

ШЕРИЛ УДС ЧУДОТО НА ЛЮБОВТА

Превод: Татяна Виронова

chitanka.info

Франк Чеймбърс изцяло се е посветил на своето изкуство. След трагичен пожар попада в болницата. Ръцете му са обгорели и бъдещето му изглежда объркано завинаги. Джени Майкълс връхлита в стаята му с уверението, че ще му извади душата, но ще го върне към живота! Франк прибързано отхвърля нейната помощ и състрадание, ала дълбоко в душата си усеща, че може би Джени е мечтата, която най-после се сбъдва.

ПЪРВА ГЛАВА

Франк Чеймбърс кръстосваше тясната болнична стая като сърдита мечка, събудена преждевременно от зимен сън. Вгледа се вбинтованите си ръце и промърмори нещо, което би изправило косите на майка му и би му струвало яко плясване по врата. Искаше му се да руши, но се задоволи само с яростно изритване на стола. Трясъкът, който предизвика, ни най-малко не подобри мрачното му настроение. Майка му, умна жена, която не одобряваше самосъжалението, би казала, че действията му заслужават един хубав пердах.

Вратата се отвори предпазливо и дежурната сестра надникна уплашено.

— Добре ли сте?

— Превъзходно! — изръмжа Франк.

Тъй като не хвърли нищо по нея, тя явно събра кураж и влезе. Тръгна към леглото с ръце на кръста. Сигурно си мислеше, че строгата ѝ поза ще го уплаши. А всъщност беше толкова дребничка, че в най-добрия случай би могла само да го разсмее.

— Трябва да сте в леглото! — дръпна чаршафа сестрата и го покани с ръка да си легне.

Той не ѝ обърна никакво внимание.

— Трябва да съм вкъщи! Аз не съм болен!

— Диагнозата ви казва противното.

— Пет пари не давам за...

Тя го прекъсна и продължи мисълта си, без дори да си поеме дъх.

— Преди по-малко от двадесет и четири часа преживяхте сериозен пожар. Когато ви докараха, бяхте се нагълтали с дим. Кръвната ви картина не е добра. По ръцете си имате изгаряния втора степен. И се нуждаете от грижи и физиотерапия.

Не за пръв път Франк чуваше детайлното описание на здравословното си състояние.

— Искам да си отида у дома — повтори той упорито и се намръщи страшно за повече убедителност. Дори възрастни мъже се

стряскаха от тази негова гримаса. Беше сигурен във въздействието ѝ.

Без да се уплаши, сестрата се обърна и излезе. Едва ли отиде да вземе документите за изписването му. По дяволите, дори собствената му майка не беше на негова страна, когато той настояваше да си иде вкъщи. Беше докаран тук и наблъскан с кислород толкова бързо, че му се зави свят. Опита да подкупи братята си да го измъкнат, но те просто пренебрегнаха всичките му доводи. И добродушната му сестричка не показва никаква милост към него. Само сви рамене и предложи на сестрата от следобедната смяна да го върже, ако е необходимо.

— И ти ли, Бруте — промърмори под носа си Франк, когато Карин му намигна през рамо, хвана под ръка мъжа си и двамата се измъкнаха да вечерят някъде.

Отношението на цялата фамилия Чеймбърс го измъчваше и наскърбяваше. Ето каква беше благодарността за всичките години, през които бе подчинил личния си живот в помощ на майка си и отглеждането на петте братя и сестра. Когато баща му почина, Франк неохотно встъпи в ролята на родител, но скоро откри, че тя му приляга, макар да бе само на седемнайсет. Зрелостта и отговорността бяха тежки, но на него му харесваше да бъде необходим, да бъде като гръбнак на голямото и задружно семейство. Дори страдаше по особен начин, почувства някаква празнота, когато малките възмъжаха пред очите му и всеки пое по своя път.

Неотдавнашната женитба на Карин с автомобилния състезател Брад Уилис беше първата сватба в сплотеното им семейство, но и първият знак, че е настъпило най-сетне времето да се погрижи за личния си живот. Хиляди пъти му бяха повтаряли, че трябва да помисли и за себе си, не само за роднините си — както бе правил винаги, навсякъде. До вчера следобед. А ето, че сега изведнъж, на четирийсет години, Франк откри какво значи да бъдеш зависим от другите за най-елементарни неща. Това никак не му харесваше, ама никак. Просто не беше по мъжки! Сигурно затова братята му толкова се дразнеха от неговото натрапчиво вмешателство. Сега му го връщаха с лихвите.

Франк прекара дългата нощ в болницата насаме с неприятните си мисли, но се опита да погледне фактите в очите. Каза си, че ще преживее болката, която ще връхлети, когато нервите по изгорелите му ръце започнат да зарастват. Дявол го взел, сигурно ще може да живее и

с трайните белези, които ще останат. Беше виждал белези от изгаряния и макар да не бяха приятни, едва ли щяха да са фатални за неговите големи, загрубели от работа, ръце. Онова, което го измъчваше най-много, бе абсолютната му безпомощност в момента. Всъщност тя беше причина и за безсилната му ярост.

Не можеше да прави и най-простите неща с тоновете марля и бинт около пръстите си, които бяха като дебели, несръчни и безполезни израстъци. Не можеше да хване вилицата. Не можеше да се измие. Не можеше да включи проклетия телевизор или да държи книга. Дори в тоалетната не можеше да отиде сам. Никога досега не се бе чувствал толкова унижен. Поне палеца да му бяха оставили свободен!

И всичко заради онзи проклет пожар! Само миг небрежност, една тлееща цигара, хвърлена в кошчето за смет от безотговорен колега, и в следващия момент цялата работилница бе в пламъци. Франк грабна нажежения до червено пожарогасител. Направи всичко, което бе по силите му, но при огромното количество запалим материал, беше все едно да гаси горящ небостъргач с градински маркуч. Все пак успя да изнесе няколко неща, преди огъня да погълне всичко. В последния момент се върна, за да спаси един паникьосал се колега, останал в някакво помещение без изход. Когато се озова отново навън, Франк едва дишаше и кашляше мъчително. Чак тогава забеляза огромните мехури по ръцете си. Сам не разбра как фелдшерът го замъкна в болницата.

Изгарянията можело да бъдат много по-лоши. Например от трета степен с опасност за сухожилията и костите. Тогава щели да бъдат фатални за човек като него, който работи с ръцете си. Би загубил сръчността и резбарските си способности, които превръщаха модерните, изящно изработени мебели в произведения на изкуството. Те му бяха спечелили име на майстор сред най-известните фамилии и богатите домове на Сан Франциско. С изгарянията от втора степен той все още имал шансове. Макар че възстановяването му щяло да бъде бавно, мъчително и досадно. Франк никога не бе боледувал сериозно, нито ден в живота си. Сега явно му предстоеше дълга почивка, щедро отпусната от профсъюза. Бездействието не му харесваше. Още по-малко му харесваше неясната ужасяваща перспектива, че може би никога вече няма да прави фините сложни дърворезби, които

превръщаха мебелите в уникати и му доставяха невероятно удовлетворение.

След като прекара часове в претегляне на всички „какво ще стане, ако“, паниката започна да клоkochи дълбоко в съзнанието му. Франк мъчително пое въздух. Всяко вдишване му причиняваше болка и не му носеше никакво успокоение. Нямаше нито един светъл лъч в мрачното бъдеще, което се очертаваше пред него. Бъдеще без работата, която обичаше.

Като реши, че ще излезе от болницата, дори ако се наложи да избяга, Франк опита да отвори вратата на гардеробчето с крак. Задачата се оказа по-лесна, отколкото очакваше и увереността му се повъзвърна. Но надеждата бързо се изпари. Вътре висеше само болничният халат. Одимените му дрехи, целите в сажди, без съмнение бяха изхвърлени в някоя кофа за смет. Едва ли можеше да се промъкне край сестринската стая с тази неугледна болнична пижама и халат, от чийто ръкав все още висеше етикетът с цената.

Телефонът на нощното шкафче иззвъня. Франк посегна и го събори на пода с непохватните си ръце. От устата му се изля такъв поток от ругатни, та чак въздухът се нажежи. Как, по дяволите, да го вдигне с тези непослушни и стърчащи във всички посоки пръсти!

— Сестра! — изрева той, вместо да натисне бутона за повикване. — Сестра!

Втренчи поглед във вратата, бесен, че не може да се справи сам дори с телефона. Този път вратата се отвори широко и вместо сестрата, влезе физиотерапевтът Дженифър Майкълс. Смелостта ѝ подсказваше, че все още не е сърбала попарата на невъздържания и сърдит пациент от стая 407.

Франк я позна веднага. Вчера следобед тя надникна при него и макар да бе все още замаян от лекарствата, той запомни лъчезарната усмивка и облака от огнени къдрици. Не бе забравил и бодрото ѝ обещание да се върне сутринта, за да започнат терапията.

— Какво искате? — попита я с подозрение той.

Без да обръща внимание на предизвикателния му тон, тя пристъпи, огледа се и с грациозно движение вдигна телефона от земята.

— Бях в сестринската стая, когато сладкият звук на гласа ви се разнесе из коридора.

— И на вас ли се падна нещастният жребий да дойдете при мен?

— Дойдох да видя как сте. Защо телефонът беше под леглото? — попита невинно тя.

Франк я загледа недоверчиво, после погледна бинтованите си ръце. Ако беше очаквал съжаление или разбиране, остана излъган. Тя само сви рамене и постави слушалката на място.

— Сигурно мислите, че състоянието ви оправдава крясъците.

Франк направо онемя, а телефонът започна отново да звъни. Той му хвърли гневен поглед, като проклинаше наум и него, и собствената си безпомощност. Изкара целият си яд на терапевтката.

— Вън!

Каквато беше крехка, само да я духне и ще излети от стаята. Но тя дори не помръдна. Всеки милиметър от финото ѝ телце излъчваше упоритост. У Франк започна бавно да се промъква уважение към Джени Майкълс.

— Мислех, че искате някой да се обади по телефона вместо вас — рече тя съвсем спокойно.

— Ще се оправя и сам.

— Как? — дойде въпросът като ехо на собствените му объркани мисли.

— Какво значение има за вас, дявол го взел?

— Ще го сметна за първото упражнение от вашата терапия — тя стоеше и чакаше.

Той почервения целият. Всеки пронизителен звън изпълваше мускулите му с напрежение. Най-накрая, слава богу, проклетият телефон млъкна.

— Така е добре — каза тя. — Време е за терапия. Обикновено започвам с прости движения.

— Вероятно с крошета — саркастично подхвърли Франк.

— Тях ще ги оставим за утре — не му остана дължна Джени. — Междувременно, ще ви покажа упражнението за пръстите? Можете да го повтаряте всеки час по десет минути.

— Хич не ме интересува. Оставете ме на мира!

Без да му обръща внимание, тя заповяда:

— Седнете! — И махна с ръка към леглото.

— Я стига! — сопна се той. Цяла сутрин го сърбеше езикът да се скара с някого. Всеки би предугадал кавгата и избягал, но не и

Дженифър Майкълс. Дженифър Майкълс не се плашеше толкова лесно.

— Добре, стойте си там — дори окото ѝ не мигна. — Протегнете ръце. Ще ви покажа какво искам да правите.

Франк се отдръпна още повече.

— Ами ако не искам? Не разбирате ли, че няма да правя никакви упражнения!

— Значи предпочитате ръцете ви да зараснат така, както са сега?

В гласа ѝ нямаше никакво колебание. В този миг Франк реши, че първоначалното му впечатление за нея е било съвсем правилно — Дженифър Майкълс беше костелив орех. Той я погледна и като че ли зърна разбиране в очите ѝ. Направи още един опит да пробие нейното твърдоглавие.

— Вижте какво, хубавице — каза бавно и с преднамерено снизхождение той. — Зная, че такава ви е работата. Сигурно си мислите, че можете да правите чудеса. Това мен не ме засяга. Единственото нещо, което искам в тази секунда, е да ме оставите сам!

Тя премига разколебано по време на тирадата, но бързо се окопоти. Изражението ѝ остана съвсем спокойно. Не стоическо, нито самодоволно. Просто спокойно. Това го вбеси. Единствените хора, у които бе виждал подобно изражение, бяха или напълно пияни, или в молитвен екстаз. А подобни типове в Сан Франциско — колкото щещ.

— Мога и да ви оставя — отговори тя, сякаш обсъждаше с него възможностите за бъдещата им работа. — Разбира се, да позволя да се измъкнете с подобна принудителна тактика, би означавало да призная, че съм безнадеждно некадърен терапевт.

— Ще ви напиша извинителна бележка, за да я приложите към професионалната си характеристика. „Пациентът беше безотговорен и необщителен.“

— Сигурно — съгласи се тя. — За нещастие, едва ли ще можете да държите химикалката, тъй като не правите упражненията.

— По дяволите, никога ли не се отказвате! — Франк се приближи и застана застрашително пред нея. Тя едва преглътна, но не помръдна, а той продължи да се пени. — Ще я напечатам на машина. Все някак си ще успея да улуча буквите, дори с тези пръсти. — И размаха ръце под носа ѝ.

Джени го изгледа продължително със зелените си очи и почувствала непоколебимостта му, сви рамене.

— Ваша воля — и тръгна към вратата.

Неочаквано Франк се почувства несигурно. Поне беше някаква компания! Докато си подхвърляха предизвикателства и оскърбления, не беше сам с отвратителните си мисли!

— Отивате ли си?

— Нали вие така искате. Имам пациенти, които, за разлика от вас се интересуват от подобрението си. Няма да си губя времето с човек, обзет от самосъжаление. Помислете и ще си поговорим пак.

Прикован от зелените ѝ очи, той се предаде и извърна глава. Тихо въздъхна, когато вратата се затвори след нея.

Е, Чеймбърс, този път стана за смях, каза си той. Не защото Дженифър Майкълс не те понася. В очите ѝ несъмнено светеше непоколебима решителност, а в гласа ѝ нямаше и капка симпатия. При други обстоятелства тази комбинация вероятно щеше да му направи силно впечатление. Той се възхищаваше на куража и решителността. Не обичаше да създава неприятности, а когато бе в добро настроение, оценяваше високо дързостта да му връщат предизвикателствата право в лицето. Дженифър Майкълс имаше тази смелост.

Хапливият и безкомпромисен отговор дойде твърде неочаквано и го лиши от увереност. Може би е научила този специален лечебен подход в училището по физиотерапия. Все пак трябваше да признае, че се оказа много успешен. Почувства се виновен. После се сети, че е пациент тук, независимо дали му харесва, или не. Досега никой не го бе глезил, никой не се бе грижил за него.

Всъщност той не желаше подобни неща. Вестниците го наричаха герой заради спасяването на колегата, а близките му вероятно си мислеха, че е раздразнителен и нервен човек, но и двете не бяха верни. Изобщо не се чувстваше герой. Нито пък беше готов да облече расото на отшелник само защото мнението на другите не съвпаднаше с неговото. Смяташе, че има право. С изгорели ръце и неясно бъдеще, изправен пред опасността да загуби професията, с която си вадеше хляба, не беше никак странно, че в стомаха му се надигаше кълбо от страх. Ако искаше да се цупи, за бога, щеше да си се цупи и никакви куклички — физиотерапевтки с лунички, огромни очи и рижави къдрици не можеха да го ободрят или объркат.

Но за голяма изненада, споменът за нейното слънчево предразполагащо отношение и за сладката ѝ усмивка натрапчиво се завъртя в главата му. Сигурно не беше лесно да контактуваш със сърдити пациенти, някои от които в много по-тежко състояние от него. Как ли го правеше ден след ден? Колко ли оскърбления получаваше, преди да отвърне? Колко ли много трябваше да изтърпи, преди наистина да се откаже? Дълбоко в себе си той беше сигурен, че тя не се е предала след току-що отминалата кратка схватка. Това бе само тактическо отстъпление. Остави го сам с всичките му нерадостни мисли!

Франк прекара остатъка от деня кръстосвайки стаята, с поглед, втренчен във вратата. Всеки път, когато тя се отвореше, мускулите му се наливаха с очакване, а дъхът му спираше. Всеки път, когато това се оказеше сестра или лекар, след разочарованието идваше облекчение.

Накрая се изтощи и осъзна, че днес няма да излезе от болницата, независимо дали му харесва или не. Тръшна се отчаян на леглото. Легна по гръб и заброи плочките по тавана. Когато вратата се отвори отново, той дори не обърна глава.

— Здравей, батко! — каза Тим. — Как така не гониш сестрите по коридора? Видях няколко страхотни мацки.

— Не съм ги забелязал.

Най-малкият му брат се наведе над него с угрижена физиономия и постави ръка на челото му.

— Не, нямаш температура. Трябва да е от дима. Той ти е размътил мозъка.

— Умът ми си е на място, както и сетивните органи. С изключение на този за допир.

— Е, значи всичко е наред, щом не си загубил чувството си за хумор. Ще кажа на мама, че е безопасно и може да влезе.

— Тя тук ли е?

— Всички са тук. Чакат само да развея бялото знаме.

— Всички? — изохка Франк.

— Абсолютно. Нали ти ни научи да бъдем неразделни, когато някой е в беда. Сега сме тук да те разсеем. Да те нахраним, да те изкъпем. Ако бях аз обаче, щях да помоля някоя от тези разкошни сестрички да ми подава гъбата.

— Сигурен съм — устните на Франк се извиха в мрачна усмивка.

— Добре де, знаая, че си светец. Аз пък съм обикновен смъртен и не пропускам възможностите, изпречили се на пътя ми. Нали знаеш, ако животът ти поднася лимон, направи си...

— Лимонада. Но ако питаш мен, прекалено много възможности изскачат на твоя път. Ти си като пчела на поляна с диви цветя. Странно как още не си припаднал от изтощение.

— Знаеш ли колко много жени всеки божи ден се качват на автобуса? Нима искаш да направиш прибързан и неправилен избор?

— Мисля, че ще е по-добре да си учиш законите, които ще бъдат полезни на малките стари бабички, вместо да караш автобуса и да гониш момичетата.

— Чудя се дали ще успея да ги убедя да ти бинтоват и устата за няколко седмици — загледа го замислено Тим.

— Не само ти се чудиш, а и половината персонал тук — въздъхна Франк.

— Същото каза и твоят терапевт.

Силно заинтригуван, Франк затърси по лицето на брат си някакво впечатление от този разговор.

— Ти си говорил с Дженифър Майкълс?

— По-точно казано — слушах. Тази жена има невероятни ораторски способности. Но и много имаше да казва. Смея да твърдя, че си влязъл под кожата ѝ, братко. Какво си ѝ направил? Опита се да я целунеш, или какво? Мама я успокои и убеди, че по душа ти си един голям добър звяр, който заслужава да бъде спасен за човечеството.

— Госпожица Майкълс се ядоса, защото отказах да правя някакви си скапани упражнения.

— Аз пък не бих се отказал от едно малко упражнения с нея.

Забележката, дошла от един признат познавач на жените и секса, раздразни по необясними причини Франк.

— Стой далеч от нея, Тим!

Лека гримаса на почуда премина през лицето на брат му.

— Я-я-я, че ти съвсем не си болен! Просто избираш. Всъщност мисля, че си направил чудесен избор.

— Не съм правил никакъв избор!

Тим продължи, все едно не е чул.

— Знаеш ли, червенокосите са много страстни. Огнен темперамент и тъй нататък.

Франк си помисли, че всъщност тя е напълно безстрастна.

— Аз пък твърдя, че нашата нова позната Майкълс е изключение, което потвърждава правилото. Тя е напълно безчувствена.

— За една и съща жена ли говорим? Само преди пет минути тя каза на мама, че ако не си вдигнеш задника от леглото и не слезеш сутринта за терапия, ще те занесе на ръце. Струва ми се, че ти крои нещо.

Първите вълни на възбудата забушуваха в кръвта на Франк.

— Ще ми се да видя как ще ме измъкне оттук — леко заплашително продума той. С изненада осъзна, че всъщност иска да отиде при нея. Ако не друго, още един рунд с госпожица Чудотворката щеше да разсее поне малко скуката му. Може би, ако подложи на изпитание търпението ѝ, ще получи доказателство за огнения ѝ темперамент.

Преди да проумее защо неочакваната перспектива така силно го заинтригува, останалата част от фамилията Чеймбърс нахлу и изпълни стаята с жизнерадостни добронамерени закачки и шумни съвети. С помощта на заядливата си сестра Франк с мъка изяде безвкусното пиле и студените картофи. После се облегна на възглавницата и остави познатите звуци на многолюдното му семейство да го приспят.

Тази нощ, вместо ужасния страховит пукот на разгарящ се пожар, той сънува една страстна червенокоса да лудува в прегръдките му.

Дженифър Майкълс усети как по гърба и раменете ѝ тръгна странна тръпка, когато на лекарския съвет дойде ред за разглеждане медицинския картон на Франк Чеймбърс. След изложението на лекарите и сестрите от травматологията, думата взе тя. Докладът ѝ беше кратък. С абсолютно безизразен глас тя описа състоянието му и неговия отказ да започне терапия. Надяваше се, че е запазила неутрален тон. Всъщност беше по-прозрачна, отколкото си мислеше.

— Ти като че ли откриваш Америка? — каза ѝ Каролайн, след като съветът приключи и другите напуснаха физиотерапията. — Почти всички пациенти отначало се дърпат. Или защото ги боли, или защото са депресирани, или пък отказват да възприемат сериозността на уврежданията си и важността на терапията.

Джени въздъхна. Същата лекция тя самата беше повтаряла поне сто пъти.

— Зная. Зная, че не нося отговорност, когато пациентът отказва терапията, но не се чувствам добре. Приемам го като собствен провал.

— Сигурно причината е в католическия ти пансион. Да не вземеш сега да развиеш някакво чувство за вина! Късно е.

— И аз не зная.

Другата физиотерапевтка я погледна с подозрение.

— Или случаят Франк Чеймбърс е по-специален?

Джени си спомни гнева в гласа му, силните му рамене, навитото като пружина напрежение, което усети, скрито под повърхността. После си помисли за очите му и за онзи обиден вгълбен израз в тях, който така неумело се мъчеше да скрие. Беше я трогнал. Нещо, което никой пациент, още по-малкото мъж, не бе успявал напоследък.

— Права съм, нали? — настояваше Каролайн. — Искаш ли утре аз да се заема със случая?

Джени се поколеба. Това щеше да бъде най-умното, което можеше да направи — да избяга, докато е време. После си помисли за тъжното изражение на изгубено дете в невероятно сините му очи.

И понеже разбираше тъгата и страха много по-добре, отколкото той или Каролайн можеха да си представят, тя бавно поклати глава.

— Не, благодаря ти. Ще се справя сама.

Как би могла да изостави един мъж, който толкова много се нуждаеше от нея, макар че той самият все още не го осъзнаваше!

ВТОРА ГЛАВА

— Кога ще ме изпишете? — попита Франк при прегледа на следващата сутрин.

Доктор Нейтън Уайлдинг беше един от водещите специалисти по изгаряния в страната. На възраст около петдесетте, той обичаше работата си и се бе посветил изцяло на болницата. Доста често бе навъсен, но изискваше от персонала дисциплина и прецизност. И тъй като беше в същата степен взискателен и към себе си, подчинените му го ценяха и уважаваха, а пациентите го боготворяха.

Франк разбираше, че е извадил голям късмет да попадне на истински добър специалист. Това обаче не намаляваше желанието му да напусне болницата колкото може по-скоро.

— Същото питам и аз — промърмори разсеяно доктор Уайлдинг, като внимателно размота още един пласт марля. Когато зловещите рани се откриха напълно, той кимна одобрително. А Франк си помисли, че изглеждат ужасяващо и ги загледа отчаяно.

— Ще мога ли да работя някога пак? — запита сърдито, за да скрие страха в гласа си.

— Рано е да се каже. Ходите ли на терапия?

Франк избягна погледа на доктор Уайлдинг, но почувства, че той знае всичко.

— Не съвсем.

— То се вижда — настъпи дълго мълчание. После лекарят го погледна право в очите. — Струва ми се, че искате да си възвърнете сръчността на ръцете.

— Да.

— Тогава престанете да измъчвате госпожица Майкълс и започвайте заниманията. Тя е изключително добър терапевт. И може да ви помогне, ако работите с нея.

— А ако не искам?

— Тогава не мога да ви обещаю каквото и да е възстановяване — лекарят придърпа стола и седна. — Ще ви кажа, господин Чеймбърс.

Раните ви са сериозни, но не фатални. Вероятно и без терапия, но след много дълго време, ще можете отново да държите чаша или вилица, ако е с достатъчно широка дръжка — той изчака малко. След като се увери, че Франк го слуша внимателно, продължи: — Доколкото зная обаче вие сте занаятчия. Всъщност жена ми купи един от вашите прекрасни скринове за всекидневната ни. При днешното изобилие от изкуствени материали и мебели серийно производство, такава изящна изработка рядко се среща. Ако искате да продължите да вършите вашата фина работа, нямате нито минута за губене. Ще правите упражненията на госпожица Майкълс и ще следвате нейните инструкции безпрекословно. Тя обича пациентите си и не заслужава вашите оскърбления.

Франк почувства как по шията му запълзя червенина.

— Тя ли ви се оплака?

— Не, нищо не ми е казала.

— Тогава го е написала в картона ми.

— Там пише, че сте необщителен и безотговорен — в очите на лекаря се мярна весело пламъче. — Пише още, че записката е направена по ваше желание — доктор Уайлдинг бинтоваше всеки от пръстите му с напоена в лекарство марля. — Чуйте ме добре. Зная, че сте ядосан и разстроен. Напълно разбираемо е. И аз бих се чувствал така на ваше място. Лекарите също не са много полезни без ръцете си. Но същността на въпроса е, че вие сам пречите на собственото си оздравяване. Ако сега си мислите, че сте зле, почакайте няколко дни, когато болката избухне с пълна сила. Ще ни намразите всички. Ще решите, че ние сме виновни, че ви измъчваме. По-добре се сприятелете с повече хора дотогава. Те ще ви помогнат да преодолеете кризата. Болката ще отmine. А госпожица Майкълс ще се убеди, че не се предавате лесно и няма да смените кариерата си с друга, в която няма да е необходима сръчността на ръцете ви.

— С една дума — време е да престана със самосъжаленията и да се хващам за работа.

— Точно така.

За последен път Франк чу подобна откровена лекция като юноша. Беше дяволски объркан от своето нещастие, сърдит на целия свят за смъртта на баща си, уплашен от неочакваните и непреодолими отговорности, които се стоварваха върху гърба му. Направо беше

полудял. Прибра се една сутрин към три, крадешком и залитайки, а майка му го посрещна и му залепи яка плесница. Не можа да разбере откъде се взе толкова сила у такава малка женица.

Тя го отведе в кухнята и направи кафе колкото за цял полк. Докато той клюмаше и копнееше за сън, тя му каза без заобикалки, че е време да се опомни и да се държи като мъж. Франк седеше на масата нещастен, изпълнен с угризения за допълнителната мъка, която ѝ беше причинил, и не смееше да вдигне очи.

Тогава тя го прегърна с думите, че в живота имат значение единствено семейството и любовта, помощта и поддръжката в беда. Тя самата беше идеалният пример за това. Най-великодушната душа, която някога беше срещал. Нещо инстинктивно му подсказваше, че Дженифър Майкълс прилича на нея.

Ако беше научил от майка си какво е любов и отговорност, от баща си Франк бе наследил силата и характера. Старият си остана борец до деня, в който ракът го довърши, разкъсвайки го от нечовешки болки. Като помисли за поведението си през последните дни, Франк почувства срам. Реши да посвали гарда и да не дразни досадната малка терапевтка, когато се появи отново.

— Няма да създавам повече проблеми — увери той лекаря. — Ще бъда най-примерният пациент.

Но за беда добрите му намерения се изпариха в мига, в който тя влезе в стаята. Буташе инвалидна количка пред себе си. Изражението ѝ беше строго. Той дори не осъзна колко добре ѝ стои яркозелената престилка, чийто цвят сякаш се отразяваше в очите ѝ. Беше погълнат от предчувствието за нова, неочаквана, но тотална война.

— Това пък за какво е?

— Време е за терапия — тя доближи стола до леглото му. — Скачайте, господин Чеймбърс. Ще ви извозим.

— Вие луда ли сте? Няма да се оставя някакво си хилаво момиченце да ме тика по коридора в инвалидна количка. Моите крака са напълно здрави.

Тя отдръпна малко количката, за да му направи място.

— Ами вървете тогава. Кабинетът по физиотерапия е в края на коридора. Давам ви пет минути. — Завъртя се на токчета и тръгна към вратата.

— Нещо ми подсказва, че не съм единственият, който е станал с лице към възглавницата днес — отбеляза Франк и скръсти ръце, без да помръдне от леглото.

Джени изостави количката и се обърна толкова бързо, че линолеума под обувките ѝ леко изскърца. С ръце на кръста тя застана пред него, а очите ѝ изпускаха искри. Истински зелен пожар!

— Слушайте! Ако трябва да ви набия, за да ви убедя да правите необходимите упражнения, ще го сторя. Лично аз предпочитам мирния подход, но няма да ме уплаши никаква си дребна схватка, стига да свърши работа. Ясно ли е?

Франк се намръщи при мисълта за подобна нечестна битка. В един истински двубой той само за двајсет секунди щеше да я повали. Но все пак не можеше да не оцени куража ѝ. А като си помисли за вчерашното си поведение, реши че ѝ дължи един рунд. Ще ѝ позволи да излезе от днешното спречкване с чест и достойнство.

— Е, тогава ще дойда мирно и тихо.

Тя премига изненадано и борбеният израз изчезна.

— Добре — прекрасна усмивка озари лицето ѝ. Дори само заради тази усмивка си заслужаваше да капитулира. Тя го стопли неочаквано дълбоко, там, където чувстваше безнадеждна самота и студ. — Всъщност нямам представа как щях да ви сложа на стола, ако не бяхте се съгласили.

— Мила, никога не признавайте подобно нещо — предупреди я той, като навличаше халата си. — Утре може да си наумя да въстана срещу терапевтичните ни срещи и вече знай, че имам големи шансове.

— На кого ги разправяте? Та вие винаги сте го знаели. С вашия ръст и килограми победителят е предварително известен.

— Значи признавате, че заплахите ви бяха доста пресилени?

— Не съвсем — тя посочи към вратата. — Отвън имам горила, в случай че тактиката ми пропадне. Вдига само за загревка двойно повече тежест от вашата.

— Кое то още веднъж потвърждава вашата неувереност.

— Да речем, предпочитам сигурността и не разчитам на случайността.

В коридора тя предаде количката на санитаря, който действително изглеждаше твърде убедително с ръста си на баскетболист.

— Благодаря, Отис. Ще вървим пеша.

— Изобщо не съм се съмнявал, госпожице Майкълс — ухили се огромният негър. — Бих се обзаложил две към едно във ваша полза. Изобщо щом вие участвате няма никакви изненади.

— Завидна репутация — отбеляза Франк. — Не знаех, че физиотерапевтите имат карти за отбелязване на спечелените в битката с пациентите точки. Щях да се съпротивявам по-малко, ако ми бе минало през ума, че заплашвам да проваля реномето ви.

— Отис е запален комарджия. Вечно и за всичко залага. Опитвам се да го убедя, че не бива така да прахосва заплатата си.

— И сега приема залози срещу вас?

— Надявам се най-после да се отегчи и да се откаже. Струва ми се, че има някакъв напредък — погледна го въпросително и с надежда тя. — А вие как мислите?

Когато потъна в огромните ѝ зелени очи единствената му мисъл бе, че май е изправен пред опасност, далеч по-сериозна от състоянието на ръцете му. Отговори ѝ почти шепнешком.

— Госпожице Майкълс, мисля, че човек трябва да е пълен глупак, за да залага срещу вас.

Тя го изгледа изпитателно, преглътна с мъка и извърна очи.

— Джени. Наричай ме Джени.

Франк кимна. Почувства как между тях премина нещо повече от изречените обикновени думи.

— Джени — повтори той само за да чуе името ѝ. Беше обикновено, непретенциозно име и никак не подходеше на жената, на която принадлежеше. Имаше усещането, че през последните няколко дни си е правил криво сметките. Беше изненадан да открие колко е сбъркал в преценката си. — А аз съм Франк.

Те спряха пред вратата с надпис „Физиотерапия“ и сигурно дълго щяха да стоят така, пленени от странното чувство, затрептяло помежду им, ако Отис не се бе промъкнал гъвкаво между тях с подсвиркване и намигане. Тя се стресна, отвори вратата и делово покани Франк.

— Заповядай, седни. Сега се връщам.

Франк пристъпи в стаята, пълна с обикновени, всекидневни вещи като буркани и четки за зъби, ножици и моливи с гигантски размери. Не знаеше какво точно бе очаквал, но колекцията от

домакински принадлежности го изненада. Той издърпа с крак един стол изпод масичката и седна. Огледа се скептично. Съмняваше се застраховката му да покрие подобен род занимания. Та нима трябваше да си играе с четки за зъби? Желанието му за сътрудничество започна да се изпарява.

— За какво е всичко това? — попита подигравателно, когато след миг Джени се върна.

— Предварителни упражнения. С повече късмет и упоритост, ще ги преминем за седмица-две.

Той я загледа невярващо.

— Ще ми трябват две седмици, за да се науча да си мия зъбите? Казаха ми, че си добър терапевт.

— Така е. А ти си ми пациент. Две седмици, може и повече. Ще ти свалят превръзките след около три седмици. Да не мислиш, че ще се справиш в по-кратък срок?

— Я ми дай четката за зъби.

— Вземи си я сам.

Той се пресегна през масата. Избута четката към края и я приклепчи между ръцете си точно преди да падне. Слава богу, рефлексите му бяха в ред.

— А сега? — запита любопитно Джени.

Тази жена само го чакаше да се провали! Но Франк бе твърдо решен да не се предава. Стиснал здраво четката, за да не му се изплъзне, той опита да я доближи до устата си.

— Трябва ли да ме наблюдаваш през цялото време? — по челото му започна да избива пот.

— Тъхъ.

Разгневен от безсилието си, както и от нейния поглед, той захвърли четката.

— По дяволите.

— Може би трябва да поработим — предложи Джени. В гласа ѝ нямаше и следа от злорадство.

Той я погледна намръщено, но тя остана спокойна.

— Добре — предаде се Франк. — Тук ти командваш. Откъде ще започнем?

Тя придърпа стола си толкова близо до него, че го лъхна нежният пролетен дъх на парфюма ѝ.

— Ще започнем със свиване на пръстите. Нека ти покажа. Нарича се пасивно движение.

— Както кажеш — сви рамене Франк.

Много внимателно тя взе ръката му и Франк прокле наум съдбата си. Та той не можеше да почувства нищо, абсолютно нищо! Въображението му се развихри. Зачуди се дали кожата ѝ е толкова нежна, колкото изглежда, като листенца на роза. Беше омаян от фантазиите си и изобщо не забеляза какво му показва Джени, докато тя не нареди.

— Хайде, сега опитай сам.

— М-м-м?

— Франк, ти не обърна никакво внимание на упражнението — възмутено го погледна тя.

— Бях зает с друго.

Дори да беше отгатнала къде блуждаят мислите му, тя с нищо не го показва. Повдигна другата му ръка.

— Този път внимавай! — и започна да свива бавно всеки пръст.

Франк не можеше да повярва, че от него се иска толкова малко. И сигурно изглежда като глупак в тази ситуация! Това ли беше упражнението? Та той не се нуждаеше от нейната помощ, за да си свива пръстите.

— Това ли е всичко? — присмя се той, когато тя свърши. — Цялата ти терапия? Накара ме да дойда дотук за тази глупост?

— Можеш да го правиш и в стаята си. Но нали вчера опитахме и на теб не ти хареса. Затова ми се стори, че ще погледнеш по-сериозно, ако те доведе тук. Има една поговорка, сигурно я знаеш. „Преди да се научим да тичаме, трябва да се научим да вървим.“

— Отнася се единствено за бебета.

Джени задържа ръката си върху неговата и го погледна внимателно. Очите ѝ бяха пълни с разбиране и състрадание.

— Опитай се да мислиш за ръцете си като за ръцете на новородено. Вродените инстинкти са живи, но ти не можеш да ги контролираш. Всъщност в момента се опитваме да установим дали ставите не са се втвърдили в процеса на нарастване и дали кожата е запазила еластичността си.

Франк не се интересуваше от първите стъпки. Той искаше направо да тича.

— Това, от което се нуждая, е да махнеш тези бинтове и всичко ще бъде наред.

— Ще бъде, ако правиш упражненията редовно, по десет минути на час. Съгласен ли си?

— Да.

— Можеш ли да отидеш до стаята си или да повикам Отис?

— Мога и сам, нямам проблеми с краката.

— Ще мина да видя как върви.

Тя загрижено гледаше в картоната му и записваше нещо. Франк се почувства пренебрегнат. Тъкмо се канеше да ѝ обясни с всички подробности какво би могла да направи със смешната си терапия, когато вратата се отвори и грамадният Отис въведе количката с друг пациент.

Почти цялото тяло на младото момиче беше в бинтове. От лицето му се виждаше само едната страна и само едната ръка беше свободна. Въпреки това тя опита да се усмихне на Джени. Сърцето на Франк се сви от жал при това мъчително усилие.

— Здравей, Пам, как си? — попита Джени с топла усмивка. При това очите ѝ не трепнаха.

— Чудесно. Току-що бих Отис на покер. Ще трябва да ми купи хамбургер и пържени картопки за наказание.

— Мислех, че ще си остане между нас — наведе се към нея Отис. Лицето му изразяваше огорчение.

— Нека ти е за урок — засмя се Джени. — Трябва да знаеш, че между пациент и терапевт няма тайни. А тъй като и без това ще пазаруваш, можеш да донесеш един хамбургер и за мен.

— О, жени! Вие ще ме разорите! — промърмори Отис и излезе с усмивка.

Франк наблюдаваше Джени и момичето, развълнуван от тяхното приятелство и смеха им. Усети топлото чувство помежду им и го обзе завист. Накрая затвори вратата и си отиде в стаята, по-самотен от всякога.

Късно през нощта, след като не можа да мигне часове наред, Франк се опита да раздвижи пръстите си. Не беше сигурен дали иска да докаже нещо на себе си... или на Джени.

ТРЕТА ГЛАВА

В професионалната си практика Джени се бе сблъсквала с много трудни пациенти, но Франк Чеймбърс се нареждаше измежду най-лошите. Той страдеше повече от наранена гордост, отколкото от физическите си рани. Свикнал да бъде полезен на другите, Франк не можеше да понесе мисълта да бъде зависим, пък макар и временно. И Джени бе готова да се закълне, че той ще се бори с нея всеки път, за да скрие неприсъщата си слабост. Тя трябваше да го накара да разбере, че е необходима истинска сила, за да приемеш необходимостта от помощ.

Веднъж бе чула един терапевт от Маями да казва, че пациенти, които са били победители в живота си преди нещастieto, ще бъдат и след това. Въпреки привидната му начумереност и грубост, тя беше сигурна, че Франк Чеймбърс е точно такъв. Просто трябваше да му го напомни. Трябваше да го преведе през гнева и сълзите към по-практични неща, които щяха да ускорят оздравяването му. Рано или късно интелигентността му щеше да надделее и той щеше да разбере, че съпротивата е излишна и само пречи.

Слава богу, по природа Джени бе истински борец. Беше се преборила със собствените си кошмари в същата тази болница и беше научила много. Успяваше да помогне и на други терапевти, чиито пациенти искаха да се откажат, обзети от отчаяние. Тя знаеше колко е лесно да затънеш в мъката си и това засилваше състраданието и решимостта ѝ да не позволява никакво поражение.

Вчера тя се опита да сложи Франк на количката, като му намекна, че е по-зле, отколкото беше всъщност. След това му позволи да докаже обратното и така спечели първия рунд. Но победата беше все още временна. Днес вероятно щеше да бъде по-трудно. Той сигурно е очаквал чудеса през нощта, а те не са се сбъднали. Затова е решил, че терапията е чиста загуба на време, а тя самата — неканена натрапница.

Джени мислеше да изпрати огромния Отис да доведе Франк, но реши, че ще бъде проява на страх и слабост. Все пак взе със себе си

количката, в случай че той се нуждаеше от нова доза убеждаване. Влезе в стаята точно когато таблата със закуската летеше към пода. Успя да хване във въздуха недокоснатата опаковка мляко и предположи какво е станало. Той се е вбесил от неспособността си да го отвори и да си служи с приборите.

— Хей, чувала бях, че болничната храна не струва, но това не е причина да я хвърляш по земята! — опита да се пошегува Джени.

Той промърмори нещо и застана до прозореца с гръб към нея. Черната му коса беше разрошена от съня и Джени почувства неочакван порив да докосне разбърканите кичури. Пъхна ръце в джобовете си, за да не се поддаде на изкушението. Сянката от едва-що наболата по лицето му брада беше направо предизвикателна и му придаваше мъжествена привлекателност. Сърцето ѝ заблъска лудо в гърдите, но тя запази спокоен тон.

— Можеше да позвъниш за помощ.

— Глупости, да не съм бебе. Няма нужда да ме хранят.

— Може да не си, но в момента се държиш като бебе. Няма нищо лошо в това, да приемеш малко помощ, докато отново можеш да се оправяш сам.

— И кога, по дяволите, ще стане това? Нали правя всичките ти скапани упражнения.

— От вчера — напомни му тя.

Той пренебрегна забележката с явното намерение да се цупи.

— Нищо не се промени. Все още не мога да си отворя млякото.

— Много ли обичаш подсладено мляко?

— Не.

— Тогава защо е цялата врява?

Той се намръщи, но тя забеляза закачливия блясък в очите му, преди да се обърне и да загледа отново мъглата навън.

— По принцип.

— Много глупав принцип, ако питаш мен.

— Че кой те пита?

— Бъди великодушен. Много обичам да споделям своето мнение.

— Споделяй го някъде другаде. Там, където ще го приемат. Сигурен съм, че в този коридор на сто места мнението на Света Дженифър ще бъде добре дошло.

Ударът попадна в целта. Въпреки това тя преглътна силното си желание да му го върне. Придаде весела нотка на гласа си и продължи.

— Сигурно няма да си толкова заядлив, ако не ти е празен стомахът. Хайде, ела. Ще те почерпя с кафе и кнедли в моя кабинет. Само да не ме издадеш. Гарантирам, че никой няма да влезе. А кнедлите са съвсем пресни. Купих ги като идвах насам.

Той се обърна и внимателно я изгледа.

— Искаш отново да ме подмамиш в кабинета си?

— Опитвам да ти повдигна настроението за радост на целия медицински персонал. Хайде, идвай!

Сините му очи, досега мрачни от безразличие и изтощение, проблеснаха дяволито.

— Имам ли избор? — гласът му беше изпълнен с лениво предизвикателство.

— Имаш, но както знаеш количката те чака отвън.

— А Отис?

— Той е само на една крачка, но мисля, че днес няма да имаме нужда от него.

Очите ѝ отвърнаха на предизвикателството. Тя усети противоречивите чувства, които се бореха в него, и увеличи натиска.

— Е, идваш или не? Кнедлите са със сладко. И с шоколад. Дори има една с ябълков пълнеж.

Изкушението победи упоритостта. Джени го разбра по неочакваното смъкване на раменете му. Явно бе улучила слабото му място с тези кнедли.

— Голям тиранин си — промърмори той, но все пак я последва навън.

— Каквото почукало, такова се обадило. Е, какво реши? Със сладко, шоколад или ябълка?

— Със сладко, разбира се. Не видя ли, че лигите ми потекоха, когато ги спомена?

— Видях само, че привлякох вниманието ти.

— И защо го направи?

— Кое? Да купя кнедлите ли?

Изместването на въпроса предизвика недоволен поглед от негова страна.

— Знаеш какво имам предвид.

— Плащат ми за това.

— Само така казваш. Интересно ми е защо си избрала професия, която да те среща с отвратителни и капризни пациенти като мен.

— Може би съм мазохист.

— Не ти вярвам. Каква е истината, Джени Майкълс?

В очите му имаше искрено любопитство, което изискваше честен отговор.

— Понякога... Понякога от мен има полза — каза меко тя.

Франк кимна с разбиране.

— Съвсем честно, а?

— Съвсем — засмя се тя, защото той прочете мислите й.

— Предполагам, тежките случаи ти създават много трудности.

Джени изведнъж стана сериозна. Помисли си за пациентите, които се бореха и не можеха да победят непреодолимите си проблеми.

— Да, така е.

В слънчевия кабинет тя постави чинийка с две кнедли и пълна чаша кафе пред Франк, който със сръчен шут измъкна стола изпод масичката. Джени седна до него и започна да го разпитва. Без самият той да забележи, тя отчупи малко парченце от кнедлата и го сложи в устата му. Щом докоснеше устните му, сякаш ток преминаваше през тялото й. Слава богу, той нищо не забелязваше.

— Значи си работил от дете какво ли не, за да помагаш на майка ти да отгледа всички тези хубавци, които те посетиха вчера?

— Хубавци ли? Така ли мислиш?

— Единият е направо чаровен. Как му беше името? Тим? — попита Джени, изненадана от подозрителната нотка, която се прокрадна в гласа му.

— Не мислиш ли, че е доста млад за теб? — очите му се присвиха, а лицето му помръкна.

Джени се засмя при тази явна ревност.

— Ти кого пазиш? Тим или мен? — тя все пак реши да не споменава и третата възможност — него самия.

— Теб. Тим научи да се пази доста отдавна. Животът му е много бурен.

— А твоят?

Франк се почувства неудобно.

— Е, не толкова, особено напоследък.

— И защо? Ти си най-хубавият от цялата банда.

Тя обикновено не правеше комплименти, а в случая не беше и необходимо. Франк Чеймбърс беше достатъчно самоуверен и спокоен, когато не изпадаше в ярост и не беснееше из вселената. Имаше вид на мъж, на когото жените могат да разчитат. И всичко чуто от роднините му, които очевидно го обожаваха, потвърждаваше предположението. В допълнение, леко орловият нос, упоритата твърда извивка на брадичката и възхитителните сини очи придаваха на лицето му сурова привлекателност. Винаги беше предпочитала подобен тип мъже пред лъскавите натегачи с модни ризи, скъпи часовници и ослепителни екранни усмивки. При Франк вътрешната сила и интересната като необработен диамант външност се допълваха в особена мъжествена комбинация.

— Чудя се как никоя жена досега не те е грабнала — каза откровено тя и сама се зачуди защо е толкова щастлива от този факт. Никога не беше си позволявала връзка с пациент. Всъщност от доста време не беше си позволявала никаква връзка. Като запази тона си безгрижен и закачлив, тя продължи: — Приличаш ми на домошар. Сигурно вкъщи ти миеш чиниите.

— О, не. Дори в случаите, когато искам. Това сигурно е единствената полза от толкова много братя и от сестра ми. Когато бях по-млад, редът ми за миене на чинии идваше веднъж седмично. Обикновено го заменях с окосяването на тревата или наемах някой от по-малките да го свърши срещу заплащане. Сестра ми Карин е спечелила повече пари от миенето на чинии вместо мен, отколкото от гледането на деца.

Изведнъж той видя празната чиния и чаша.

— Как стана? — запита объркан.

— Въпрос на техника — усмихнато отвърна Джени.

— С тази ловкост на ръцете си направо за сцената.

— Ако искаш да знаеш, аз изядох всичко.

Преди тя да предугади намеренията му, Франк приближи стола си, посегна и докосна устните ѝ с един от бинтованите си пръсти. Допирът му я погъделичка, а някъде дълбоко в нея запъпли непозната слабост.

— Няма сладко, нито пудра захар — отбеляза тъжно той. — А така ми се щеше да има.

— Защо? — гласът ѝ трепна под настойчивия му поглед.

— За да преценя дали не са по-сладки върху устните ти.

Сърцето ѝ прескочи. Тя едва преглътна и отмести поглед. С все сили се противопостави на неочакваното премаляване и си придаде много делови вид.

— Говорехме за техниката на разсейване — отдалечи се от него Джени. Приятното премаляване се отдръпна, сякаш се спотаи при тази рязка смяна на темата. — Виж как приказките ни отклониха от терапията. Да се хващаме на работа. Опитай да изстискаш тази кърпа.

Тя му подаде сгъната хавлиена кърпа. С безкрайно търпение постави ръцете му върху нея. Преди пожара той би се справил със задачата за нула време и явно не осъзнаваше трудността.

— Работа за двегодишно дете — каза го с отвращение. Очевидно бе забравил вчерашния урок.

— Значи за теб ще бъде още по-лесно.

Джени бавно се обърна, седна на бюрото и се зае да попълва картони. Когато проклятията му нажежиха въздуха, тя се усмихна, но не помръдна.

— Правиш го нарочно, за да ми развалиш настроението.

Джени вдигна глава и забеляза гнева на лицето му, докато той се бореше с кърпата.

— Господин Чеймбърс.

— Франк, по дяволите!

— Франк, мъча се единствено да те накарам да ми помагаш. И на себе си също.

— Добре, добре — изръмжа той през стиснати зъби.

Но когато дойде време да го отпрати в стаята му, Джени имаше повече трудности, отколкото когато за пръв път едва го докара тук.

Нещо изумително се случи с Франк в този кабинет, докато правеше всички уж смешни, а всъщност почти невъзможни упражнения. Той реши да се бори. Не половинчато, а с цялото си същество. Може би решението му бе продиктувано от тъжната перспектива да не може да прави нищо сам, освен да сяде на стола. За човек, който през целия си живот е бил дяволски самостоятелен, това беше непоносимо. А може би димът се беше разсеял и сега той виждаше нещата съвсем ясно.

Или пък беше заради оня миг, когато осъзна, че е готов да направи всичко, само и само да заслужи одобрението на Джени, да спечели една от нейните топли, обаятелни усмивки. Дълго време беше търсил жена, която да е наполовина непокорно дете, наполовина ангел. Нещо му подсказваше, че вече я е открил.

Той се върна в стаята си и все още изстискваше кърпата, когато дойде майка му. Тя беше на шейсет и две години, но все още с непоколебим дух. Влезе шумно и бодро като най-младата сестра в болницата.

— Обядвал ли си? — попита и се огледа.

— Отдавна — отвърна Франк и хвърли поглед на оправеното легло и на цветята, подредени във вазата. Персоналът в тази болница си беше на мястото.

— Изми ли си зъбите? — тя оправи безпорядъка върху нощното му шкафче. Издуха някаква невидима прашинка.

Франк изчака търпеливо нейното суетене и накрая каза:

— Седни, мамо.

Тя остана на стола десетина секунди и пак скочи. Не беше от хората, които могат да стоят на едно място. Вдигна щорите, така че бледата светлина на слънцето успя да огрее стаята през мъгливите талази навън.

— Още ли създаваш неприятности на терапевтката?

— Не.

— Това е добре — хвърли му бърз поглед госпожа Чеймбърс. — Тя изглежда свястно момиче.

— Ами... тя си е свястно момиче.

— И е красавица.

Описанието бе твърде суховато за Джени, но Франк се съгласи.

— Да. И какво от това?

Дълбоките сини очи на майка му се изпълниха с преднамерено учудване...

— Ако не можеш сам да го забележиш, момчето ми, никой не може да ти помогне.

Франк почти изстена на глас. Щом майка му си беше наумила да играе ролята на сватовница, край. За него и Джени нямаше да има миг спокойствие.

— Мамо, моля те!

— За какво ме молиш, сине? — майка му беше самата невинност.
— Това е просто мое наблюдение.

— Ще го имам предвид.

— Омъжена ли е?

— Мамо!

— Добре, добре, прави каквото искаш. Ти изобщо не си като братята си. Те през цялото време се оглеждат. Всяка събота излизат с момичета. Понякога си мисля, че ти направих мечешка услуга, като те натоварих с толкова отговорности. Май е време да разбереш, че работата по отглеждането на семейството свърши. Трябва да ти напомня още, че Карин и братята ти са вече големи, а на теб ти трябва жена и собствени деца.

— Знам го, повярвай!

— Наистина ли? Та ти изобщо не бързаше да се ожениш за Меган. Влачи се с нея сума време.

При споменаването на бившата му годеница Франк почувства познато стягане в гърдите.

— Не искам да говорим за Меган.

— Там е работата, я! Ти никога не искаш да говориш. Всичко държиш в себе си. Пет години ходи с нея и после, пуф! Край. Дори не каза какво стана. Защо? Кой от двамата беше виновен?

— И сега нямам намерение да казвам. Меган е минало.

— Тогава да се върнем към настоящето. Кога ще видиш Джени отново?

— Мамо! — промърмори през смях Франк. — Ти си непоправима!

Тя се наведе и го целуна по бузата.

— Слава богу! Радвам се, че отново се смееш, сине. Тревожех се за теб. През последните дни беше като черен облак, все навъсен и сърдит.

— Ще се справя някак.

— Зная. И когато беше малък, пак беше победител. От всичките ми деца само ти никога не цивреше. Баща ти казваше, че никога няма да увесиш нос — такъв си роден.

— Е, не съвсем. Ако знаеш колко пъти губих контрол върху колелото и връхлитах върху някоя стена или кола!

Двамата се смееха на спомените, когато влезе Джени. Франк видя, че тя се поколеба на вратата.

— Можеш да влезеш.

— Свикнала съм да чувам други звуци от тази стая, та не бях съвсем сигурна, че е твоята. Помислих, че съм сбъркала.

Франк забеляза на лицето на майка си сияйна усмивка и лукав блясък в очите.

— Влез, момичето ми. Тъкмо си спомняме добрите стари времена.

— Мога да дойда по-късно — предложи Джени.

— Не, не. Седни тук — майка му бутна единствения стол в стаята по-близо до леглото. — Аз ще отида да си взема едно кафе.

— Недейте, моля ви — дръпна се Джени. — Ако сте тук, той може би няма да мърмори толкова много против упражненията.

— Така си мислите. Франк обича да ме шокира с думите си. Знае, че вече е много голям и не мога да му измия устата със сапун.

— Мамо! Ти никога не си мила устата ми със сапун! — възрази Франк, като се забавляваше от изражението на Джени.

— Защото спря да употребяваш мръсни думи, след като разбра, че си два пъти по-тежък от мен.

— Не й вярвай — обърна се Франк към Джени. — Няма да се поколебае да даде урок, на който и да е от нас, без значение на ръста и годините.

— Вярно е — каза Кевин, като влезе в стаята. — Може да е мъничка, но ни е взела страха на всички.

— Говори само за себе си — Тим влезе по петите на брат си. — Мен не ме е страх от мама.

Госпожа Чеймбърс се изправи в цял ръст, но въпреки заканителната ѝ поза едва ли щеше да уплаши някого. Беше страшна колкото врабче.

— А трябва, младежо, трябва — каза строго тя. — Къде беше снощи?

Тим се изчерви целият. Като избягваше усмихнатите очи на Джени, той отговори хрисимо:

— Имах среща.

— И каква беше тази среща до три след полунощ?

— Охо! — извика театрално Франк. — Хванаха ли те, братко! Нали знаеш каква е мама, когато не се наспи!

Тим сви рамене и прегърна Джени през кръста.

— И без това съм сгазил лука, какво ще правиш тази вечер?

— Ще си ходи вкъщи — неочаквано се намеси Франк, без да се замисли.

— Така ли? — Джени го стрелна с очи. — Тебе пък кой те е упълномощил да отговаряш вместо мен?

— Наистина ли искаш да излезеш с него? — продума с нисък глас Франк.

— О, господи! — тръсна къдрици тя. — Нямам намерение да обсъждам какво ще правя пред всички хора тук.

— Тогава да излезем навън — предложи неочаквано Тим, а очите му палаво заблестяха.

— Само опитай! — заплаши Франк и погледна строго брат си.

За миг очите им си казаха нещо. Тим обгърна с ръка раменете на майка си.

— Хайде мамо, да тръгваме! Идвай, Кевин!

— Но ние току-що дойдохме!

— И сега си отиваме — каза Тим с дипломатичност, на която би завидял всеки посланик.

Щом излязоха, настъпи благословена тишина. Джени също заотстъпва към вратата.

— Братята ми са много досадни понякога. Но го правят от добро сърце.

— Разбрах.

— Ти сигурно дойде по работа?

— Искях да проверя напредваш ли с упражненията, преди да ми свърши дежурството. След малко ще ти донесат вечерята.

— За всички пациенти ли се грижиш така?

— В интерес на истината — да — Франк забеляза, че страните й леко поруменяха.

— Тогава защо те притесни моят въпрос?

— Това пък откъде го измисли? Виж какво, щом всичко е наред, аз си отивам.

— Ще се чувствам по-добре, ако останеш.

— И какво да правя?

— Ще ми говориш.

— Това можеха да свършат и роднините ти. Защо ги изгони?

— Не съм ги изгонил. Те сами си отидоха. Освен това ти чу всичките ми истории от игла до конец. Ще ми се сега аз да чуя твоите.

— О, моите истории не са никак интересни — въздъхна Джени, но остана в стаята.

— За мен може да са.

— Защо? — тя учудено вдигна вежди.

— Трябва ли да има някаква особена причина?

— Обикновено има — отвърна предизвикателно Джени.

— Едва ли бих могъл да предприема нещо спрямо теб — вдигна бинтованите си ръце Франк.

— Да, вярно е — тихо се засмя Джени.

— Тогава няма от какво да се страхуваш, нали? — Франк не беше съвсем сигурен защо е толкова настоятелен и защо тя така се дърпа. Знаеше, само че е много важно да не ѝ позволи да си отиде, когато накрая тя все пак седна, макар и доста далеч от него той въздъхна с облекчение. — И така Джени Майкълс, какво ще кажеш за свое оправдание?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Франк се намръщи при звъна на телефона. Как, по дяволите, един мъж с пет подрастващи братя и една сестра-лудетина би могъл да опознае някоя жена? — запита се Франк. Телефонът за трети път прекъсваше разговора му с Джени. И без това не му беше лесно да я окуражи да му разкаже за себе си. Не за пръв път проявяваше нерешителност. Вероятно затова трябваше да минат пет години, докато разбере, че Меган не е жена за него и още два месеца, за да скъса внимателно с нея. Нямаше намерение да прави същата грешка отново.

— Карин — най-после успя да каже Франк на сестра си, която вече пет минути говореше по телефона и му задаваше въпроси, свързани със запушената ѝ мивка, — много те обичам, мила, но защо питаш мен, когато си имаш прекрасен съпруг? Брад не е ли вкъщи?

Погледна към Джени. Тя явно се забавляваше. Вместо да изглежда ядосана от постоянните прекъсвания, по лицето ѝ се четеше облекчение. Дори като че ли се радваше. Подпъхваше слушалката между брадичката и рамото му всеки път, когато тя заплашително се изхлузваше.

— Тук е, но той кара спортни коли и шикозни лимузини. Да не мислиш, че разбира нещо от мивки.

— Слушай, всеки мъж, който може да разглоби и отново да сглоби карбуратора на колата за пет минути, трябва да знае как се отваря тръбата под мивката и как се чистят насъбраните боклуци. Ти самата можеш да го направиш!

— При петима братя в къщата оставаше и това да правя аз! — въздъхна тежко Карин. — Добре де, няма значение. Ще извикам водопроводчик.

— Сигурна ли си, че мивката наистина е запушена? — запита с подозрение Франк.

— Да, разбира се. Иначе защо ще ти звъня?

— Може би, за да не се чувствам безполезен, докато си лежа в болницата.

— Франк Чеймбърс, аз вече плувам в десет сантиметра вода, а ти ме обвиняваш в лъжа!

— Няма да е за пръв път, сестричке! Обичам те. До утре.

Франк дочу възмутеното й мърморене и даде знак на Джени да затвори телефона.

— Кълна се, не те помолих да останеш само за да вдигаш и слагаш слушалката вместо мен.

— Не се притеснявай. Приятно ми е да те виждам със семейството ти. Всъщност колко са?

— Пет братя, една сестра, един зет! И всички се надпреварват да правят бели.

Тя изпитателно се вгледа в него.

— Нещо ми подсказва, че не си искрен — каза след дълго наблюдение, което го остави без дъх, въпреки невинните й очи. Досега не бе срещал жена с обезпокоителната способност да прониква в душата му.

— Толкова ли съм прозрачен?

Тя като че ли усети нервността в гласа му, защото се разсмя и го успокои.

— Не. Оня ден ти веднага разбра какво имах предвид, когато говорех за ползата от себе си. Да бъде необходима.

— Ти изпитваш същото към твоите пациенти, нали?

— Да.

— Нямах ли братя, сестри?

— Нямам. Едно дете съм. Родителите ми останаха на Изток. Рядко ги виждам.

Франк не можеше да си представи как се чувства, разделена от семейството си — единствените близки хора, които има. Въпреки всичкото си мърморене, не минаваше и ден да не посети майка си или някой друг член на задружния клан Чеймбърс. Те всички си звъняха всекидневно по телефона, дори само за да се чуят, да разменят новини или да поискат съвет.

— Нима не ти липсват родителите?

— Ние никога не сме били близки като вас. Обичам ги, те са великолепни хора, но ме възпитаха да бъда самостоятелна. Когато му дойде времето, те ме отделиха от къщи, така както правят птиците с

малките си. Никой от нас никога не е съжалявал за това. През ваканциите имаме достатъчно време да сме заедно.

Телефонът отново иззвъня. Франк го погледна сърдито.

— Кажи, че съм заминал за Таити.

— Момент — отговори вместо това Джени и сложи слушалката на ухото му.

— Я виж ти! — чу той гласа на брат си Джеърд. — Интересно кой вдига телефона ти в седем часа вечерта. Да не би някоя сестра да работи заради теб извънредно нощна смяна?

Франк погледна Джени, за да види дали е чула закачливата забележка с недвусмислен подтекст. Тя седеше на стола и изглеждаше необикновено съсредоточена. Оправи с ръка роклята на коленете си, кръстоса крака, после пак приглади роклята.

— Не е сестрата и спри да се занаяш — предупреди тихо Франк непочтителния си брат.

— Май прекъснах нещо важно. Сигурно вечеряте заедно на свещи, може би фруктов коктейл!

— Винаги си бил страшно досетлив. Защо не си гледаш работата?

— Ти ме бъркаш с Тим — отговори весело Джеърд, без да се засегне. — Искам да те питам какъв цвят да боядисам къщата ти? Тия дни съм свободен. Мислех да е нещо свежо, например яркожълто.

Идеята така ужаси Франк, та чак отвлече вниманието му от възхитителния начин, по който роклята прилепваше по тялото на Джени. Той знаеше, че Джеърд е в състояние да наплеска къщата с най-невероятния цвят, който му дойде на ум. Стените в собствения му апартамент бяха оранжеви като мандарина. Преди година пък беше боядисал спалнята си в електрик, докато приятелката му не се разбунтува. Франк не искаше брат му да доближава къщата с четка в ръка. Не и докато беше в болницата. Трябваше да следи всяка негова стъпка и да контролира ужасяващия букет от цветове, които Джеърд измисляше.

— Само посмей да я боядисаш жълта и сериозно ще си изпатиш! — предупреди го той толкова внимателно, колкото беше възможно в случая.

Очите на Джени весело заблестяха.

— Добре, жълтото отпада — съгласи се Джеърд. — Какво ще кажеш за бледолилаво? Може със зелени кантове.

— И ще си имам къща като букетче виолетки? — изстена Франк. — Сигурно се шегуващ. Трябва ли да обсъждаме този въпрос точно сега?

— Съвсем не. Може изобщо да не го обсъждаме. Аз вече избрах.

— О, господи, само това не! Какво ще кажеш за бяло? Просто и естествено.

— И скучно.

— Кой е любимият ти цвят? — обърна се Франк към Джени.

— Синьо — отвърна тя, без да се замисли. — Защо?

— Дамата каза синьо. Вземи утре мостри и ще изберем оттенъка. Сега изчезвай.

— Твоята техника на съблазняване взема неочакван обрат, брат ми — засмя се Джеърд. — Чудя се какво ли ще каже мама, ако разбере, че ще боядисаш къщата си в цвят, избран от една жена! Вероятно ще започне да поръчва сватбените покани. Може ли да издам сензационната новина?

— Я върви по дяволите!

— Добре, отивам. Лека нощ и приятни сънища!

Този път Джени остави слушалката съвсем бавно. Изражението ѝ беше смесица от изненада и удивление.

— Смяташ да боядисаш къщата си синя по моя прищявка?

— Всъщност ще я боядиса Джеърд.

— Не се прави, че не разбираш какво искам да кажа.

— Тя се нуждае от една боя. А и синьото е хубав цвят като всички останали — опита да се оправдае. Всъщност той самият не беше сигурен защо избра цвета, който тя харесваше. — Ти какво мислиш?

— Мисля, че си луд.

— Само не го казвай на доктор Уайлдинг. Веднага ще свика лекарски консулт.

— Искате ли приспивателно за тази нощ? — надникна нощната сестра.

— Не — поклати глава Франк и погледна втренчено Джени. — Нещо ми подсказва, че ще сънувам много приятни неща.

Продължи да я гледа, докато бузите ѝ леко поруменияха. Кой знае защо му стана хубаво, че все пак успя да накара обикновено безстрастната терапевтка да се изчерви.

— Мисля, че ще е най-добре да си тръгвам и да те оставя да почиваш — каза тя, леко изнервена от неочаквания интимен обрат на разговора им.

Той инстинктивно посегна да хване ръката ѝ, но осъзна, че не може заради боксовите ръкавици от марля около пръстите си. Все пак успя да задържи Джени с втренчения си поглед.

— Не си отивай, моля те! Чувствам се толкова самотен.

— Не мога да остана.

— Имаш някакви планове за вечерта ли?

— Не съвсем.

Тя изглеждаше наистина нещастна и той омекна.

— Извинявай. Беше глупаво да те моля. Вероятно нямаш търпение да се измъкнеш оттук в края на деня.

— Не е заради това. А защото...

— Какво?

— Не е много умно да стоя при теб. Не бива.

— Да не би другите пациенти да ревнуват? — закачи я Франк.

— Не се прави, че не разбираш за какво говоря — ядоса се тя изведнъж и тръгна към вратата. Когато го погледна, преди да излезе, на лицето ѝ ясно личаха противоречивите чувства, които я вълнуваха.

— Приятни сънища — прошепна след нея Франк.

Неговите сънища обаче съвсем не бяха приятни.

Събуди се по тъмно от бавно завръщащите се усещания в ръцете. Отначало чувстваше само леки убождания. После сякаш някой обели кожата и ги потопа в киселина. Невероятната болка блокира всички други възприятия.

В истинска агония Франк пипнешком потърси звънеца и се опита да го натисне. Усилието му костваше всички запаси от енергия, но той дори не беше сигурен, че е успял да събуди някоя от дежурните сестри. Облегна се на възглавницата в очакване, като се мъчеше да се съсредоточи върху някаква по-приятна картина — например Джени. За кратко като че ли успя да отвлече мислите си от болката.

Доктор Уайлдинг го беше предупредил. Досега Франк, както и повечето хора, бе имал грешната представа, че зарастване означава

край на болките. Имаше нещастieto да открие, че в случаите на изгаряния, заздравяването на увредените нервни окончания е свързано с почти непоносимо мъчение.

Вратата се отвори и една от дежурните сестри надникна вътре.

— Добре ли сте?

— Имал съм и по-приятни нощи — едва продума той през стиснати зъби.

Нейното полусънено спокойствие неочаквано се превърна в тревога.

— Болките са започнали — каза бързо тя. — Веднага се връщам. В картонa ви има подробни предписания.

Петте минути, през които сестрата отиде за лекарствата и се върна, се сториха на Франк най-дългите в живота му. Дори инжекцията и последвалото обещание за облекчение не промени нищо. Нито успокоителните думи. Той се мъчеше да си припомни всички падания и удари, които стоически бе понасял, но нищо не беше толкова болезнено.

Вратата тихичко се отвори. Франк бе притворил очи и не разбра дали някой влезе, или сестрата излезе. Изведнъж стаята се изпълни с уханието на пролетни цветя. Джени!

— Какво правиш тук по това време? — отвори очи той. — Сигурно е три или четири сутринта.

Болката пулсираше в ръцете му.

Джени бе със същата ярка копринена рокля. Приближи се и погали челото му с хладни, нежни пръсти.

— След малко инжекцията ще подейства. Опитай се да мислиш за нещо хубаво.

Гласът ѝ беше тих, сънен, но постигна ефект. Той трябваше да ѝ каже нещо. Какво беше то? Непоносимата болка в ръцете му пречеше. Бореше се с нея, мъчеше се да я изгони, за да улови тази отлитаща, неуловима мисъл.

— Ти знаеше, нали? — успя да каже накрая.

— Какво?

— Че ще започне да боли точно през тази нощ. Затова си останала.

Тя не отрече, само притисна пръст към устните му.

— Спокойно. Затвори очи.

Но Франк не искаше да заспива. Искаше да гледа жената, останала в болницата заради него. Въпреки усилията му обаче, успокоителното започна да действа и той усети как потъва. Опита се да задържи поглед върху Джени, която премести стола съвсем близо и внимателно погали ръката му. Може би замъглените очи му играеха номера, но му се стори, че за миг зърна сълзи по миглите ѝ. Той посегна, намери ръката ѝ и я докосна леко.

— Благодаря ти.

Отпусна се и се остави на вълните на болката, вместо да се бори с нея. Постепенно тя утихна и той заспа. Този път сънищата му наистина бяха сладки.

Всеки терапевтичен сеанс през следващите няколко дни беше мъчение и за двамата. Упражненията от първите дни сега му изглеждаха като детска игра. Въпреки че страдаше, Франк беше упорит. Часовете му за терапия бяха точно след смяната на превръзките, когато лекарствата действаха с пълна сила, и той реши да не пропуска нито един сеанс. Джени беше безмилостна. Франк се възхищаваше на куража ѝ, макар че понякога проклинаше и нейната преданост към професията и собствената си слабост.

Той не можа да определи точно момента, в който чувствата му към Джени започнаха да се превръщат в нещо повече от уважение. Не усети кога нейният състрадателен, благороден дух проникна и в неговата душа и го възкреси. Може би това стана, когато тя го ругаеше, а него безумно го болеше. Може би — когато докосваше бинтованите му ръце с такава нежност, че дъхът му спираше. Може би — когато видя сълзи в очите ѝ, защото болката му беше непоносима, но никой от двамата не вдигна ръце и не се отказа. Може би — когато сядаше до леглото и му говореше през дългите безсънни нощи. Той не знаеше съвсем точно какво да прави с новите си чувства, но те бяха факт и с всяка минута ставаха по-силни.

— Върви си вкъщи — каза ѝ Франк след третата нощ, когато тя отново остана при него. — Изглеждаш много зле.

— Complimentите винаги ми действат ободряващо — тонът ѝ беше жизнерадостен, но по очите ѝ личеше колко е изтощена. Лицето ѝ беше бледо, дори червените къдрици висяха някак уморено.

— Нямам намерение да те лаская. Искам само да поспиш малко. Не можеш да стоиш будна с мен цяла нощ и после цял ден да работиш.

— Много съм добре. Отивам си всяка сутрин вкъщи за около час, вземам душ и се преобличам. После тайничко си подремвам във физиотерапията.

— Е, това съвсем ме успокои — отговори сухо Франк. — Джени, иди си вкъщи. Ако не го направиш, ще зарежа терапията, ръцете ми ще си останат такива и виновната ще бъдеш ти.

— А, не, няма да стане. Няма да се хвана на въдицата. Не съм виновна за пожара и не съм отговорна за раните ти. Единственото ми задължение е да ти покажа как да възвърнеш сръчността и силата на ръцете си. Дали ще следваш съветите ми си е лично твоя работа.

— Лечението ли изисква да бъдеш толкова злобна?

— Когато сам си го просиш!

— Мислиш се за много твърда, така ли?

— Достатъчно твърда.

— Ох, Джени, Джени, надявам се никога да не откриеш колко нежна душа носиш.

— Нежна душа ли? А кой се въргаляше тук, потънал в самосъжаление? Да не би аз?

— Не.

— И кой те извади от това състояние?

— Ти. Но, мила моя, ти не знаеш какво означава тормоз, докато не видиш аз на какво съм способен. Сега си върви вкъщи.

— И какво ще стане, ако не си отида? — Джени упорито вдигна брадичка.

— Имам името и телефона на директора на физиотерапията. Ето тук! — той потупа джоба на пижамата си.

— Няма да посмееш! — Огромните ѝ очи се разшириха още повече.

— Ще видим — Франк предизвикателно скръсти ръце.

— Но това си е чисто изнудване!

— Предпочитам да мисля, че е груба любов.

При споменаването на думата любов Джени застина. Строгите ѝ очи се изпълниха с паника.

— Ти нарушаваш клетвата си.

— Каква клетва? Нищо не си спомням. Сигурно халюцинираш. Ами да, от недоспиване.

— Точно тук, в тази стая. Преди две нощи. Ти говореше насън.

— Аха. Значи аз съм бил заспалият, не ти. Не можеш ли да ми довериш все пак какво съм казал?

— Събуди се и каза... нещо.

— И какво отговори ти на... това нещо?

— Казах ти, че всички пациенти си мислят така.

— Всички пациенти? Аз не съм ти кой да е пациент, Дженифър Майкълс!

— Нямах това предвид — въздъхна тежко тя. — Защо го каза? Ти ми обеща да избиеш от главата си тази луда идея, че... — тя се поколеба, но продължи: — Че ме харесваш.

Франк не помнеше подобен разговор, но това не означаваше, че не се е състоял. Думите наистина отразяваха мислите, които го занимаваха през последните дни.

— Харесвам ли каза? Не, Джени Майкълс, не може да съм казал „харесвам“. Има друга дума, която е по-точна и без толкова недомлъвки.

Глухият му развълнуван глас не оставяше никакво съмнение за коя дума става въпрос.

— Отивам си — каза Джени изведнъж.

— Е, вече знам какъв е номерът — намръщи се той. — Само като спомена „любов“ и хукваш като подплашен заек.

— В тази стая никой не е споменал думата „любов“ — възрази рязко тя. — И никой няма да я каже, ако има поне капчица разум.

Без да му даде възможност да отвърне, Джени бързо излезе от стаята. Останал сам, Франк си даде сметка, че ще му бъде ужасно трудно да остане безразличен към жена, изтъкана от толкова дързост. Но трябваше да спотаи чувствата си. Болницата не беше най-подходящото място за обяснения в любов, но скоро, много скоро...

ПЕТА ГЛАВА

— Хей, Отис! След колко време е почивката ти? — извика Франк.

Санитарят минаваше покрай стаята му с Пам в инвалидната количка. Девоичето дари Франк с една от онези усмивки, които могат да разбият сърцето на човека. Той ѝ намигна.

— След трийсет минути. Защо? — спря Отис.

— Имам карти. Какво ще кажеш за една игричка?

— Какви ще са залозите? — очите на санитаря светнаха.

— Ами... кибритени клечки, аспирин, пет цента, каквото и да е. Ентусиазмът на Отис поспадна.

— Е, и това е нещо. Откъде взе картите?

— Сестра ми ги донесе. Казах ѝ, че искам да поиграя на Черен Петър.

— Ето един хитрец, който ми допада.

— Просто съм отегчен до смърт. Знаеш ли колко убийствена е телевизията през деня? Не мога да изтърпя поредното предаване за мъже, които обичат да носят дамски гащички или за жени, измъчвани от наркоманчета. Внушава ми много неприятно мнение за обществото, в което живеем. Докараха ме дотам, да те примамвам на покер, за да избегна гледането на още някоя умопомрачителна дискусия. Без съмнение Бог ме наказва за греховете и за безразличието ми към ближния.

— Не знам какво ще каже Бог, но Джени ще ти одере кожата. И моята също. Връщам се след минутка.

— Ей, чакай малко! — спря го Пам. Очите ѝ проблясваха дяволито. — И аз искам да играя.

Франк и Отис се спогледаха.

— А, не — каза Франк. — Да бутам Отис по наклонената плоскост е едно, но ти си още дете.

— Дете, което отива в терапията — напомни им Пам съвсем сериозно.

— Какво иска да каже? — попита Франк и се намръщи.

— Искат да каже, че ще ни издаде, ако не се съгласим. Тя и Джени са много близки — Отис се наведе към Пам. — Знаеш ли Памела, мога да те паркирам в шкафа за бельо и да забравя къде съм те оставил.

— Няма да посмееш. Ако доктор Уайлдинг разбере, ще те накара да му върнеш онази десетачка, която взе от него, за да заложиш на „Гигантите“. А те загубиха, ако си спомняш.

— За хлапе като теб, дето е по цял ден в леглото, ти си подозрително осведомена.

— Знам достатъчно — каза гордо Пам. — Тук гъмжи от клюки.

— Добре, да речем, че те вземем. Можеш ли да играеш?

— Съмнявате ли се? — отговори тя предизвикателно. Макар и цялата бинтована, успяваше да бъде весела.

— Различаваш ли кента от фул?

— Разбира се. Фулът е по-силен от кентата. Карето бие фула, а кент флош бие карето. Да продължавам ли?

Франк се предаде веднага. Беше му ясно, че ще се съгласи още когато тя ги помоли да играе. Никой не можеше да откаже на Пам, която показваше завидна смелост.

— В моята стая след трийсет минути.

— Тъй вярно! — усмихна се момичето. — Отис, да не забравиш да ме вземеш от терапията.

— Разчитай на мен. Ще дойда навреме — санитарят погледна Франк. — Нещо ми подсказва, че хлапето ще ни напъха в миша дупка.

— Не се притеснявам — отговори му Франк. Но беше малко разтревожен как ще реагира Джени, ако научи за покера.

И с право се безпокоеше. Реакцията ѝ не закъсня. Пред Пам се бяха събрали десетина долара, когато Джени влезе в стаята. Неговата купчинка центове се беше стопила почти толкова бързо, колкото и тази на Отис. С един замах Джени разпиля монетите, които със звън се разсипаха на пода и се затъркаляха навсякъде.

— Засрамете се, вие двамата! — укори ги тя, като местеше поглед от единия на другия с ръце на кръста.

— А тя? — възропта Отис и изгледа възмутено Пам.

— Аз спечелих! — развика се Памела. — Защо ги разпиля? Почти бях събрала за две нови списания и за кутия бонбони.

Джени изглеждаше нещастна и объркана. Седна на ръба на леглото.

— Не мога да повярвам на очите си! Вие я покварявате, дъртаци такива!

— Ние ли? Бих искал да зная как. Тя има инстинктите на най-изпечения комарджия в Лас Вегас. Безпощадна е като акула — обади се Франк.

Пам изглеждаше доволна. Джени — никак.

— И смяташ, че това оправдава всичко? Не можете ли да играете за удоволствие, а не на пари?

— Че това си беше за удоволствие! — Франк се опитваше да бъде убедителен.

— Ти колко загуби?

— Само няколко долара. Дори по-малко, отколкото ако бях отишъл на кино. Но за жалост не мога да отида.

— А ти? — обърна се Джени към Отис.

— И аз толкоз.

— Ако го събереш с изгубеното през седмицата, колко ще стане?

Франк се намеси, преди Отис да успее да отговори.

— Слушай, аз съм виновен. Беше ми скучно. Предложих им да играем. На пари е по-интересно. Това не значи, че всички сме заклет комарджии.

— Ти и Пам може би не сте.

Отис бавно се изправи и я изгледа страшно. С ръста си беше повече от внушителен. Дори Франк би се позамислил дали да спори с него. Джени обаче не изглеждаше ни най-малко уплашена.

— Не се опитвай да ме сплашиш, Отис Джонсън. Мислех, че искаш да си купиш нова кола, да си намериш по-добро жилище. Как смяташ да го постигнеш, като си на път да загубиш и последната си риза на безсмислени облози? Дяволите те взели, Отис, ти ми обеща!

Изглежда доста хора не спазваха обещанията си към Джени. Франк почти я съжали, но не разбираше за какво е цялата дандания. Голяма работа, няколко дребни залагания!

— Ама никак не е безсмислено да заложиш, ако държиш кента до поп? — направи опит да се оправдае Отис.

— Е, и спечели ли?

— Е как, хлапето имаше фул. Какво можех да направя?

— Не ви разбирам — въздъхна Джени. — Как може да се забавлявате, като си хвърляте парите на вятъра?

— Ако останеш, веднага ще ти покажа — предложи Франк.

— Няма да заложа нито цент!

— Няма нужда да го правиш — обеща Франк и бързо погледна Отис, който веднага схвана намеренията му и си погледна часовника.

— Ау, почивката свърши — разбърза се той. — Хайде, Пам, ще те заведа в стаята ти. После ще ти донеса печалбата.

— И да не хитруваш — предупреди го Пам.

— Не се безпокой, ще си получиш парите.

Когато излязоха, Франк махна с ръка към стола.

— Седни — и кимна към картите. — Трябва да ги разбъркаш и раздадеш.

— Но това е нелепо.

— Нали искаше да разбереш защо смятаме покера за весела игра. Ще ти покажа. Давай пет карти.

Той гледаше как Джени разбърква картите и изведнъж температурата в стаята сякаш се повиши. Представи си ръцете ѝ върху себе си. Това го хвърли в треска. Ако Джени знаеше за какво си мисли, сигурно веднага щеше да избяга. Но тя най-спокойно размесваше картите.

— Може би е по-добре да заключиш вратата — подхвърли неочаквано Франк.

— Защо?

— Играта, която се върти в главата ми, не е предназначена за зрители.

— Мислех, че ще играем покер — подозрително присви очи тя.

— Разбира се. Покер на събличане.

Джени шумно хвърли картите на масата.

— О, не, Франк Чеймбърс! Ти нормален ли си?

— Ама, чакай, какво ти става! Страхуваш ли се? Повярвай ми, много по-вълнуващо е, отколкото на пари!

— Да, във фантазиите ти.

— Мисля, че фантазиите са добро място като за начало.

Джени събра картите и тръгна към вратата.

— Ако още веднъж те хвана да покваряваш Отис и Пам, ще... — тя млъкна, сякаш не можеше да намери подходящите думи.

— Какво ще направиш? — подигравателно се усмихна той.
— Не знам какво, но няма да ти хареса.
Усмивката му се разшири още повече.
— Хайде на бас, че ще ми хареса.
— Ти си невъзможен!
— Значи не искаш да се обзаложим?
— Започвам да мисля, че те харесвах повече, когато беше начумерен и груб.
— Това е защото близо до мен се чувстваш несигурна.
— О, не. Тук грешиш. Точно този облог сигурно ще спечеля.
— Лъжкиня — промърмори той, но тя вече бе затръшнала вратата след себе си.

Добре де, излъга. Джени не беше съвсем сигурна какво да прави с този нов, очарователен Франк Чеймбърс, нито пък със своето отношение към него. Наистина в началото опакият му нрав и сръдни пречеха, но тогава можеше да го разбере. Сега най-неочаквано отношението му претърпя пълен обрат. Той се закачаше с персонала, играеше карти с Отис, не се заяждаше с лекарите за своето изписване. Не беше от най-кротките, но не беше и враждебен. Би трябвало да бъде доволна. Вместо това беше уплашена до смърт. Той прекарваше толкова много време в терапията, че спокойно можеше да провежда упражненията с другите ѝ пациенти. Когато беше там, тя се разсейваше. Погледите им често се срещаха и всеки път сърцето ѝ се разтуптяваше.

Като пациент Франк се нуждаеше от грижи, от помощ. Тя не можеше повече да потиска топлото, дълбоко чувство, което този привлекателен, внимателен мъж събуждаше у нея. Неговата промяна застрашаваше нейната обективност. Още по-лошо. Тя се страхуваше, че е застрашено сърцето ѝ.

Джени седеше в терапията и слагаше сметана в кафето си, когато Каролайн влезе и приседна до нея.

— Какъв ден! След такива дни си мисля, че ще съм по-добре, ако отида на улицата да продавам сладолед, за да преживявам. Никакъв стрес. Никакви критични състояния. Никакви лоши настроения.

— Явно не си виждала какво става, когато някое тригодишно хлапе изпусне фунийката си на земята.

— Не вярвам да е по-лошо оттук — Каролайн изведнъж насочи цялото си внимание към Джени. — Ти нещо не ми харесваш. Дори къдриците ти са избелели. Ще кажеш ли какво става или да ти вадя думите с ченгел от устата? Какво е направил този път великолепият Франк Чеймбърс?

— Покани ме да играем покер на събличане.

Очите на Каролайн се разшириха от удивление.

— Е, това вече е напредък. Говори, че инстинктите му са живи и ръцете му скоро ще заработят отново. Ти явно го вдъхновяваш. Трябва да се гордееш с постижението си.

— Да се гордея ли? Та той ме плаши.

— Защото откликваш на чувствата му! И какъв е проблемът? Мисля, че ти е време отново да се влюбиш.

— Кой ти говори за влюбване! Всичко беше най-обикновен подличък опит да ми свали дрехите.

— Мъж като него не би те събличал в болницата, ако намеренията му не са сериозни.

— О, господи, не е вярно! — изстена Джени.

— Кое не е вярно?

— Франк Чеймбърс не се интересува от мен и аз определено не се интересувам от него.

— Чудесно! Значи всичко е наред! Между вас двамата не се е случило нищо, така че няма никаква причина да се побъркваш, така ли е?

— Точно така.

— Тогава защо си сложила сметаната в студена вода?

Джени сведе поглед към млечнобялата течност в чашата си.

— О, господи!

— Да, той може и да ти отговори. Но има един друг, много по-наблизо, който наистина ще ти обясни всичко.

— Кой?

— Франк Чеймбърс.

— Той не може да обясни нищо. Точно там е проблемът.

— Защо?

— Ако знаех, нямаше да съществува проблем.

Каролайн изглеждаше по-объркана отпреди.

— Едната от нас се нуждае от психиатър и нещо ми подсказва, че това ще бъда аз, ако не започнеш да ми говориш на чист английски език.

— Добре. Всички пациенти се опитват да започнат връзка с терапевта си, нали?

— Да.

— Значи чувствата на Франк към мен, не са нищо друго, освен временно увлечение. Вероятно примесено с известна доза благодарност.

— Е, не видях точно това в очите му, но да речем, че се съглася с теб.

Джени ѝ хвърли недоволен поглед.

— Свикнала съм с подобна реакция. Преди никога не съм се обърквала.

Лицето на Каролайн светна. Тя сякаш неочаквано разбра всичко.

— Но сега си объркана, защото си влюбена!

— Не съм! — яростно отрече Джени.

Приятелката ѝ въздъхна.

— Ако наистина не си, не мога да разбера защо се притесняваш. Половината от сестрите са се обзаложили коя ще спечели сърцето му, а той не е поканил никоя от тях да играе на покер с него. Мисля, че спорът ни е излишен. Отивам си вкъщи при добричката ми и не толкова изнервена котка.

— И тя си има своите проблеми като всички нас — засмя се Джени.

— Говори само за себе си — Каролайн взе чантата си и тръгна, но спря до вратата. — Обади ми се, ако имаш нужда от мен.

— Добре. Благодаря ти за търпението.

Останала сама, Джени опита да се съсредоточи върху документите, които лежах на бюрото ѝ. Докато Франк беше при нея, не ѝ оставаше време да ги погледне. Само час по-късно, уморена да се бори с неизбежното, тя тръгна към стая 407.

Оттам се чуваха гласове и смях. Тя отвори вратата и видя цялото семейство Чеймбърс. Един от мъжете, малко по-нисък и по-пълен от Франк, но без съмнение негов брат, държеше в ръцете си мостри на

бои. Сигурно е Джеърд, помисли си Джени и се засмя при това изобилие на синьо.

Точно когато щеше да затвори вратата, Франк погледна към нея. Чувствената тръпка, която я връхлиташе всеки път, щом очите им се срещнеха, и този път полази по гърба ѝ. Коленете ѝ направо омекнаха.

— Хей, влизай! Ти ме забърка в тази каша, сега помагай! Ела да избереш!

Шест чифта удивени очи се обърнаха към нея. Джени се опита да не обръща внимание на многозначителните погледи, които си размениха Джеърд, Тим, Карин и останалите братя Чеймбърс, които още не познаваше.

Сякаш усетили нейното объркване, всички започнаха да говорят едновременно за нещо, което явно си беше чисто семеен въпрос. Сред глъчката Джени отново срещна очите на Франк.

— Седни тук — отмести се той леко и освободи място на леглото до себе си.

Тя почувства как сърцето ѝ лудо заби.

— Коя ти харесва най-много? — показва ѝ около дузина мостри той.

Цветовите варираха от турско синьо до бледо тюркоазно, от гълъбово до лазурно. Привлече я един чист син цвят, същият като очите му.

— Ето този! — изведнъж реши Джени, забравила за тълпата любопитни зяпачи около нея. Дори се стресна, когато избухнаха разгорещени спорове относно нейния избор.

— Защо точно този? — запита Тим.

— Обзалагам се, че зная — каза Карин и погледна Джени съучастнически.

Джени се усмихна, въпреки риска да изпадне в затруднение.

— И аз се обзалагам, че знаеш.

— Защо? — в хор прозвуча мъжкият въпрос.

— Няма значение — бързо им отговори Карин и стисна ръката на Джени. — Хайде, момчета, да се измитае. Мисля, че е време за упражненията на Франк.

— Сега? — развика се Джеърд, но бързо млъкна, защото Карин го сбута. — А, да. Също като снощи. Да вървим, братлета.

— Страшно прозорлива компания — каза Франк, след като те излязоха. — Наистина ли дойде заради упражненията?

— Не съм сигурна какво точно имах предвид — поклати глава Джени.

— Може би извинение?

— Не съм направила нищо, за което да се извинявам.

— Да, но аз съм. Не разбрах, че наистина си загрижена за комарджийската страст на Отис. Днес мислих дълго за реакцията ти. Съжалявам, ако съм допринесъл за влошаването на нещата.

— Не те обвинявам. Не мога да диктувам живота му. Единственото, което мога да направя за него, е да му помагам. Имам чувството, че той нарочно представя нещата по-зле, отколкото са, за да ме дразни.

— Вземал ли е пари на заем от теб?

— По няколко долара преди заплата, но винаги ги връща. И други са му давали. — Тя стана и тръгна нервно из стаята. — Той не е отчаян комарджия. Дори мисля, че никому не дължи пари. Ако го правеше само за забавление, например като ходенето на кино, нямаше да се притеснявам. Но ми се струва, че е податлив към този порок.

— А аз се възползвах само защото ми беше скучно! Няма да се повтори! Обещавам!

— Благодаря ти.

— Ако не си дошла за моето извинение, тогава защо?

— Сигурно заради очарователната ти компания — Джени подхвърли думите небрежно, но усещаше, че нервното ѝ разхождане из стаята я издава. Франк сякаш четеше мислите ѝ.

— Искаш ли да ми кажеш за какво мислиш? — попита внимателно той и се приближи до нея.

Тя си помисли какво ли ще стане, ако му каже, че покрай него е започнала да копнее за доста позабравени неща — любов, семейство, приятелство, нежност. Не, не беше готова да направи подобно признание и да разруши установеното помежду им разбирателство.

— Може би за това? — Франк се наведе и докосна устните ѝ.

Целувката беше като полъх от криле на пеперуда, но я разтърси дълбоко. Когато ръцете му несръчно я привлякоха, тя застина, после се отдаде на новото прекрасно усещане. Устните му отново намериха нейните и този път в докосването им нямаше нищо невинно.

Целувката беше жарка, жадна, търсеца. Ако първата беше като лек пролетен дъждец, втората приличаше на гръмотевична буря. Джени имаше чувството, че силата на целувката ще спре дори въртенето на земята.

— А може би греша? — отдръпна се Франк. Гласът му беше уж безгрижен, но някак си глух. Очите му бяха потъмнели от желание.

Джени не можа да си поеме дъх, нито да намери прост и разумен отговор. Беше все още в плен на целувката.

— Можем да играем и покер — подхвърли той, тъй като тя продължаваше да мълчи.

— Скрих картите — Джени най-сетне си възвърна гласа.

— Ако наистина не искаш да си ходиш, можем да гледаме телевизия.

Това ѝ се стори безопасно.

— Добре.

Франк се върна на леглото и включи телевизора с дистанционното управление.

— Има достатъчно място до мен, ако искаш да полегнеш.

— Не предизвиквай съдбата — усмихна се тя и придърпа стола към себе си. Целувката я беше направила предпазлива.

— Жалко, че нямаме пуканки. Кино без пуканки не струва.

— Ще отида да купя.

— И ти ли искаш?

— Направо умирам от глад — кимна тя.

Когато се върна с пуканките и минералната вода, Джени изведнъж осъзна колко хитро я беше подмамил. Той можеше да яде пуканки, само ако тя седеше до него и го хранеше.

— Голям хитрец си! — все пак седна на леглото. — И не ме гледай с тези честни сини очи. Невинен си колкото Дон Жуан.

— Но ти можеш и да не ми слагаш в устата!

— Да. Мога да си седя на стола, да си хрупам и да ти гледам нацупената физиономия.

— Няма да го направиш, нали?

— Защо? Мислиш, че ме познаваш толкова добре ли?

— Достатъчно добре.

— Е, и какво?

— Струва ми се, че най-сетне си решила да прекратиш войната с мен.

Джени въздъхна и си помисли за непознатото чувство на задоволство, което я обхвана, когато той я целуна.

— Само за тази нощ.

— Това е началото, скъпа моя. Само началото.

ШЕСТА ГЛАВА

Франк се чувстваше измамен. След дните, през които терапията напредваше и той обръщаше все повече внимание на Джени, отколкото на себе си, изведнъж попадна в действителността. Свалиха му превръзките. Кожата беше зараснала достатъчно, за да не се инфектира. Той гледаше ужасните белези по ръцете си, които сякаш не бяха негови. Наистина беше ги виждал при смяна на превръзките, но очакваше някакво чудо, което ще ги премахне за една нощ. Доктор Уайлдинг му каза, че червенината постепенно ще изчезне, но белезите ще останат. Франк опита да си представи бъдещето с новите си обезобразени ръце. Преди мислеше, че няма да се притеснява. Сега стомахът му се свиваше болезнено при вида им.

— Не е лошо — мърмореше докторът със задоволство. — Ако искаш, може да помислиш за пластична операция за присаждане на кожа, но едва ли ще има полза. Ти си щастливец, млади момко. Можеше да бъде много по-зле.

Щастливец! Голямо щастие — с ръце, които непрекъснато трябва да крие в ръкавици! Той опита да си спомни как изглеждаха преди, с белезите от срязванията, с мазолите, които не допринасяха кой знае колко за вида им. Макар и груби, бяха къде-къде по-красиви от сега.

Най-сетне Франк откъсна поглед от пресните червени белези и се осмели да погледне Джени. Целият се напрегна. Страхуваше се, че ще види в очите ѝ отвращение.

Тя седеше намръщена, прехапала долната си устна. Беше забелязал, че го прави, когато е притеснена или потънала в размисъл. Бодрата ѝ усмивка обаче не разсея съмненията му. Коя жена ще иска да я гаят ръце като неговите? Опита да си представи грубата червена кожа до бледата нежна гръд на Джени, грозните си ръце върху закръглените ѝ бедра и това го отчая напълно.

Гневът от първите ужасни дни в болницата, съмненията, които имаше за кариерата си, не бяха нищо в сравнение с огромната празнота, която сега се промъкваше в сърцето му. Никога няма да

почувства сладостта на нежната ѝ близост! Никога няма да посмее да докосне идеалната ѝ кожа с тези отворителни ръце!

Беше много тъжно да открие, че обича тази жена и в същия миг да осъзнае, че връзката между тях е невъзможна. Внимателната нежна Джени бе изпълнена със съжаление не само към него, а към целия свят. Личеше си по грижите ѝ за другите пациенти, по тревогата ѝ за Отис. Беше наистина сладко изкушение да се потопи в нейната топлина, да приеме състраданието ѝ и да го нарече любов.

Но не биваше да го прави. Изпълнен с безумна ярост към несправедливостта на съдбата, той реши, че трябва да изхвърли от главата си мечтите и копнежите. Щяха да са необходими много сили, за да не се поддава на желанието, което го обземаше само при мисълта за нея. Онази единствена целувка никога повече нямаше да се повтори. Щом го изпишат, той ще излезе от болницата и от нейния живот. Завинаги.

Джени знаеше отлично какво става в главата на Франк. Беше се сблъсквала с подобна реакция и преди. Разбираше, че несигурността го изнервя и го кара отново да крещи на всички. Поведението беше типично, но при него се влошаваше стократно поради естеството на работата и характера му. Свикнал да създава красота, сега той бе принуден да се примирява с грозотата на ръцете си. В нейните или в нечийи други очи това не беше болка за умиране, но за неговия артистичен вкус видът на обезобразените му ръце сигурно бе ужасяващ.

След оня миг при свалянето на превръзките, когато прочете искрена болка в очите му, той се отдръпна от нея. Може би дори и от самия себе си. През последните три дни идваше в терапията редовно, но почти не говореше. И днес беше същото.

Седеше изправен и правеше упражненията с такава ярост, че по челото му изби пот. Джени не можеше повече да гледа как се измъчва. Сърцето я болеше за него. Тя протегна ръка да го успокои.

— Достатъчно.

Видя как той вдигна глава при тихата ѝ заповед. Почувства, че е готов да спори, но кой знае защо се отказа. Бавно издърпа ръцете си и ги пъхна под масата. Сякаш се скри, избяга емоционално и физически.

— Не — настоя Джени и отново протегна ръка. — Не бива да ги криеш.

В стаята се чуваха само ударите на часовника, отброяващ безкрайните секунди. Най-сетне, след цяла вечност, Франк сложи обратно ръцете си на масата. Джени нежно погали набръчканата кожа. Мускулите му се изопнаха, после се отпуснаха. Той стисна зъби, но не издърпа ръката си. Дори не я погледна.

— Такива прекрасни силни ръце — промълви тя. — Знаеш ли, видях твоите мебели. Никога не съм виждала по-хубаво нещо.

— Това е минало.

— Не е — възрази убедено тя. — Просто беше прекъснал за малко заради пожара, това е всичко. Ще работиш отново. Та ти се подобряваш с всеки изминал ден. Нима не забелязваш?

— Може би — той сви рамене с безразличие.

Джени замълча. Наблюдаваше го как избягва очите ѝ, как гледа ту своите ръце, ту нейните. Накрая заби поглед в пода. Объркването му беше очевидно.

— Тревожиш се за белезите, нали? — той се опита да възрази, но тя го спря. — Недей. Не се опитвай да отричаш тази смешна суета. Тя е съвсем естествена.

Франк се учуди и дори поядоса.

— Да не мислиш, че е просто от суетност?

— А не е ли? Всички ние сме сбор от добри и лоши качества. Работата е там, че обръщаме прекалено много внимание на недостатъците си — тя го изглежда продължително, като се опитваше да разгадае мислите му. Но очите му бяха непроницаеми. — Не си ли забелязал? Обикновено като открием своите недостатъци, започваме да привличаме вниманието на другите върху тях. Подиграваме се със себе си само за да накараме хората да мислят, че не ни пука. Чувал си жени, които се шегуват с ханша си и мъже — с плешивостта си. Те искат да накарат света да повярва, че за тях това няма значение. А всъщност правят точно обратното.

Франк слушаше внимателно, но изражението му си оставаше скептично. Дори докосването ѝ не помогна. Джени се опита още веднъж да го извади от самосъжалението, в което бе потънал.

— Ако позволиш белезите да станат важни за теб, те ще станат важни за всички. Не им обръщай внимание, така както не обръщаш внимание на цвета на очите си и не забелязваш ударите на сърцето. Приеми ги като част от себе си.

Докато говореше, тя усещаше как в гърлото ѝ се събира мъчителна буца. Нещо, което много рядко си позволяваше. В нея се събудиха старите болки. Страхове, които мислеше, че е погребала дълбоко. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Една от тях падна на ръката на Франк, който вдигна очи и я погледна удивено.

— Какво, по дяволите, знаеш ти? — развика се той и както обикновено скри чувствата си под пелената на гнева. — Това сигурно е урок номер десет от ръководството за лечение. Всичко по реда си. Ще ти призная нещо. Наистина си много добра, Джени! Почти ме накара да ти повярвам. С тези сълзи обаче преигра. Ставаш за терапевт, но не и за актриса!

Несправедливото обвинение направо я извади от равновесие. Тя почувства как яростта се надига в нея като ураган.

— Върви по дяволите!

— Закъсняла си с проклятията. Винаги съм бил прокълнат. Гледам ръцете си и виждам само грозота, чувствам само болка. Нима ще посмееш да ги докоснеш?

— Знаеш ли, всичко, което чувстваш, е самосъжаление. А ти си арогантен егоист!

За пръв път в професионалната си практика Джени позволи на яростта да я завладее. В този миг тя не можеше да потисне гнева си, дори ако от това зависеше кариерата ѝ. Изведнъж се отприщиха дълго стаявани чувства, не толкова свързани с Франк, колкото със самата нея.

— Мислиш се за най-нещастния на света! А на този етаж има поне десетина пациенти, които са в много по-тежко състояние от теб. На някои ще им останат такива ужасни белези по лицето, че никаква хирургия няма да помогне. А други ще бъдат щастливи, ако изобщо оживеят.

Франк размаха ръце, за да я прекъсне.

— Аз не говоря за тях. Зная, в сравнение с тях съм направо щастливец. Гледам Пам и ми става болно за горкото дете. Сега обаче говоря за теб. От къде на къде ти или някой друг ще ми казвате как да се чувствам, как да живея и как да приемам останалите? Писнало ми е от снизхождение, съжаление и баналности.

— Съжаление ли? Слушай какво, Франк Чеймбърс, не ти ли е минавало през ум, че може да знам точно как се чувстваш? Абсолютно

точно! Може моите белези да не се виждат, но това не значи, че ги няма.

Той отвори уста да каже нещо, но тя продължи разпалено.

— Сега ще ме слушаш! Когато ми отрязаха едната гърда, за да ме спасят от рака, там остана ужасна дълбока рана. О, хирургът беше много добър. Опита се да ме разкраси със ситни бодчета, но нямаше голям ефект. Я се опитай да убедиш мен, или която и да е друга жена, загубила гърдата си, че това няма голямо значение. Хайде, кажи де, кажи, че сме все още цели! Как да ти повярваме? Всяка реклама за бански ни напомня обратното. Знаем какво е женска красота!

Джени почувства как Франк неочаквано притихна и вместо студения гняв, в очите му се появи странна нежност.

— Ти разбираш ли? Ние трябва да се научим да живеем отново, като непрекъснато си повтаряме, като някъде дълбоко в себе си вярваме, че сме същите — цели и привлекателни, въпреки раните и белезите. Затова не се дръж като обиден на съдбата само защото ръцете ти няма да са красиви. Нали си жив, а това в края на краищата е най-важното!

— Съжалявам — едва прошепна Франк. Гласът му трепереше. Той беше дълбоко потресен от неочакваното избухване на Джени, а още повече от невероятното ѝ разкритие. Тя се обърна, за да избяга, но той я сграбчи, забравил своята болка, дълбоко разтърсен от нейната мъка и от глупавата си нетактичност.

— Знаеш ли колко си хубава? — колебливо посегна към лицето ѝ и едва погали копринената кожа, извивката на брадичката. Чувстваше, че ако не го направи, ще полудее. Колебанията му изчезнаха. Не можеше да се откаже от любовта, която изпитваше към нея. Не искаше да потисне нуждата да я закриля и обича. Бе невъзможно да си отиде, когато тя беше изпълнена с толкова много болка и съмнения. — Знаеш ли, всеки мъж би се гордял с теб!

От гърдите ѝ се откъсна дълбока въздишка, но тя все още не смееше да го погледне. Гледаше в земята, сякаш в шарката на плочките имаше нещо изумително интересно.

— Джени, прости ми. Аз съм глупак.

Тя въздъхна още веднъж и го прегърна през кръста. Допря мокрото си от сълзи лице до гърдите му.

— Няма да те осъдим да гориш в ада заради това — прошепна едва чуто накрая.

— Бог може би няма, а ти?

Тогава Джени вдигна бавно глава. От огромните ѝ очи се стичаха сълзи.

— Аз нямам намерение да съдя никого, Франк. Просто исках да се осъзнаеш. Да те накарам да разбереш, че знаая какво ти е. Не е лесно да събереш парчетата и да продължиш напред, когато животът ти е ударил плесница. Но трябва! Рано или късно трябва да смириш гнева си.

— А ти смири ли гнева си? — запита я той, въпреки че знаеше отговора.

— В известен смисъл да. Може би за мен е по-лесно, защото мога да скрия дефекта си. Няма нужда да се справям с него, поне не външно.

Франк почувства, че Джени не казва всичко, че крие още много болезнено мъчителни неща.

— Но от това не ти става по-леко?

Тя се усмихна колебливо. Усмивката ѝ го потресе така, както храбрите опити на Пам да изглежда весела.

— Не. Страшното идва късно нощем. Тогава те разкъсват съмненията и няма къде да се скриеш от ужаса.

Франк искаше да ѝ помогне, да ѝ даде от своята сила. О, само да му позволеше да го направи! Кой знае защо обаче беше убеден, че тя ще отхвърли съчувствието му.

— Била ли си с мъж след операцията? — попита той, досещайки се неочаквано за истинската причина на нейното страдание.

Сигурен беше, че някой глупак е допринесъл за това. Някой, който не е поел протегнатата от Джени ръка за помощ. От настъпилата промяна разбра, че въпросът му е попаднал на място и е разтворил незараснали болезнени рани. Тя реагира с неочаквана, задъхана ярост.

— Кой ти дава право да ме питаш? Забрави ли какви са нашите отношения? Аз съм терапевт, ти си ми пациент. Нищо повече. От къде на къде се бъркаш в личния ми живот!

— Ти отвори клапата, Джени. От деня, в който влезе в стаята ми и двамата знаем, че между нас има нещо повече. Нещо, което не можем да подминем току-така.

— Не, не е вярно — отвърна бързо тя. Вдигна ръце, сякаш да се предпази от някое ново, болезнено вмешателство. — Грещиш — отдръпна се решително. — Трябва да вървя. Доктор Уайлдинг възнамерява да те изпише утре. Ще се опитам да намина преди това.

Но не дойде. Франк чака цяла сутрин. Когато загуби търпение, излезе в коридора и тръгна към терапията. Отис стоеше пред вратата.

— Чух, че те изписват днес — каза той. — С кого ще играя покер?

— Страхувам се, че с комара е свършено.

— Значи и тебе те превъзпита. Тази жена си мисли, че може да спаси целия свят. Има невероятно сърце — шоколадовите му очи наблюдаваха внимателно реакцията на Франк. — Ти как мислиш?

Франк поклати глава. Знаеше, чувствата му към Джени не бяха грешка. Подозираше, че нейните са също толкова силни. Трябваше да ѝ се извини за начина, по който така безцеремонно се опита да надникне в живота ѝ снощи. Трябваше да я убеди, че между тях не бива да има тайни. Трябваше да знае, ако някой идиот е разбил крехкото ѝ самочувствие с невнимателна забележка или жест на отвращение при вида на белезите ѝ. Беше решил да прекара остатъка от живота си, за да възвърне увереността ѝ. Да ѝ докаже, че е пълноценна жена, както отвътре, така и отвън.

— Тя тук ли е? Трябва да я видя.

— Заета е — огромният негър не се помръдна от вратата.

— Отис, Джени каза ли нещо за мен?

Изражението на санитаря си остана учтиво, но без съмнение в стойката му имаше нещо заплашително.

— Че какво да каже?

— Ами нищо. Ще си бъда в стаята още час. Кевин ще ме вземе през обедната си почивка.

Джени беше открила какво става с Франк доста преди зловещата последна нощ. Бе споделила дори с Каролайн. И преди беше имала пациенти, които си мислеха, че са влюбени в нея. Тя весело отхвърляше ухажването им, защото знаеше, че когато терапията свърши, те ще се върнат към предишния си живот. Така ставаше

винаги. След като Франк си отиде и той ще направи същото. Няма да е по-различен от другите.

Освен в сърцето ѝ. Там нещо ѝ говореше, че у него има още много любов. Беше олицетворение на теорията, че колкото повече даваш, повече ти остава. Не беше срещала досега човек, на когото да разчитат толкова много хора и който да се чувства прекрасно от това.

През последните две седмици стана свидетел на цялата любов и внимание от страна на близките му и се чувстваше като дете, допряло нослето си до витрината на магазин за играчки със завист и възхищение. Колкото повече опознаваше Франк, толкова побезразсъдно потъваше в своите мечти да сподели топлината на семейството му. Нещо, което според нея бе невъзможно. Той щеше да се пребори със своите страхове и белези и тя повече нямаше да му бъде нужна.

Не мислеше да му разказва толкова много за себе си. И най-вече за операцията. Тя не криеше тези неща от своите приятели, но това не беше за ушите на пациентите. Поне досега не беше го правила. Ако някой от тях си мислеше, че състраданието ѝ е по-голямо, отколкото на останалите в болницата, просто си търсеше отговора сам. С Франк нещата стояха другояче. Много от досегашните ѝ възгледи бяха отнесени като пясък от сърдита вълна.

Джени беше в стаята си, когато чу гласа му. Чу също и категоричния отказ на Отис да го пусне.

Сърцето ѝ се качи в гърлото. Когато отново стана тихо, тя отвори вратата.

— Отиде си — каза намусено Отис, — макар че се чудя защо го избягваш. Отдавна не съм виждал мъж, толкова хлътнал по някоя жена.

— Струва ми се точната дума е благодарност.

— Виж ти, мислех, че става дума за любов.

Джени се изчерви.

— Можеш да си вървиш, Отис.

— Ами да, аз изпълних задачата си на куче-пазач. Не искаш ли да чуеш нещо интересно? — той я върна в стаята, като я побутваше с големите си ръце към стола. — Седни тук за минутка и ще ти кажа какво мисля.

— Отис!

— Не се прави на толкова официална и строга с мен. Знаем се отдавна и винаги сме се разбирали. От деня, когато те закарах в хирургията и те върнах обратно. Тогава ти стискаше точно тази ръка, затова си мисля, че знам какво става в хубавата ти главичка.

— Отис, не искам да говорим за това!

— Добре. Ти само ще слушаш, аз ще говоря. Този мъж, дето току-що си отиде, е добър човек. Виж само как го обичат всички. Значи го заслужава. Ще направиш по-добре, ако се държиш за него. Ако ли не, твоя си работа. Аз обаче мисля, че му го дължиш.

Джени отвори уста да отговори, но той продължи невъзмутимо.

— Нали ти му върна волята за борба. Ако сега го изоставиш, той може да се откаже, а и двамата знаем, че не се е възстановил напълно. Можеш да пратиш Каролайн или друг да му помагат вкъщи, или пък да определиш някой да работи с него като с външен пациент, но това е недостойно. Страхливо е. Може и да греша, ама си мислех, че не си страхливка — той замълча. Джени почувства как се изчервява. Доволен, Отис продължи. — Е, казах ти моето мнение. Пък ти си помисли. То си е твоя работа.

Завъртя се и излезе, като я остави с много повече съмнения, отколкото предполагаше.

— Само че аз наистина съм страхливка — прошепна Джени. Не защото избягваше Франк. Тя се страхуваше от любовта.

Знаеше, че Отис е прав. Не можеше да изостави Франк точно сега. Дори да ѝ струваше всичкия кураж, който имаше, трябваше да издържи до край.

СЕДМА ГЛАВА

Франк стоеше на прага на домашната си работилница и не можеше да откъсне поглед от двата красиви, изкусно гравирани, но недовършени скрина от черешово и дъбово дърво. Той рядко работеше вкъщи, но тези двата бяха специална поръчка и затова им бе посветил свободното си време. Така всъщност ги бе спасил от пожара. Сега обаче Франк се чудеше дали сложните плетеници от цветя ще добият някога изящния завършен вид, който имаха в представите му.

Погледът му падна върху по-малките парчета дърво сред ароматния талаш на масата. И върху другите — гладки, полирани, готови за пролетната изложба — наредени на полицата край стената. Всяко едно от тях беше триумф на артистичното му въображение. Той изследваше внимателно строежа на дървото, за да реши каква форма ще бъде най-подходяща. Гледаше на всяко парче, на всеки правоъгълен или квадратен къс, с вътрешното си зрение на творец.

Франк пристъпи и бавно докосна една птица. Сърцето му се сви болезнено от мъка, че никога вече няма да може да създава красота.

Беше чувал да казват, че първата стъпка е най-трудната. Сегашната беше дяволски трудна и му струваше много усилия. Трябваше му няколко дни, за да събере смелост и да дойде тук. Когато се върна вкъщи от болницата, той настоя Кевин да затвори вратата към работилницата. Заобикаляше я, дори не поглеждаше към нея. Прекара много дни в разходки. Дълги изтощителни разходки. Лежеше нощем в леглото и мислеше за Джени и за бъдещето, което му изглеждаше още по-празно без нея. Той все още не можеше да се примири с мисълта, че тя не дойде да го изпрати. Изглежда, бе взела решението още когато му каза, че между тях не може да има нищо. Мислеше си за болезненото разкритие, което той предизвика и което вероятно нравеше идването й невъзможно. Лягаше да спи, изпълнен с ужасни терзания и въпроси.

Събуди се късно тази сутрин и реши повече да не отлага неизбежното. Трябваше да знае съвсем точно перспективите за бъдещето. Трябваше да знае колко дълбоки са уврежданията на ръцете

му. Едва тогава щеше да реши какво да прави и с Джени. Дали ще има смелостта да я потърси, дали ще намери сили да ѝ помогне в борбата с нейните кошмари?

Сега беше в работилницата и в съзнанието му нахлуха спомените за щастливите дни. Може би е по-добре да не знае колко непохватни са станали пръстите му. Може би трябва просто да приеме, че съдбата се е намесила и е поставила живота му в друг коловоз. Но какъв? Какво, по дяволите, ще прави през остатъка от живота си?

Много години, още от седемнайсет, беше вършил нископлатена, неизискваща особени умения работа, за да подпомага семейния бюджет. Едва когато допълнителният доход вече не беше необходим, той се осмели да започне необикновената си кариера. Мечтаеше да вдъхне живот в дървото от мига, когато се учеше да дялка с помощта на баща си. От първия ден на неговото чирачество чак докато стана майстор, дърворезбата го изпълваше с дълбоко чувство на удовлетворение. Ами ако всичко е безвъзвратно загубено? Как ще се справи? Би ли могъл да върши онези непретенциозни, но незадоволяващи го дейности?

Накрая, като не издържаше повече, той посегна и взе един от незавършените късове дърво. Беше птица. Стисна зъби от болка, почувства, че кожата му непоносимо се опъва, но я хвана здраво. Нежно прокара пръсти по нея, погали я, сякаш беше жива.

Хората казваха, че върху неговите фигури се вижда и най-нежната резка. Птицата бе само грубо оформена. Оставаше сложната, прецизна работа по детайлите. Ръцете му трепереха. Франк взе резбарския нож. Бавно, болезнено обви пръстите си около дръжката, пренебрегвайки предупреждението на Джени да не прави първите опити с малки предмети и да не очаква твърде много. С мрачна решителност докосна дървото, но острият инструмент се изплъзна от слабата му ръка и падна.

Франк тихичко изруга и го вдигна. Опитва отново, без да обръща внимание нито на болката, нито на потта, която се стичаше по челото му, нито на страха, който свиваше стомаха му. Ножът отново падна на земята.

С всеки неуспешен опит, с всяко мъчително усилие и неизбежно поражение, решителността му се разколебаваше, но той продължаваше. Гърбът му беше мокър. Раменете и ръцете го боляха от

напъването да задържи инструмента, който някога изглеждаше като естествено продължение на пръстите му.

Беше десетият или тринайсетият опит, вече не помнеше броя им, когато дочу лек шум. Обърна се и видя Джени на прага, с обляно в сълзи лице. Оловото, насъбрало се в гърдите му, натежа още повече.

— Как влезе? — запита мрачно той.

— Почуках. Сигурно не си ме чул. Натиснах вратата и тя се отвори — Джени объркано гледеше ръцете му. — Не бива да резбоваш. Много е рано.

— Бях длъжен да опитам. Искях да знам най-лошото.

В очите ѝ проблесна вина.

— Трябваше да съм тук — каза тя, сякаш на себе си. — Ти си мой пациент. Трябваше да те посети още първия ден, когато пропусна назначения за терапия час.

— А защо не дойде?

— Стори ми се невъзможно. Очаквах те в болницата. Днес, като видях, че за втори път не идваш, разбрах, че нямам избор.

Загрижеността ѝ го трогна.

— Не се обвинявай — Франк също почувства вина. Може би се надяваше, че ще я накара да дойде тук, като не ходи на сеансите за терапия? — Знаех риска, който поемам, като не продължавам терапията. Мислех, че няколко дни няма да са от голямо значение.

— Само няколко дни ли? Или си се предал завинаги?

Той поклати глава.

— До днес не бях.

— Не бива, Франк. Няма да ти позволя.

Сълзите ѝ му причиняваха огромна мъка.

— Не плачи — помоли той. Беше разстроен. Гласът му преливаше от неизказани чувства. Откри, че предлага утеха на жената, чиято най-слаба усмивка би значела утеха за него самия. Копнееше да я вземе в прегръдките си, да я докосне, да ѝ покаже колко много държи на нея.

Джени безуспешно се опита да каже нещо.

— Много важно! — продължи той преднамерено предизвикателно. Искаше да я накара да се усмихне. Да сложи край на непоносимото напрежение помежду им. — Винаги мога да хвана триона, нали? Защо пък да не строя къщи?

— Не, ти ще гравираш! Обещавам ти!

Благодарен и облекчен, че тя най-сетне проговори, Франк не искаше обещания, които може би никога нямаше да се изпълнят. С предизвикателен жест той захвърли и птицата, и резбарския нож.

— О, стига! Не ме лъжи, Джени. Никога не ме лъжи. Нека да свикна. Нека сам да оправя живота си.

Познатото непоколебимо изражение отново се появи. Тя избърса сълзите си.

— Какъв ще бъде този живот, ако не вършиш любимата си работа? Не можеш да спреш дотук!

— Мога — продължи да упорства той. — И ще го направя!

— Няма да ти позволя! — Джени го изгледа с негодувание, което би стреснало всеки генерал.

— Джени, в случая не можеш да направиш нищо — каза с тъжен смях той.

Все едно, че ѝ хвърли ръкавица в някакъв средновековен рицарски двубой. Тя устремно тръгна към него. Взе първия попаднал ѝ инструмент и го тикна в ръката му.

— Стискай, по дяволите!

Силна болка прониза плътта му, но той инстинктивно го стисна. Кожата му се опъна, нервите му изгаряха в огън.

— По-здраво! — заповяда Джени, а тялото ѝ се притисна към неговото. Завладяха го мисли, далеч по приятни от парчето дърво в ръката и много по-недостижими от дърворезбата. Силата на желанието, обзело всяка фибра на тялото му, го разтърси.

Погледите им се срещнаха — нейният пълен с решителност, неговият — с откровение и Бог знае още какво. Когато ножът започна отново да се изплъзва от ръката му, Джени здраво я стисна. Всеки мускул у Франк се напрегна от новото усилие, но той отхвърли агонията. Джени го предизвикваше да не се предава, да опитва отново, а той беше достатъчно упорит и горд да приеме предизвикателството. Не можеше да понесе мисълта за нейното отдръпване. Господи, не можеше да отрече невероятната сладост на нейната близост!

— Знаеш упражнението — промълви задъхано Джени накрая. — Десет минути на час.

— А кой ще стои до мен?

— Аз.

— Задълженията ти на терапевт свършиха, когато ме изписаха от болницата.

— Как ли пък не! Условието за твоето изписване беше, че ще продължиш терапията като външен пациент. Ако не бях дошла днес, доктор Уайлдинг щеше да ме изпрати да те открия.

Противно на волята си Франк се усмихна. Въздъхна скрито с облекчение и усети как се отпуска.

— Мислиш се за много твърда, нали?

Тя също се усмихна.

— Можем да се обзаложим.

— А ако не ти помагам?

— Не можеш да си представиш какви мъчения ще изобретя.

Франк се разсмя. Тялото му страстно копнееше за мъченията, които тя щеше да му наложи.

— Нима? — Той не откъсваше поглед от устните ѝ.

— Не ме предизвиквай!

— Възнамерявам доста да те поизпотя за заплатата ти. — Изведнъж той се почувства по-добре, изпълнен с нова надежда, макар да си беше чисто безумие. — Между другото, какво ще получа, ако се съглася?

— Ще започнеш да работиш отново.

— Имах нещо по-друго наум.

— Не се съмнявам — отвърна Джени. Неочаквано осъзна, че от доста време стои плътно притисната към него и се отдръпна. Само на една крачка, но достатъчно далеч. — Ще довършиш птицата и после може би ще поговорим.

— Нямах предвид разговори — каза грубичко Франк, така че намеренията му да станат съвсем ясни.

Гъста червенина заля лицето ѝ, но очите ѝ останаха строги.

— Господине, ако ръцете ти се възстановяват толкова бързо, колкото и либидото, за нула време ще бъдеш в отлична форма.

При тези думи се разнесе неочакван смях. Двамата се обърнаха и видяха Тим до вратата. В очите му проблясваха игриви пламъчета.

— Хей, брат ми, дочух нещо за либидо. Мислех, че в нашето семейство аз съм специалистът по женската част.

Недоволен от тъй неочакваното прекъсване, Франк го скастри.

— Слушай, брат ми, пречиш на терапията.

— О, това ли било? Къде мога да се запиша и аз? — той намигна на Джени, а тя най-безсрамно и нахално му отвърна. Франк имаше желанието да ги удуши и двамата, защото мигът беше отлетял. Още малко, още няколко секунди само, още няколко предизвикателни реплики и Джени щеше да бъде в обятията му. Ако се беше обзаложил с Отис, печалбата му бе в кърпа вързана!

— Не се ли изметеш оттук в следващите десет секунди, обещавам ти една счупена ръка — каза сърдито Франк.

— Добре, добре, достатъчно — намеси се бързо Джени. — Аз си отивам. Успокойте топката.

Очите на Тим се разшириха от удивление.

— Ама ти говориш също като майка ми!

— Вие пък се дърлите като петгодишни хлапета! — Джени погледна Франк с най-страшния си поглед.

— А ти си знаеш — по десет минути на час. Ясно ли е?

— Мислила ли си някога да направиш кариера в армията?

— Че защо? Наоколо винаги се намират момчета като теб за командване? До утре в клиниката. Вземи си и инструментите. Може би ще работим по-добре с предмети, които са най-подходящи за теб.

— А защо да не провеждаме терапията тук?

В предложението му имаше логика, но Джени неочаквано се изплаши. Не можеше да прекарва всеки ден по един час в дома му, където и двамата знаеха, че терапията постепенно ще отстъпи място на друго.

— Въпрос на принципи — отвърна бързо тя. Тонът ѝ го предизвикваше да я убеждава.

Франк обаче почувства, че няма желание да спори. Изминалите минути бяха пресушили последните му резерви от енергия.

— Добре, ще дойда в клиниката — когато тя кимна доволно, сигурна в своята победа, той добави. — Не си мисли, че там ще бъдеш в по-голяма безопасност, Джени.

Червенината отново плъзна по лицето ѝ. Без да обръща внимание на смеха на Тим, тя побърза да излезе.

Франк приседна на пейката. Знаеше, че цялата му показна сигурност беше измислена. Беше изтощен от усилието да влезе в работилницата, да се изправи отново пред своето безсилие. За по-малко от час чувствата му преминаха през широкия диапазон от

надеждата до пълното отчаяние и обратно и той се чувстваше като изцеден. Тим го погледна загрижено.

— Добре ли си?

— Малко съм изморен.

— От терапията или от усилието да държиш ръцете си далеч от терапевта?

— Терапевтът просто иска да възвърне сръчността на ръцете ми.

— Зависи за какво!

— Мно-о-о-го смешно.

— Ама какво ти става? Ти наистина я харесваш, нали?

— А защо да не я харесвам? Хубава е. Остроумна, грижовна, добра, секси. И всичко, което изпитва към мен, е само съжаление — Франк умишлено добави последното изречение, но дълбоко в себе си се надяваше да не е истина.

— Не съм на същото мнение.

— Защото не видя лицето ѝ, когато преди час влезе тук.

— Не ти ли е идвало на ум, че може да изпитва състрадание, а не съжаление? Джени прилича на жена, която приема нещата много по-дълбоко. Може би се чувства съпричастна към твоята болка. Може би вижда и знае през какво ти предстои да минеш и с какво да се пребориш.

Франк много искаше Тим да се окаже прав. Искаше собствените му заключения за чувствителността на Джени да бъдат погрешни.

— Знаеш ли какво, братле? — обърна се той към Тим. — Струва ми се, че през всичките тези години съм те подценявал. Зад твоите безбройни флиртчета, зад цялото ти лековато поведение май се крие истинско романтично сърце. Мога да предскажа, че когато наистина се влюбиш, целият щат ще се разтресе!

— О, боже, не! И без това си имаме достатъчно земетресения.

Джени откри, че въпреки съгласието на Франк да продължи терапията в клиниката, особените чувства между тях не се промениха. Всеки път, когато пръстите им се докосваха, нещо в нея трепваше. Усещането беше прекрасно. Можеше да се закълне, че макар увредените нерви да бяха неговите, сякаш нейните мъчително нарастваха отново. Тя започна да копнее за тези обикновени невинни

докосвания. Те ѝ бяха необходими повече заради нея самата, отколкото заради приятните чувства, които събуждаха. Отдавна не беше жадувала така силно за подобна физическа близост.

Въпреки това винаги внимаваше наоколо да има и други хора. Когато нямаше пациенти, молеше Каролайн да остава в стаята, уж да попълва разни картони и документи.

— От какво се страхуваш? — питаше я Каролайн. — Че Франк Чеймбърс ще стигне твърде далеч? Че ще ти стане много близък? Та той руши твоята съпротива бавно, тухла по тухла.

— Точно затова.

— И какво лошо има?

— Д-а-а — прозвуча зад тях като ехо познат глас.

— Какво лошо има? Та аз съм едно добро и кротко момче.

Пламнала Джени се обърна и срещна усмихнатите очи на Франк. Каролайн бързо тръгна към вратата.

— Предателка — промърмори Джени, когато приятелката ѝ изчезна.

Двамата останаха сами. Джени се засуети из стаята, като избягваше погледа му и се мъчеше да усмири бесните удари на сърцето си и неочакваната топлина, надигнала се дълбоко в нея.

— Какво прави снощи? — попита той небрежно. Тя премига над картоните, в които уж се бе зачала. Обикновено не ѝ задаваше лични въпроси.

— Моля?

— Попитах какво прави снощи.

— Защо?

— Е, не мога ли да питам? — намръщи се той. — Най-обикновен въпрос между приятели. Също като „Здравей, как си?“ И тъй, ще ми отговориш ли?

Джени опита да се съсредоточи и да си припомни как запълни самотните безсънни часове.

— Четох статия за предпазване на рани от инфектиране.

— Звучи доста скучно.

— Всъщност беше много интересно. — Тя заразказва подробно статията и дори съжали, че беше толкова кратка. Доста от медицинските термини бяха ужасяващи и биха изтрили несъмнения блясък в очите му.

— Все пак звучи скучно — повтори той, след като тя свърши. — Как така не си имала среща?

— Какъв е този неочакван интерес към личния ми живот?

— Винаги съм проявявал интерес към личния ти живот, но досега не съм те разпитвал.

— А сега защо питаш?

— За да разузная нещо за конкуренцията.

— Няма никаква конкуренция. Но и да имаше, не бих те включила в съревнованието.

Подскачането на сърцето ѝ и скептичният поглед на Франк ѝ напомниха, че лъже. Друг на негово място сигурно би се обидил. Той обаче предпочиташе да изтълкува думите ѝ в своя полза.

— Ще видим.

Объркана, но решила да не му го показва, Джени застана смело пред него.

— Защо правиш всичко това?

— Кое?

— Опитваш се да превърнеш нашето познанство в нещо по-особено, по-близко. Ако продължиш да настояваш, ще трябва да те прехвърля на Каролайн.

— Хм-м. Така ще ми предоставиш интересна възможност.

— Каква по-точно?

— Ако не си мой терапевт, значи ще можеш да излизаш с мен. Правилно ли съм те разбрал?

На Джени ѝ се стори, че пада от някаква висока кула с главата надолу. Беше едновременно замаяна и ужасена.

— Не. Не съм казала такова нещо — възрази с негодувание тя.

— Нали знаеш приказката за дамите, които протестират твърде разгорещено.

Идеше ѝ да му удари плесница, но ѝ беше останало достатъчно разум да не го направи. Кой знае как би го изтълкувал!

— Аз не протестирам! Такива са фактите. Ти и аз сме пациент и терапевт. Нищо повече. Ясно ли е?

Щастливата му усмивка я обърка. Не бе очаквала подобна реакция.

— Ясно.

И все пак, въпреки неговото доброжелателно съгласие, Джени имаше чувството, че е загубила последния рунд!

ОСМА ГЛАВА

— Можеш ли да ми помогнеш малко в кухнята? — попита Франк след третия сеанс. — Ако не си много заета, разбира се.

Той успя да издържи подозрителния поглед, който му хвърли Джени. Явно дълбоко се съмняваше в искреността на мотивите му. И не беше далече от истината, призна той пред себе си.

— В какъв смисъл?

— Непрекъснато изпускам съдовете с храната. По-голямата част от вечерята ми обикновено се озовава на пода.

Гласът му звучеше много тъжно. Беше дошло времето да накара Джени да му се довери извън пределите на физиотерапията. Засега не искаше да мисли за последствията, когато тя разкрие хитрата му тактика за примамване.

— Не могат ли майка ти или Карин да ти помогнат? — в гласа ѝ имаше отчаяние. — Или може би братята ти?

Всъщност те точно това и правеха, но Франк не желаше тяхната помощ. Не му трябваше тяхната компания. Нуждаеше се от Джени. От неповторимата светлина, която изпълваше душата му, когато тя бе с него и му даряваше своята нежност и оптимизъм. Искаше да ѝ върне поне малко от силата, която тя му вдъхваше. А най-много искаше да чувства горещата, задъхана възбуда на кръвта си, винаги когато тя бе наблизо.

— Мама наистина ми носи всичко за вечеря. Проблемът е в преместването на съдовете от печката на масата. Не искам да я занимавам и със сервирането. И без това се безпокои повече, отколкото трябва. А Карин не е в града. Замина с Брад за състезанията в Индианаполис. Освен това тя е най-лошият готвач, когото познавам.

— Остават ти още петима братя.

За щастие Франк бе обмислил предварително всичките си отговори.

— Тим работи нощем, а денем ходи на курсовете си по право. Джеърд точно сега помага на един съсед в боядисването на къщата.

Останалите правят каквото могат, но не искам да ги занимавам непрекъснато със себе си. Ще ми се да съм по-самостоятелен. Разбираш ли, не съм свикнал. Ако можеш да ми помогнеш с някакво приспособление например, мисля, че ще успея да се справя сам. Още няколко седмици и най-лошото ще мине, нали?

В очите ѝ отново се прокрадна подозрение. Дали да ѝ каже, че само от нея зависи да вечеря най-после като хората?

— Ще дойда довечера — отговори накрая Джени. — Около шест?

— Когато на теб ти е удобно. Считай го за част от терапията. Пиши го в сметката ми.

— Я не ставай смешен.

— Говоря съвсем сериозно. Искam всичко да е както трябва. Професионално. Не искам да те използвам. Зная какво е отношението ти към мен и не бива да прекрачвам границата.

Говореше убедително и беше сигурен, че ще му повярва. Въпреки това Джени не отговори веднага. Явно претегляше неговата искреност на везните на своите съмнения.

— Можеш да поделиш вечерята си с мен. Ще бъде вместо заплащане — предложи най-после тя, макар да се притесняваше силно от мисълта да прекара толкова време насаме с него. Дори сега не откъсваше очи от стената.

— Би било чудесно! — отговори той с ентусиазъм, който бързо прикри, щом тя го погледна. — Искam да кажа, ако имаш време.

— Имам — отсече Джени. — Да мина ли да напазарувам? Намислил ли си вече какво да приготвя?

— Можеш да ме изненадаш — гласът му беше глух и развълнуван. — Много обичам изненадите.

— Франк... — започна Джени, отново обзета от съмнения.

— Да?

— Нищо. Няма значение. Ще бъда в шест у вас с покупките.

— Бръкни в джоба ми за портфейла — предложи той. — Мисля, че ще ти стигнат да напазаруваш.

Тя го погледна ужасено, сякаш ѝ бе предложил да се любят в склада за бельо.

— Аз черпя.

— Не, не, моля те. Как така ти черпиш, когато с вечерята ще си платя за готвенето? — Той беше самата невинност. — Портфейлът е във вътрешния джоб на самото ми. — И услужливо разпери ръце.

Само много опитен джебчия с невероятна сръчност можеше да извади портфейла от вътрешния му джоб, без да го докосне. Но въпреки тренираната си в терапията ръка, Джени не беше джебчия, а и тънкият портфейл беше доста навътре.

Дъхът му спря, когато тя нервно плъзна ръка под самото му. Непохватността превърна движението ѝ в несръчна ласка. Франк пламна. Всяка клетка в него затрептя в очакване. Дори след като Джени хвана портфейла и извади една двайсетдоларова банкнота, Франк продължи да трепери. Ако тя също се вълнуваше, добре го прикриваше. И той остана да се чуди кой спечели в тази война на опънати нерви.

Чак когато я погледна и видя вълнението в очите ѝ, разбра, че победата беше негова. Джени върна портфейла в джоба му с такава сила, че щеше да разкъса плата.

— Ще се видим в шест — каза сопнато тя и излезе от стаята.

Франк тръгна със смях по коридора да търси Пам. Намери я в стаята ѝ пред телевизора, но с обърнато към стената лице.

— Хей, милото ми девойче, как си?

Вместо да отговори с обикновената си храбра усмивка, Пам продължи да гледа в стената. Тогава Франк забеляза, че превръзките от лицето ѝ бяха свалени. Едва преглътна сълзите, изпълнили очите му, при вида на ужасните червени белези по все още детското личице.

Взе един стол и седна до леглото ѝ.

— Къде е усмивката ти? Мислех, че ще се радваш да ме видиш.

Тя се опита да извърне глава, но той я хвана за рамото.

— Недей.

По бузата ѝ се търкулна сълза.

— Толкова са ужасни — прошепна тя и скри лицето си във възглавницата. Гласът ѝ заглъхна, но той можеше да отгатне остатъка от думите. — Не знаех, че ще бъдат толкова ужасни. Виждах другите, но си мислех, че аз няма да съм такава.

Франк издърпа възглавницата от ръцете ѝ и я накара да го погледне. После разтвори ръце. С ридание Пам се хвърли в прегръдките му.

— Никога няма да имам приятели. Никога. Кой ще иска да гледа такава грозотия?

— Аз — отвърна той, а сърцето му кървеше от състрадание. — И знаеш ли защо? Защото нищо важно не се е променило. Ти си пак същото чудесно, весело момиче. Знаеш ли какво ми каза Джени веднъж?

— Какво?

— Че както ние се отнасяме към нашите недостатъци, така и другите ще се отнасят към тях. Ако си смела, ако им покажеш какъв прекрасен човек си, твоите приятели ще виждат единствено вътрешната ти красота.

Тя подсмръкна нещастно, но го погледна с надежда.

— Наистина ли мислиш така?

— Зная, че е така — отговори той, като се молеше наум тя действително да намери приятели, които няма безсърдечно да я отблъснат.

— Татко дори не издържа на гледката и избяга.

— Миличко, сигурен съм, че грешиш.

— Вярно е. Той беше тук, когато доктор Уайлдинг ми свали превръзките. Излезе и още не се е върнал. Знаеш ли колко време вече!

Франк беше готов да натупа този нетактичен баща, макар да разбираше какъв шок е било за него да види своето единствено любимо момиченце така жестоко обезобразено.

— Сигурно страда и се чувства виновен, че не е успял да предотврати нещастieto.

— Но пожарът не беше по негова вина. Той дори не беше вкъщи! Беше в командировка.

— Точно това казвам и аз. Вероятно се самообвинява, задето не е бил вкъщи, когато се е случило.

— Винаги казваше на мама да не пуши в леглото. Винаги — гласът ѝ преливаше от потиснато стенание и мъка. Тя гледаше толкова безпомощно Франк, та чак сърцето го заболя. — О, господи, защо, защо мама не го послуша? Защо трябваше да умре! Опитах се да стигна до нея, но не можах, наистина не можах. — Пам се разрида на глас.

Франк почувства как дъхът му спря от разказа на Пам за онази страшна нощ, когато е получила изгарянията. Той не знаеше, дори не

можеше да си представи през какви мъки е преминало клетото дете. Неговите собствени рани изглеждаха направо смешни. За пръв път след пожара, той наистина осъзна какъв късмет е имал. А Пам носеше и допълнителен товар от скръб и вина.

Той остана с нея около час. Люлееше я в ръцете си, успокояваше я с думи, уверяваше я, че всичко ще бъде наред. Накрая видя на вратата един мъж, малко по-възрастен от него, с измъчено лице и зачервени очи.

— Пам, скъпа, виж кой е дошъл.

Момичето бавно вдигна глава.

— Татко! — В гласа ѝ имаше и надежда, и страх. Този път баща ѝ не побягна, не извърна глава. Той приближи от другата страна на леглото и седна. Пам му подаде ръка. Мъжът притисна устни до пресните червени белези.

— Прости ми, че избягах, дъще.

— О, татко!

Франк ги остави сами. Дълбоко в себе си се молеше да намерят сили да преодолеят скръбта и болката заедно.

Когато Джени дойде към шест часа, той беше умислен и мълчалив. Заведе я в кухнята, показа ѝ къде стои всичко и седна на масата. Тя веднага се хвана на работа. Движенията ѝ бяха сръчни, макар да ги намираще малко прекалено невъзмутими. Спокойствието ѝ някак завладяваше и него. В присъствието ѝ имаше утеха, която беше по-важна дори от неистовия копнеж, който го обхващаше винаги, щом тя беше наблизо.

Когато вечерята вече къкреше на печката, Джени наля по една чаша чай с лед и седна. Изглежда го изпитателно.

— Какво става с теб? Защо си толкова мълчалив?

— Днес видях Пам.

Джени кимна разбиращо. Лицето ѝ посърна.

— Чух, че я посещаваш редовно. Днес ѝ беше лош ден. Каза ми, че си ѝ помогнал.

Франк мислеше за мъката на момичето.

— Ще се оправи ли някога?

— Няма да е скоро. Ще трябва няколко пластични операции.

— Бедното дете. Чудя се как ли ще успее да се пребори сама.

— Вече два пъти говори с психиатър. Мисля, че ще се справи. Тя е смела. Ще преодолее шока от белезите и ще продължи напред.

— Така й казах и аз. Всъщност цитирах теб.

— Радвам се, че някои от думите ми са ти направили впечатление.

— Всичко, което си казвала, ми е направило впечатление.

— Това е добре за лечебния курс.

— Джени, как издържаш ден след ден? Знам, че говорихме и преди за това, но едва сега започвам да разбирам твоята жертва.

— Правя го по същия начин, по който ти създаваш твоите дърворезби. Можеш ли да си представиш да работиш нещо друго?

— Не, струва ми се. Макар от време на време да съм работил какво ли не за допълнителни средства.

— Но само едно има истинско значение за теб, нали? Мисля, че това, което преживях с моята собствена операция, ми помогна да се справям по-добре със сълзите на пациентите. Наистина ги разбирам колко са уплашени, колко наранени и нещастни се чувстват.

Напомнянето за операцията го изненада. За пръв път, откакто му разказа за нея, тя отново я споменаваше. Той искаше да я накара да продължи. Чувстваше, че таи в себе си много болка, която не е споделила с никого.

— Кой беше до теб, когато ти беше нужно приятелско рамо?

Джени сложи захар в чая и дълго го разбърква. Франк си помисли, че изобщо няма да отговори. Накрая тя продума с безразличие.

— Семейството, приятелите. Отис беше с мен, когато ме отнесоха в хирургията. Обикновено санитарят закарва пациента само до предоперационната, но той остана с мен през цялото време. Докато ме изнесоха. Винаги ще му бъда благодарна.

— Родителите ти не бяха ли там? — Франк дори не опита да скрие изненадата си.

— Всъщност съобщих им за операцията едва когато всичко свърши. Нямаше никакъв смисъл да ги тревожа. Те не можеха да направят нищо, нали?

— Но можеха да бъдат до теб. Нали затова е семейството. Да споделя лошите мигове и да ги прави по-леки.

— Това го прави твоето семейство, Франк — усмихна се тъжно Джени.

В гласа ѝ се прокрадна завист. Франк искаше веднага да ѝ каже, че семейството му може да бъде и нейно. Мисълта се блъскаше настойчиво в главата му. В този миг той осъзна с абсолютна яснота, какво иска най-много. Искаше да се ожени за Джени Майкълс и да я научи на любов и смях, на семейна топлина, така както тя го бе научила да се бори и да победи. Макар че физическите му рани още не бяха напълно зараснали, благодарение на нея, душевните бяха съвсем излекувани. Той знаеше, че няма значение дали ще продължи да гравира или не. Щеше да се чувства добре, само ако тя е с него и кара кръвта му да бушува и духът му да лети. Заедно с нея щеше да посрещне всичко, което му готви бъдещето.

Знаеше също, че тя ще избяга, ако ѝ предложи, ако се осмели дори да ѝ загатне какво си мисли. Не можеше да разбере защо се страхува толкова от него. Досега не бе срещал толкова плашлива жена. Меган се чувстваше с него и семейството му съвсем свойски. А останалите му една-две по-сериозни връзки бяха с жени, които бързо възприемаха идеята за интимно приятелство.

Не че беше кой знае какъв! Просто казваше това, което мисли. А прямотата и непретенциозността харесваха на жените. Само Джени беше изключение. Тя гледаше на него толкова предпазливо, сякаш беше гърмяща змия или някакъв ужасен Дон Жуан. Кой ли беше създал този страх у нея? Дали беше недоверие само към него или към всички мъже? Трябваше да разбере, ако искаше да напредне в отношенията си с нея.

Джени започна да точи бисквитеното тесто, което беше приготвила.

— Имало ли е някой по-специален мъж в живота ти? — запита я той внимателно, връщайки се към тема, която тя доста успешно отклони преди време.

— Мисля, че вече говорихме за това.

— Да, но твоят отговор не ме задоволи. Ти нищо не ми каза.

— Защо искаш да знаеш?

Тя така енергично точеше, че във въздуха се разлетя облак брашно.

— От любопитство — искрено отговори Франк.

— Прилича ми повече на нахалство.

— Тогава ще задам въпроса по друг начин. Как прекарваш свободното си време? Не може всяка нощ да четеш медицински списания!

— Мога, но не го правя.

— И какво правиш, когато не четеш?

Тя леко се поколеба, преди да отговори.

— Ами, ходя на кино.

— Чудесно. Най-сетне имаме общи интереси. Аз също обичам киното — и той изброи няколко филма. Тя не беше гледала нито един.

— Кой беше последният, който си гледала?

Джени се намръщи, но каза някакво заглавие.

— А, да. Помня го. Получи „Оскар“.

— Наистина ли? — премига учудено Джени.

— Да — замълча той и добави, — миналата година.

— О! — Увлечението ѝ към бисквитеното тесто нарасна още повече. Ако продължаваше така усърдно да го точи, на света едва ли щеше да има по-фини и тънки бисквитки.

— Е, значи установихме, че една вечер преди година не си чела медицински списания. Друго?

— Ходя на аеробика — добави бързо тя, сякаш изненадана от самата себе си.

— И?

— Какво и?

— Очаквам да чуя още от жена с активен живот като теб.

— След това вечеряме.

— Вечеряте? С кого?

— С един приятел.

— Сигурно е приятелка.

— Защо непременно трябва да е приятелка? Мъжете също ходят на аеробика.

— Ако беше мъж, щеше да ми го кажеш още преди десет минути, за да те оставя на мира.

Без да му обръща внимание, тя изряза бисквитките и ги сложи в тавата. После я пхна във фурната.

— Ще станат по-бързо, ако я усилиш.

Тя се обърна към него, сложила брашнени ръце на кръста.

— Не трябваше да идвам.

— Зная. И все пак защо дойде?

— Нали ти ме помоли. Каза, че имаш нужда от помощ.

— Имам нужда от теб.

Джени енергично заклати глава.

— Вярно е — настоя той. — Всъщност мисля, че ако не целуна брашненото ти носле в следващите няколко секунди, ще умра.

Той повдигна брадичката ѝ.

— Направи го тогава. Направи го и карай да върви — отговори му тя предизвикателно.

Франк се усмихна на опита ѝ да го стресне.

— Няма да ме спреш, като ми подмяташ, че те насилвам за нещо, което не искаш.

— Кой казва, че не искам?

Признанието ѝ стресна Франк.

— О, Джени — притегли я бавно в обятията си той и потърси устните ѝ. След миг почувства ръцете ѝ около врата си. Тялото ѝ сякаш се сля с неговото. Кожата ѝ бе гореща. От пейката или от друго? Замая го нежният пролетен аромат на парфюма ѝ. Имаше вкус на чай, на захар и на цветя. Притискайки я в прегръдката си, той вече знаеше, че желанието му към нея никога няма да угасне.

Пръстите му погалиха лицето ѝ и той усети тръпката, преминала по тялото ѝ. С всяка ласка възбудата му растеше. Една целувка не бе достатъчна. Той искаше да открие всичко, всичко за нея, всяка извивка, всяко кътче от тялото ѝ. Ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ и той я притисна плътно към себе си. Воден от инстинктивното си желание да я гали, той докосна гърдите ѝ. Една ласка, необходима и естествена като дишането.

Тя се отскубна от прегръдките му с ридание.

— Не — прошепна задъхано и уплашено. — Не, това не бива да се случи! Никога!

И избяга.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Осъзнал какво е направил, Франк се почувства пълен глупак. Когато дойде на себе си след неочакваната ѝ реакция, Джени бе изчезнала, а вратата зееше. Излезе навън и забеляза, че колата ѝ е все още пред къщата. В стремежа си по-скоро да избяга, Джени бе хукнала надолу по улицата. Той се спусна след нея.

Настигна я на ъгъла. Тя се беше свила до уличната лампа, обвила с ръце раменете си, сякаш да се предпази от студения въздух, който дори през май разхлаждаше нощите в Сан Франциско. Стоеше съвсем неподвижно, сякаш не знаеше какво да прави и къде да отиде. Под студената неонova светлина, пронизваща мъглата, Джени изглеждаше изгубена и самотна. Ужасно самотна. Франк посегна да я прегърне, но тя се дръпна. Той пхна ръце в джобовете си.

— Джени, моля те! Извинявай. Не исках да те обидя. Просто не се замислих. Знаех само колко много те желая, а ми се струваше, че и ти ме желаеш. Нека да поговорим. Защо толкова се страхуваш от мен?

— Няма за какво да говорим.

Безизразният ѝ глас го потресе. Как да ѝ помогне?

— Поне се върни вкъщи — предложи той. — Много е студено, а ти си леко облечена — тя потрепери, сякаш в потвърждение на думите му. — Обещавам ти да не говорим за случилото се. И няма да те докосвам.

Очите ѝ бяха пълни с недоверие. Той отново се ядоса на себе си. Колко много поражения беше нанесъл за един кратък безразсъден миг! Бе унищожил и малкото, постигнато досега! С инстинктивния си порив да докосне гърдите ѝ той явно ѝ беше напомнил, че не е пълноценна жена. Бе събудил дълбокия ѝ страх, че не е способна да достави удоволствие, на който и да е мъж. Тя излъчваше такава сила и самоувереност, че бе забравил дефекта ѝ. Беше забравил, че е различна от другите, че има нужда от по-специално внимание и грижи, особено първия път. Дължеше ѝ цялата нежност, с която го бе обградила, когато

той страдаше. Сега можеше единствено да се моли и да се надява пораженията от нетактичния му жест да не са непоправими.

Джени тръгна обратно, без да каже дума. Когато подмина колата си, Франк си отдъхна.

Стигнаха пред къщата. Тя спря и я огледа. Слаба усмивка се появи на тъжното ѝ лице.

— Ти все пак си я боядисал синя. Не го забелязах на идване.

— Джеърд я завърши вчера. Помниш ли, ти избра цвета?

Тя погледна къщата, после него, после пак къщата.

— Права бях.

— За кое?

— Отива на очите ти.

— Значи затова Карин така ме занася! — разсмя се той. — Тя май се досети?

— Не ми е казала, но сигурно се е досетила.

— Все пак у теб има известна доза романтика, Дженифър Майкълс!

— Не. Аз съм най-коравосърдечният реалист. Питай, когото щеш.

— Искат ти се сама да си вярваш, защото е по-безопасно. Но не е истина. И ти мечтаеш като всяка друга жена.

— Защо мислиш, че знаеш всичко за мечтите на жените, и особено за моите? — запита го тя с гняв, но в очите ѝ имаше копнеж.

— Зная, защото ти самата ми ги каза. Преди малко, с целувката. Ние чувствахме едно и също желание да сме заедно, еднаква нужда от любов.

— Глупости. Чиста химия. Хормони. Похот, може би. Няма нищо общо с мечтите.

— О, не! — отвърна убедено той. — Жена като теб не разделя тези неща. Ти не би допуснала до себе си просто обикновен любовник. Не би поела риска да бъдеш отхвърлена.

Франк знаеше, че той самият поема огромен риск, когато така откровено ѝ казва какво мисли.

И наистина, за миг Джени изглеждаше, сякаш някой ѝ бе ударил плесница. След това, за негово облекчение, започна да се смее.

— Лекуваш ме със собствените ми лекарства, така ли? Досега никой мъж не е бил толкова искрен с мен.

— Може би никой мъж не е те харесвал колкото мен. Хайде да влезем — подаде ѝ ръка той.

След десет секунди, а може би цяла вечност, тя пое ръката му с въздишка.

Вътре Франк се държеше на разстояние. Остави ѝ време и възможност да дойде на себе си. Размразяването беше бавно, но загорелите бисквити ги размяха. Говореха си за стари филми — единствените, които Джени наистина беше гледала и за спорт. Тя се оказа истински бейзболен запаляно. За жалост не обичаше неговите любими отбори и в подкрепа на своите предпочитания му цитира цяла статистика от резултати.

— Надявам се, не се обзалагаш с Отис на базата на тая статистика — закачи я Франк, успокоен, че почти бяха успели да възстановят предишния приятелски тон.

— Не се обзалагам Отис за нищо — напомни му тя. — Макар че той винаги се опитва да ме въвлече.

— Защо не го накараш да заложи цялата си заплата? Ще му я конфискуваш и ще му я даваш на порции.

— Не виждам как ще го убедя.

— Ти самата не знаеш колко си убедителна. Мисля, че можеш да накараш всеки мъж да се съгласи с теб, и то срещу нищо — размяха се Франк, после стана сериозен.

Джени го погледна за миг и нервно стана.

— Ще ми помогнеш ли с чиниите? — Тя явно нямаше намерение да прескочат бариерата.

— Като знаеш колко съм сръчен! — Той разпери ръце пред нея. — Нямам толкова много чинии, та да рискувам.

— Хайде, хайде, ще се справиш, ако искаш — разговорът им навлезе в кръга на добродушните шеги и тя се чувстваше явно по-добре. — Подозирам, че имаш вродено отвращение към миенето на чинии. А сега използваш раните си, за да мързелуваш.

— Да, ама не си съвсем сигурна — намуси се той.

— Сега ще стана съвсем сигурна — отговори Джени и небрежно пусна една чиния. С неочаквано бърз рефлекс Франк я хвана още във въздуха.

— Я виж ти, твоето възстановяване е напреднало повече, отколкото очаквах — отбеляза тя с искрено удивление в очите.

— Ах ти, малка мошеничко! Направи го нарочно, за да ме изпиташ.

— Да. И от опита следва, че ти ще миеш, а аз ще ги подсушавам.

За пръв път в живота си Франк изми чиниите с удоволствие. Беше готов да измие всички чинии на света, всяка стара кана и всяка нацърбена чаша, само и само да задържи Джени още малко. Знаеше, че в мига, в който чиниите свършат, тя ще си отиде, сама със своите чувства, преследвайки илюзията си за безопасност.

Така и стана. Тя взе сакото си и ключовете от колата, преди той да е затворил чешмата. Франк реши да не спори с нея.

— Ще те изпратя.

Искаше да бъде галантен и да ѝ отвори вратата, но остана да стърчи непохватно, докато тя си отключи и влезе вътре.

— Благодаря ти за вечерта — облегна се той на колата.

Джени свали стъклото. Извърна лице към него, като в очакване на целувка. Франк се наведе и едва докосна устните ѝ. Бореше се с желанието да вкуси от кадифената им топлина.

— Не сме приключили, Джени Майкълс. Още не.

Обърна се и тръгна към дома си. Мина доста време, преди Джени да запали колата и да потегли.

Франк лежа буден часове наред. С инстинкта на човек, свикнал да се грижи за другите, той виждаше през защитната стена на Джени нейната крехка и уязвима същност. За пръв път осъзна, че трудностите по неговото възстановяване са нищо в сравнение с нейните проблеми. Тя го научи на борба и непримиримост. Сега той трябваше да я научи на обикновената истинска любов. Макар че бъдещето му беше неясно, можеше да ѝ предложи поне обич.

Трябваше да започне битката за преодоляване съпротивата на Джени с нежност и внимание. Нали видя копнежа в очите ѝ! Нали въпреки всичко, което казваше, тя отвърна на целувката му! Трябваше само малко повече старомодно ухажване. Можеше да вземе някой друг полезен съвет от опитното си братче.

Тим бе поласкан да помогне на Франк с експертните си съвети на другия ден по време на обяда. За нещастие там бяха още Кевин, Джеърд, Питър и Даниел и те раздухаха новината. Слухът, че брат им е

хлътнал по терапевтката, обиколи семейство Чеймбърс за нула време. До вечерта знаеше дори Карин, която още беше в Индианаполис с Брад. Тя веднага се обади по телефона, за да си побъбри с него.

— Знаех си. Знаех си, че е луда по теб, още когато излезе от стаята ти. Беше бясна, че не искаш да правиш упражненията.

Франк щеше да ѝ затвори телефона, но реши да не да ѝ разваля удоволствието.

— Карин, тогава тя стоя в стаята само петнайсетина минути, а пък аз не съм чак толкова очарователен. Не мисля, че е била пленена от мен. Просто беше ядосана.

— Да, да — яд, страст. И двете са много силни чувства. Хората през цялото време ги бъркат.

— Още пет минути и аз наистина ще ти се разсърдя здравата.

— Я не ме плаши, братле! Дошло е време за разплата. Винаги си се бъркал в нашия живот, от първия ни ден. Спомняш ли си нощта, когато нахлу в хотела, за да спасиш сестричката си от страшните лапи на Брад?

— А не бях ли прав?

— Знаеш ли, никога в живота си не съм се чувствала по-унижена. Може да се амбицирам да ти го върна.

— Но той лъжеше! Каза, че не си там — напомни ѝ Франк. Все още не можеше да преглътне истината, че Брад и Карин са лудо влюбени един в друг.

— Лъжеше, за да спаси честта ми, глупчо. Време е да му простиш. Сега нека говорим за теб. Забрави какво приказват Тим и другите: Въпросът е как да спечелиш сърцето на Джени. Повярвай ми...

Джени също не можеше да спи. Нито онази нощ, нито следващите. Като на стар кинопреглед пред очите ѝ се разиграваше сцената в кухнята на Франк. Макар че мина много време, обхващаше я същата паника, както тогава.

Само веднъж след операцията бе позволила на мъж да я докосне интимно. Мислеше, че обича Лари Аменти. Вярваше, че и той я обича. Предупреди го за операцията и той каза, че за него няма никакво значение. Закле се, че я обича такава, каквата е. Но когато свали

дрехите си и остана гола пред него, Джени видя отвращението в очите му. Той се опита да го потисне и посегна да я докосне. Засрамена, унижена до болка, тя се зави в чаршафа и му заповяда да си отиде. И той избяга.

През следващите дни и месеци Джени осъзна, че сама си беше виновна. Нейната несигурност и срам всъщност не му бяха дали възможност да свикне с мисълта за дефекта ѝ, да приеме нейното обезобразяване. Защото никакви предупреждения не са в състояние да подготвят, който и да е мъж за подобен шок. Дори сега, тя отново не бе готова да поеме риска. Пренебрежението и отхвърлянето са винаги болезнени, но ще бъдат два пъти по-мъчителни, ако дойдат от мъж като Франк. Мъжът, в когото тя се беше влюбила безразсъдно и безнадеждно заради неговата чувственост и детска безпомощност.

Макар че не прехвърли на Каролайн часовете на Франк — това би било признание за страха ѝ от неговата любов — тя запази дистанция. Нито веднъж през следващите седмици не го окуражи. Не сложи ръка на рамото му както преди, не докосна пръстите му, за да му помогне. И най-малкият контакт, изглежда, възбуждаше отново желанията ѝ. А не биваше. Беше по-безопасно да не разгаря жарта, да не потъва във влечението си към него, да не усеща лудото биене на сърцето си.

За нейно голямо огорчение, Франк като че ли не ѝ обръщаше внимание. Сякаш не забелязваше липсата и на най-малкия физически допир. Изглеждаше погълнат от терапията, дори повече от нея. Смееше се. Закачаше се, пускаше шегите. Намигаше при всеки удобен случай с дяволити пламъчета в сините очи. Но вниманието му никога не прескочи границата на упражнението. Когато свършеше, той ѝ благодареше учтиво и отиваше да види Пам. А Джени оставаше объркана, с някакво смътно недоволство и тъга. Всъщност той се държеше точно така, както тя искаше. Тогава защо беше недоволна? Защо се чувстваше толкова отвратително пренебрегната?

Един ден, ядосана и с чувството, че е изоставена, тя го последва и се завъртя около стаята на Пам. Отвътре се чуваше смях. Джени не искаше да признае, че страшно ѝ липсваха закачките и шегите, нескритите възбуждащи полутонове, които ускоряваха пулса ѝ и я караха да тръпне.

— Подслушваш, а? — изведнъж зад нея изникна Отис.

Тя така бързо се дръпна, че почти се спъна в огромните му крака.
— Глупости!

— Вие двамата сте започнали най-странния флирт, който съм виждал в живота си — поклати глава Отис и се отдалечи.

Джени пламна, но го настигна и възрази, съвсем убедително според нея:

— Флирт ли? Между мен и Франк няма никакъв флирт.

— И искаш, да ти повярвам? — обърна се към нея Отис. — Нали те гледам как се мотаеш като муха без глава от доста време насам.

— Искам да ми вярваш, защото е истина.

— О, Джени. Мене ли лъжеш или себе си?

— Я си гледай работата, Отис!

— Гледам си я. Но между другото съм се обзаложил, че сватбата ще е наесен. И да не ме преметнеш, разчитам на теб.

Ужасена Джени хукна след него. Хвана го за ръкава, притисна го към стената и задъхано каза:

— Отис, ако разпространяваш сплетни и небивалици в тази болница, смятай се за... За покойник... — тя търсеше някаква много силна дума, за да го сплаши.

— Не се напъвай толкоз. Облогът е с Пам.

— С Пам? — повтори удивена Джени. Та тя я смяташе за приятелка! А зад гърба ѝ те се обзалагаха с Отис за нейна сметка! И за какво — за сватбата ѝ с мъж, с когото почти не разговаряше!

— Пам твърди, че ще е през май. Лично аз смятам, че нито ти, нито Франк сте достатъчно умни, че да го направите толкова бързо. Остават само няколко дни. Казах ѝ го, но хлапето има романтична душа. Исква сватбата да е през май. Вероятно сега обработва Франк.

Джени стисна зъби.

— Няма да има сватба. Нито през май, нито наесен. Никога! — натърти тя.

Лицето на Отис грейна в усмивка.

— Искаш ли да се обзаложим и с теб? Вдигам залозите. И нямам намерение да загубя. Харесвам го. Мисля, че е точно мъж за теб. А така, сложи малко червенко на бузките. Така си по-хубава.

Джени изръмжа и се прибра във физиотерапията, където се развилия на воля. Хвърли пяната за масаж, но това не намали раздразнението ѝ и тя грабна една стъкленица. Вратата се отвори в

мига, в който стъкленницата летеше към нея. Франк се наведе и тя мина на няколко сантиметра от главата му.

— Какво става? Лош ден ли имаш?

— Лош ден. Лоша седмица. Лош месец.

— Да не се е случило нещо, след като си отидох?

— Нищо не се е случило — нямаше намерение да споделя разговора си с Отис.

— Ще ходиш ли на аеробика?

— Каква аеробика — Изведнъж се сепна, защото си спомни, че беше излъгала как с аеробика запълва свободните си часове. — Да, разбира се. Забравих.

— Забрави, че ми каза или забрави, че ще ходиш?

Много ѝ се щеше да го прати по дяволите, само за да изтрие доволната гримаса от лицето му. Вместо това отговори на въпроса с въпрос.

— А ти защо се върна?

— Ами да ти кажа, че Тим има два билета за мача на „Гигантите“ днес. Но не може да отиде. Искаш ли да дойдеш с мен?

Фъстъците, пуканките и всички съблазни на игрището изплуваха пред очите ѝ и я накараха да се съгласи.

— Не ме каниш на среща или нещо подобно, нали?

— Каквото ти кажеш.

Джени реши, че няма от какво да се страхува. Наоколо щеше да има хиляди хора. Франк щеше да е зает с мача, щеше да вика и нямаше да има време дори да я погледне. Всъщност напоследък той така или иначе не я забелязваше.

— Добре — каза накрая тя. — Кога тръгваме?

— Сега — отсече изведнъж той.

— Сега!?

— Желязото се кове, докато е горещо. Нямам намерение да ти давам време за размисъл — може да се откажеш. Да вървим.

През първата част Джени беше като на тръни. Очакваше да я хване за ръката, или да обгърне раменете ѝ, или да я погледне с оня син поглед, който просто я разтапяше. Той обаче нито веднъж не откъсна очи от игрището. Ръцете му бяха заети с пуканките и фъстъците. И тя ще не ще хрупаше своите недоволно и мълчаливо.

По време на третата част Джени закопня отчаяно поне за един слаб знак, че я забелязва, че си спомня за нея. Когато наблизко мина продавачът на разхладителни напитки, Франк я погледна и запита иска ли нещо. Тя му бе безумно благодарна за вниманието и поиска сок, от който така и не отпи.

Когато в седмата част тълпата скочи на крака, Джени реши, че повече няма от какво да се плаши... и на какво да се надява. Франк я беше довел на мач, защото знаеше, че обича бейзбола. Поканата му не беше част от някакъв план за съблазняване. Тогава защо толкова се ядосваше? Нали тя самата искаше така?

Все още умуваше, когато мачът свърши с неочаквано добро хващане на защитника на „Гигантите“, което им донесе победата. Изведнъж Франк я грабна в прегръдките си и я вдигна във въздуха. Искрената му радост беше заразителна. Тя се смееше с него щастливо, когато невинната прегръдка стана неочаквано сериозна. Джени леко се плъзна по тялото му, докато той я спускаше към земята. Остана без дъх от изгарящия допир. За щастие Франк не я пусна. Ако беше го направил, колената ѝ вероятно щяха да се огънат.

Очите му бяха потъмнели от желание, когато срещна погледа му. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

— О, господи — успя да прошепне накрая тя, постепенно идвайки на себе си.

— Да, зная какво си мислиш — позасмя се той.

— Направи го преднамерено, нали?

— Кое?

— Досега ме отбягваше нарочно.

— Бях посъветван от един експерт, че разгарянето на желанието може да доведе до реализиране на мечтите.

Джени почувства как нещо в нея трепна под пълния с надежда син поглед.

— Франк, недей — помоли тя, но без особена настойчивост.

— Не се хаби, Джени. Имам аргумент, който не можеш да обориш. Мисля да ти докажа, че това, което ще изживеем през нашите бъдещи нощи не е обикновена детска игра, нито безобидно приятелство между пациент и терапевт. Обичам те, Джени Майкълс и през някой от следващите дни ти просто ще трябва да го разбереш.

О, господи, и тя искаше същото! Как само го искаше! Но съдбата беше нанесла и на двамата безмилостни удари под кръста. Не й трябваше още един мъж на склад в спомените!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Бяха необходими почти три седмици, докато склони Джени да излязат отново. Тя бе изпълнена с недоверие относно мотивите му. Без съмнение бе почувствала възбудата му, докато я държеше в прегръдките си на стадиона. Ако бяха някъде другаде, сигурно нямаше да се отърве толкова лесно. Поне щеше да я целуне така, както той искаше, дълбоко, страстно и убедително.

— Хей, това е борба на живот и смърт! — опита се той с шегата да преодолее съпротивата ѝ. Беше забелязал, че сериозните изявления не ѝ допадат. — Какво толкова — един кратък следобед! Сигурен съм, че ще се сдържиш да не ме нападаш или съблазняваш през това време.

— Опасната не съм аз — напомни му тя учтиво.

— Добре де, сложи ми белезници — предложи Франк.

— Мисля, че няма да е необходимо — разсмя се Джени.

Франк усети слаб намек за съгласие.

— Колебаеш ли се? Кажи какво да направя! Да напиша клетва, подписана с кръв? Да извикам Карин за свидетел? Тя веднага ще долети и ще застане на твоя страна. Много ѝ харесва да ме ядосва. Твърди, че съм се бъркал в личния ѝ живот и съм го превърнал в ад.

— Как? Сигурно с прекалената си загриженост!

— Е, може би мъничко — отговори разкаяно Франк. — Умира от желание да ми го върне. Но ти само кажи и веднага ще я поканя.

— Не, не — отговори накрая Джени. — Мисля, че ти вярвам.

— Вярата ти е просто изумителна!

— Не бързай. Още не съм свършила. Ще се съглася, но само ако аз определя какво ще правим. Нещо свързано с терапията.

Франк се намуси, но кимна.

— Съгласен съм на всичко. И какво по-точно?

— Ще видим — отговори Джени. В очите ѝ проблеснаха дяволити пламъчета. — Неделя следобед, в три. Ще мина да те взема.

Франк беше толкова объркан от закачливия ѝ поглед, така омаян от вероятните възможности, които му даваше този обещан следобед, че

напълно забрави за традиционната неделна вечеря у майка си.

Същата вечер тя се обади, за да му напомни, както правеше всъщност, всяка седмица и той ядосано съобщи:

— Няма да дойда този път, мамо. Имам важна среща.

— Важна среща ли? — повтори майка му. — Ами ще я вземеш и нея. Няма проблеми.

— Напротив, има. Тя вече състави плана.

— Какъв план?

— И аз не знам. Ще бъде изненада.

— Тогава и ти ще я изненадаш, като й кажеш, че идвате у нас. Става дума за Джени, нали?

— Да.

— Чудесно! Значи в четири, както винаги! — и затвори, преди той да успее да обели и дума. Може би все пак Джени ще се съгласи, помисли си Франк. Макар перспективата да я изложи на масираната атака от страна на роднините си, беше доста заплашителна. Та тя нямаше никаква представа на какво са способни Тим и останалите! Най-вероятно ще си тръгне преди десерта и няма да му проговори до края на живота си.

Не бяха минали и пет минути, когато телефонът иззвъня отново.

— Франк?

По неочакваното сърцебиене позна, че е Джени, макар гласът ѝ да беше променен. Подобна нотка на несигурност долавяше единствено, когато му говореше за техните отношения.

— Здравей. Какво има, да не се отмяташ?

— И аз не зная. Току-що ми се обади майка ти с най-странното предложение, което съм чувала досега.

Франк затаи дъх. Представи си, как майка му не е оставила никакви шансове на Джени.

— И какво искаше? — попита, макар да беше сигурен във възможностите на госпожа Чеймбърс да вземе инициативата в свои ръце.

— Каза, че ме кани в неделя. Лично. Нещо като семейна вечеря. Май не вярваше, че ти ще ми предадеш поканата ѝ.

— Майка ми е много проникателна жена.

— Франк, струва ми се, че твоето семейство има неточна представа за нас двамата.

— Съмнявам се. На мен пък ми се струва, че те работят целенасочено и упорито в една насока.

— Каква? — усети тревога в гласа ѝ.

— Няма значение — отвърна бързо той. — Ти какво ѝ каза?

— Че съм поласкана. Но, Франк, аз изобщо не съм поласкана — всяка дума беше изречена ясно и отчетливо.

— Тогава няма да ходим. Аз вече ѝ казах, че си имаме планове.

— И аз се опитах — въздъхна Джени. — Но тя не приема отказ. Тогава се съгласих. Тази жена е родена за борсата. Ще спечели милиони.

— Повярвай ми, знам как се чувстваш. Да спориш с нея е все едно да се опитваш да пробиеш стена с главата си. Не е необходимо да ходим, няма значение какво си ѝ казала. Аз ще имам грижата да я уведомя. Не искам да се чувстваш неудобно — каза Франк, макар че му се щеше да види реакцията ѝ, когато неговото семейство ѝ засвидетелства своята нескрита симпатия.

Сега, като знаеше, че е на нейна страна, тя сякаш се поколеба.

— Всички ли ще са там?

— Всички. Тези Неделни вечери бяха компромисът, когато започнахме да се отделяме от къщи. Просто се заклехме, че веднъж седмично ще бъдем заедно.

— Тогава ти не трябва да отсъстваш. Ще отложим излизането за друг път.

Франк се хвана за първото нещо, което му дойде наум.

— Ти какво, искаш всички да помислят, че си отложила срещата ни, защото си се уплашила от тях?

— Изобщо не се страхувам. Просто не искам да решат, че между нас има нещо сериозно.

— Може би вече е късно — прекъсна я той. — Те всички знаят за моите чувства. Ако не дойдеш, мога да ти гарантирам, че всеки един поотделно ще те посети, за да ти разкаже какъв славен момък съм аз. Те не са нахалници. Просто ние сме си такива, прекалено загрижени един за друг.

Джени мълча доста дълго, преди да отговори.

— Да не искаш да кажеш, че ще трябва да изслушам шест отделни пледоарии в твоя полза?

— Седем. Забрави майка ми. Тя е истинска тигрица. Може направо да те унищожи.

— Плашиш ли ме? — разсмя се Джени.

— Нищо подобно, скъпа. Говоря истината.

— А може би си струва да си остана у дома и да видя кой ще дотърчи да хвали неповторимите ти качества.

— Ти вече знаеш част от тях. Така де, повечето. Ще бъда щастлив да ти разкрия и останалите, когато си готова.

— Не се съмнявам. Добре, забрави за изненадата. Ще вечеряме с твоето семейство. Но те предупреждавам. Ако някой спомене дори шепнешком думата годеж или сватба, направо те давам в ръцете на Отис.

— Не ме е страх. Той е на моя страна.

— Надявах се, че поне това не знаеш.

— До неделя.

Франк остана сам с мислите си. Търсеше възможностите, които му предоставяше тази непредвидена вечеря с една необикновена смесица от жизнерадостен оптимизъм и дълбок, отчайващ страх. Обединените усилия на цялото семейство Чеймбърс или щяха да спечелят Джени, или щяха да я отблъснат завинаги.

Джени стоеше с Франк пред малкия непретенциозен дом на Чеймбърсови. Стомахът ѝ бе свит на топка. Къщата беше боядисана в бяло с червени кантове. Съчетанието на цветовете напомняше за нещо много интимно, семейно, старомодно, но имаше и съвсем лек намек за закачлива дързост. Франк като че ли олицетворяваше всичко това, макар че едва ли го съзнаваше.

Без съмнение той я беше ухажвал през последните седмици, налагайки свенливо и бавно темпо, за да я успокои страховете ѝ. Но въпреки предпазливостта му, тя долавяше стаеното му желание. Бе дълбоко трогната от вниманието му, но запази безопасната дистанция между себе и мъжа, който така искрено ѝ предлагаше сърцето си.

Дойде тук, примамена от любопитство и копнеж. Цяла вечност бе изминала откакто за последен път бе почувствала неповторимата топлина на семейното огнище. Никога не беше си представяла, че може да принадлежи към някоя толкова тясно свързана и шумна

фамилия като Чеймбърс. Не беше в състояние да се противопостави на желанието да прекара един следобед заобиколена от смях, обич и разбирателство. Може би това беше единственият ѝ шанс. Все едно, че бе повярвала на любовта на Франк и му бе обещала взаимност. Въпреки че никога нямаше да му го признае, тя се беше отдала на тези, колкото съблазнителни, толкова и забранени мечти.

— Защо трепериш? — събуди я той от хубавия сън. — Изплаши ли се?

— Не, разбира се.

— Значи си по-смела от мен.

Тя се разсмя и забрави страховете си.

— Но това е твоето семейство! — напомни му тя.

— Сама си прави изводите. Не мислиш ли, че ще бъде по-безопасно, ако отидем да скачаме с парашути?

— Никак. Умирам от нетърпение да видя защо на силен мъж като теб му треперят гащите от страх.

— Ами да влизаме тогава.

Преди да направят и крачка, вратата се отвори и на прага застана госпожа Чеймбърс. Беше облечена в семпла синя рокля с бяла дантелена якичка, а на лицето ѝ грееше сияйна усмивка. Тя протегна ръце към Джени и я прегърна.

— Добре дошла, влизай. Чакахме те. Всички са тук.

По пътя към всекидневната Франк се наведе и прошепна:

— Предупредих те. Никога не са идвали навреме за вечеря. Днес явно горят от нетърпение.

Майка му го чу и се обади.

— Сигурно знаят, че готвя задушено.

— Мамо, ти всяка неделя правиш задушено.

— Не е вярно. Миналата седмица ядохте пиле.

— С вкус на задушено.

— И аз мисля така — потвърди Тим и надникна от всекидневната. — Освен това изглеждаше също като задушено. Сигурно заради морковите и лукчетата, с които обикновено покриваш месото.

Госпожа Чеймбърс ги изгледа с негодувание.

— Тъй, тъй. За вас двамата няма да има дори разхладително.

— О, пак ли само разхладително за пиене? Няма ли нещо по-сериозно? — присъедини се към братята си и Питър.

Майка му се закани с пръст.

— За наказание ти ще подредиш масата. Сега, Джени, върви във всекидневната. Там са Даниел, Кевин и Джеърд. Не им позволявай да се съюзят срещу теб. Ако започнат да ти досаждат, можеш да се скриеш при мен в кухнята.

Джени се разсмя.

— Мисля, че още отсега предпочитам кухнята. Мога ли да дойда? Обичам да помагам.

Очите на Франк се разшириха от изненада.

— Погрешен ход — предупреди той. — Тя ще се опита да измъкне информация от теб. Нищо не остава скрито-покрито за нея. Целта ѝ е да узнае какви са намеренията ти.

Госпожа Чеймбърс потупа Джени по рамото.

— Не го слушай. Можеш да дойдеш. А вие останалите — успокойте топката. — Думите бяха същите, които Джени бе употребила преди седмица в работилницата. Едва сега разбра защо Тим я оприличаваше на майка си.

Тя се надяваше, че в кухнята ще бъде в безопасност. Далеч от изпитателните погледи на братята, далеч от надеждите на Франк и очакванията на останалите. И за пръв път, откакто дойде, тя наистина се почувства в безопасност. За пръв път ѝ беше хубаво, заобиколена от аромата на задушено месо, канела и печени кифлички.

— С какво да помогна? — запита тя майката на Франк.

— Просто седни ей там и ми говори.

Госпожа Чеймбърс даде на Питър кутията с приборите и го изпрати във всекидневната. Взе една торба с фасул, седна срещу Джени и започна да го чисти.

— Често ли се виждате с Франк?

— Да, често, в болницата — отговори Джени, като се опита да разбере дали въпросът е невинен, или е началото на инквизицията. Тя също взе шепа фасул колкото да прави нещо с ръцете си.

— Още един пациент, така ли?

— О, не, не съвсем. Имам предвид... О, боже... — Джени попадна направо в капана, който госпожа Чеймбърс така ловко ѝ бе поставила.

— Франк е хубав мъж.

— Да.

— Още от малък пое много отговорности върху себе си.

— И това зная.

— Виж само кухнята. Той се постара да я направи удобна за мен. Сложи нови шкафове и тези красиви плочки.

— Много е хубава — каза честно Джени. Остъклените шкафове освежаваха кухнята и я правеха просторна. Белите плочки на пода и единият ред червени на стената придаваха жизнерадостно, весело настроение. Кътът за хранене беше също комбинация от бяло дърво и червена дамаска.

— И това ли го е правил той?

Госпожа Чеймбърс се усмихна гордо.

— Ами да. А тук беше килер. Той изби стената и кухнята стана два пъти по-голяма. Колко мъже ще се сетят за подобно нещо!

Джени се възхищаваше и на допълненията, които явно бяха дело на госпожа Чеймбърс — картините на стените, ярките кърпи за съдове. Но майката на Франк държеше да изтъкне заслугите на сина си. В случай че Джени не е схванала намека, тя добави:

— От него ще излезе чудесен съпруг.

— Госпожо Чеймбърс, аз и Франк сме само приятели. Наистина.

— Това е чудесно начало.

— Начало на какво?

— Двамата с мъжа ми също започнахме като приятели. Много по-разумно от всички глупости, които правят младите днес. Първо в леглото, после брак и накрая развод, защото не си допадали по характер. Нещата трябва да се правят бавно, всяко по реда си, за да стават добре. А вие двамата имате време, няма закъде да бързате.

Сякаш голямата кухня се стовари върху главата на Джени.

— Но.

— Разбира се — продължи госпожа Чеймбърс, без да й даде възможност да възрази. — Винаги съм смятала, че есента е чудесно време за сватба. Църквата може да се украси с хризантеми. А Карин ще изглежда чудесно в златистожълта рокля, каквито непрекъснато рекламират по модните списания.

— Карин ли?

— Ами да, ти може да си имаш приятелки, но винаги съм мислила, че някой от семейството на младоженеца трябва да стои до булката. Не е ли така?

— На теория — да — отвърна Джени, а в същност се чудеше, как да намери някакъв учтив повод да се измъкне от кухнята. Или най-добре да намери яма, пълна с усойници и да се хвърли в нея. Ако останеше още малко тук, беше изложена на опасността да бъде омъжена, без сама да усети. Тя несъзнателно трошеше фасула в ръцете си на малки парченца.

Врата на кухнята се отвори със замах.

— Е, какво става тук? Опознахте ли се? — запита Франк.

— О, да — отговори майка му. — Точно говорехме за сватбата.

Франк погледна изумено Джени.

— Чия сватба?

— Вашата, разбира се — отвърна госпожа Чеймбърс с гръб към тях, без да забележи паниката в очите на Джени.

— Мамо!

Тя се обърна и размаха лъжицата.

— Какво лошо има да покажеш на момичето, че ще бъде добре дошло в семейството!

Загриженият поглед на Франк подсказа на Джени, че е бледа като платно.

— Добре ли се чувстваш?

— Прекрасно — отвърна тя зловещо.

— Може би искаш да дойдеш с мен във всекидневната?

— Да, с удоволствие.

Госпожа Чеймбърс ги проследи с одобрителна усмивка.

— Вървете, вървете, ние с Джени ще имаме много време да си поприказваме.

Джени едва не изплака, като излязоха от кухнята.

— Аз те предупредих — Франк се опита да я прегърне, но тя отблъсна ръката му.

— Весело ти беше, нали? Страхотен номер! Остави майка си да свърши черната работа.

— За какво говориш?

— Ами жената ми направи предложение от твое име.

Лицето му се разведри.

— И ти какво ѝ отговори?

— Че тя не искаше отговор. Тя смята отговора за сигурен.

Джени знаеше, че гласът ѝ трепери, знаеше, че опитите ѝ да прикрие с шегга раздразнението си са неуспешни. Случи се точно това, от което се страхуваше. Цялото семейство Чеймбърс щеше да седи на масата, вперило погледи в нея, в очакване на предложение. И тя ще не ще, трябваше да търпи.

Защо? — помисли си Джени неочаквано. Защо всъщност не постави нещата на мястото им? Франк може да не го очаква, но ще бъде по-добре, вместо да позволи на недоразумението да излезе напълно извън контрол. Все пак трябваше да си признае, че малка част от нея искаше играта да продължи. И за да бъде съвсем честна пред себе си, беше ѝ приятно да седи в кухнята и да се чувства като бъдеща снаха!

Да, разбира се. ДА! И какво толкова лошо имаше? Сватбата нямаше да се състои, но защо да не си позволи за няколко минути или дори часове да поживее с илюзията, че е госпожа Франк Чеймбърс!

Джени крадешком погледна към него и видя, че се е умислил. Сякаш инстинктивно усещаше, че в момента тя води вътрешна война и претегля всички „за“ и „против“. Но преди да вземе окончателно решение да остане или да си върви, госпожа Чеймбърс просто ѝ отне възможността под носа. Започна да сервира масата и в следващия миг Джени седеше до нея и всички сплетоха ръце за молитва. А когато госпожа Чеймбърс благодари на Бога, че най-големият ѝ син си е намерил такава хубава и умна жена, Франк стисна ръката ѝ ободрително. Тя едва задържа напиралите сълзи и се опита да възпре врхлитащата като порой надежда.

На връщане Франк се чудеше на промяната, която настъпи у Джени по време на вечерята. От боязлива и несигурна, тя постепенно прие ролята си на годеница. Въпреки че когато влезе в кухнята, той искаше да удуши майка си, сега ѝ беше благодарен. След няколко символични протеста, Джени като че ли възприе идеята. А към края на вечерта вече се закачаше с братята му, победи всички на „Монопол“ и обеща да дойде и следващата неделя. Той не беше съвсем сигурен какво става с нея, но нямаше никакво намерение да се оплаква.

— Приятно ли ти беше? — запита, след като тя седна до него в колата със затворени очи и доволна усмивка.

— Беше чудесно!

— Свързано ли е поне мъничко с мен?

Тя премигна и го погледна сънено.

— Разбира се, защо?

— Защото преди няколко часа ти настояваше твърдо да определим границите на нашите отношения в рамките на работата и приятелството. А след тази вечеря, струва ми се, поне седем души в този град мислят, че с теб сме сгодени. Аз съм единият от тях.

Джени въздъхна.

— Не съм казвала подобно нещо, нали?

— Не си, но знаеш, че мнението на всички беше такова и ти не направи нищо да ги разубедиш. Защо?

Джени прехапа долната си устна и сякаш се затрудни с отговора.

— Мисля, че го направих, защото ми хареса да си пофантазирам. Извинявай.

— Но фантазията би могла да се превърне в реалност, Джени! Аз те обичам. И ти го знаеш. Искам да се ожениш за мен. — Той спря колата до бордюра и докосна нежно лицето ѝ, което, кой знае защо, беше мокро от неочаквани сълзи. — Обичам те!

Пръстите ѝ преминаха по лицето му, по устните му. Дъхът му спря от нежната милувка.

— О, Франк, ако...

— Никакви „ако“ — прекъсна я сърдито той. — Всичко, което трябва да кажеш, е „да“. Съвсем кратка думичка. Защо ти е толкова трудно?

— Нали знаеш защо. — Тихият ѝ глас бе изпълнен с болка и мъка.

— Тогава ела с мен у дома и ми позволи да ти покажа, че няма нищо, абсолютно нищо, което може да застане на пътя ни.

Очите на Джени сияеха, а гласът ѝ трепереше, когато след дълго мълчание тя отговори.

— Добре. Ще дойда.

Той отново погали лицето ѝ и сърцето му заблъска лудо в гърдите. Очакването се разля по вените му горещо, сладко, непоносимо. Имаше смътното усещане, че с нея става същото.

— Няма да съжаляваш — увери я той, сякаш да вдъхне сигурност и на двамата. — Никога няма да съжаляваш.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В мига, в който се съгласи да тръгне с него, Джени бе обзета от съмнения и съжали. Но изкушението беше твърде силно, а желанието и надеждата — главозамайващи. Тя не беше в състояние да му откаже. Би дала всичко за тази единствена нощ. Беше сигурна, че и Франк мисли същото. Не се съмняваше в любовта му. Всяка негова дума и действие говореха за дълбочината на чувствата му.

Но нима единствено любовта имаше значение? Джени се страхуваше, че и за двамата само любов не беше достатъчна.

Въпреки това, връщане назад нямаше. Когато се съгласи, тя обеща и на него, и на себе си. Можеше всичко да свърши с тази единствена нощ, но обещанието беше дадено. А Джени, също като Франк, държеше на думата си.

— Неспокойна ли си? — тя само кимна. — Аз също.

Не си представяше, че толкова много ще се страхува. Неговата нервност и признанието му малко я поуспокоиха.

— Можеш да се откажеш. Когато пожелаеш — каза сериозно той.

— Няма — отвърна с абсолютна убеденост Джени. — Искам да бъда с теб повече от всичко на света.

Той протегна ръка. Тя му подаде своята и той я докосна с устни, без да откъсне очи от лицето ѝ.

Джени потръпна от магията на нежната милувка.

— Нещо за пиене? Мисля, че някъде имам малко вино.

— Да, би било добре — каза Джени. Всъщност имаше нужда не от вино, а от време. Време, за да свикне. Да осъзнае факта, че е тук, да приеме мисълта за една почти забравена интимност. Трябваше да се подготви срещу вероятността да бъде отблъсната с отвращение. Сърцето ѝ подсказваше, че Франк никога не би го направил умишлено, но тя знаеше — най-малката сянка на погнуса в очите му, най-слабата въздишка на разочарование ще означават край. Трябваше да бъде

готова за тях, а не след това да го обвинява за нещо, което може би не беше по силите му.

Докато го чакаше, тя отиде в работилницата и запали лампата. Лъхна я свеж аромат на дърво и стърготини. Джени взе недовършената птица. Спомни си как тук, в тази стая направляваше несръчните му пръсти, как успя да го накара да се бори за своето оздравяване, за своето бъдеще. Ако не грешеше, по повърхността на дървото имаше нови пресни резки. Наистина не бяха свършени, но бяха доказателство, че той се опитва отново да работи.

Макар и с гръб, Джени усети Франк зад себе си. Погледна през рамо и му се усмихна.

— Не ми се сърди, че влязох — оправда се тя, като помисли, че той може да го сметне за нетактична намеса в личния му живот. Проява на интимност, на каквато тя нямаше право.

— Не ти се сърдя — отвърна той, въпреки че смущението му противоречеше на думите. Приблужи и ѝ подаде чаша вино.

— Работил си — тя посочи птицата.

— Само се опитвах.

— Много е добре.

Той огледа птицата критично.

— Не съвсем. — Но в гласа му имаше надежда.

— Гордея се с теб.

— И аз се гордея с теб.

— Защо? — учуди се Джени.

— Защото се осмели да направиш тази крачка. Защото ми се довери.

— Време беше — отвърна просто тя и в миг разбра, че това е самата истина. Можеше да протака нещата още седмица, месец или година, но всъщност беше готова от самото начало. Желаше този благороден, внимателен мъж, както не бе желала никого досега. Джени остави чашата.

— Франк, ще ме прегърнеш ли?

Слаба усмивка озари лицето му. Той също остави чашата си.

— Мислех, че никога няма да го поискаш. Разтвори ръце и я взе в обятията си.

Джени притисна глава към гърдите му. Беше толкова хубаво в тази прегръдка. Имаше чувството, че най-сетне се е завърнала у дома.

И още... Забързаните удари на сърцето. Топлината и всичко останало, което се надигаше у нея и с което не можеше, а и не искаше да се пребори. Когато устните им се сляха, тя потъна в нажежено до бяло нетърпение. Целувката му беше бавна и упоителна. Джени му бе благодарна за вниманието, но беше жадна за другата — отчаяна и безразсъдна любов. Любов, която да победи съмненията и да я отведе отвъд границата на страха до истинските чувства.

Джени зарови пръсти в косата му и се притисна към него. Устните ѝ потърсиха отново сладкия огън на неговите. Когато я вдигна на ръце, тя застина за момент, но после се отпусна на гърдите му и той я отнесе в спалнята.

За няколко секунди Джени успя да забележи свежия цвят на стените, купчината снимки на семейството върху скрина, небрежно нахвърляните дрехи по столовете. Чу Франк да говори и това привлече вниманието ѝ. Очите му бяха потъмнели от желание.

— Сигурна ли си? — запита още веднъж той.

Макар някаква смътна паника да се прокрадна в сърцето ѝ, Джени прошепна:

— Да — и повтори малко по-високо: — Съвсем сигурна.

С треперещи пръсти Франк докосна блузата ѝ. Едновременно уплашена и изпълнена с нетърпение, Джени позволи да я разкопчее. При всяко ново копче тялото ѝ се сковаваше, но топлите му устни целуваха кожата ѝ и я изпълваха с възбуда. Целувките му бяха нежни, докосването помрачаваше разсъдъка ѝ и тя забрави да наблюдава изражението му, когато блузата, а сетне и специално ушития сутиен паднаха. Спомняше си само, че в дългите безсънни нощи бе мечтала да бъде обичана точно по този начин.

Когато почувства устните му върху белега, от гърлото ѝ се изтръгна болезнен стон. Но преди да успее да каже и дума, потъна в някаква бездна, стомахът ѝ се сви от желание и сладката всепоглъщаща нега запълзя по-надолу. Само това искаше, само това. Но трябваше да знае и другото. Трябваше да го погледне и да види всичко. Трябваше!

И Джени храбро отвори очи. Със затаен дъх видя как той прокара устни по белега. Очакваше да се дръпне отвратен, но единственият знак беше сълзата по бузата му и треперенето на ръцете му. Той вдигна, глава, а пръстите му продължаваха да галят и възпламеняват тялото ѝ.

— Обичам те, Джени. Обичам те — прошепна още веднъж, а погледът му отново се плъзна по гърдите ѝ до страшния белег. В един миг Джени почувства как той потръпна и усети сърцето си да спира. След това разбра, че е вперил очи в собствените си прясно червени белези, които зловещо изпъкваха на фона на бледоопаловата ѝ кожа. Тя взе ръцете му и целуна всеки пръст поотделно, докато той също повярва в силата на любовта.

Сълзите им се смесиха. Тя чуваше нежните думи, усещаше възбудата на тялото му, плътно притиснато към нейното. Затвори очи и се отдаде на чувствата, опитвайки се да ги запази като съкровище, което ще остане с нея завинаги. Дори когато си отиде.

Това чудесно, диво преживяване не можеше да продължава вечно. Джени не смееше дори да мечтае за друга такава нощ. С обречеността на жена, която събира спомени за целия си живот, тя изследваше тялото му. Мъчеше се да го запомни за бъдещите самотни нощи. Неслучайно Франк създаваше красота. Той самият беше великолепен. Ръцете ѝ докосваха изваяните мускули, докато не го опозна, както познаваше себе си. Почувства как тялото му се напрегна в изнемога и нетърпение. Когато кръвта им кипна като полудяло вино, когато престанаха да мислят, защото чувствата бяха по-силни, те се сляха. Годиците на болка, съмнения и обиди потънаха в този миг на ликуване. Любов, нова и свежа като пролетта, разцъфна в сърцето на Джени.

Потънала в прегръдките му, Джени искаше отново да повярва, че е хубава и че щастието е възможно.

Когато се събуди и намери Джени в обятията си, Франк се почувства безкрайно щастлив. Сякаш се бе родил отново. Протегна се внимателно, за да не я събуди, след това заразглежда копринената ѝ кожа, разбърканите къдрици с цвят на мед, проблясващи под първите лъчи на слънцето. Тя беше съвсем мъничка и крехка. Можеше да обгърне кръста ѝ с ръце. Той нежно прокара пръсти по бедрото ѝ.

Докосването сякаш затопли кожата ѝ и Джени се размърда. Обърна се по гръб, а Франк продължи ласката си от бедрото по корема с бавно, възбуждащо движение, което ускори дишането ѝ. Колебаваше се да докосне гърдата ѝ. Страхуваше се да не го изтълкува погрешно.

Едва прокара пръсти по белега. Джени промърмори нещо, въздъхна и се събуди.

Франк се усмихна на сънената ѝ физиономия и почувства как желанието отново го завладява. В следващия миг тя се разсъни напълно, осъзна своята уязвимост на предателската дневна светлина и сграбчи чаршафа. Франк хвана ръцете ѝ.

— Недей! — опита се да усмири паниката в очите ѝ. — За мен си най-красивата и желана жена. Както душевно, така и физически. И аз не бих могъл да те обичам повече, отколкото в този миг.

Устните ѝ затрепериха и Франк пожела да ги успокои с целувка, но се отдръпна назад, защото знаеше, че най-доброто доказателство ще бъде намерено в очите му. Тя щеше да му повярва, само ако ѝ докажеше, че е възприел дефекта ѝ. За това щеше да бъде необходимо много време, думи и дела.

— Трябва да ми вярваш, Джени. Ти си жената, която желая от цялото си сърце. И ще прекарам остатъка от живота си, като непрекъснато ти го доказвам.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Взе покритата му с белези ръка и я допря до мократа си буза.

— Да, зная — въздъхна тя, но в гласа ѝ имаше колебание.

— Ти не ми вярваш напълно! Защо? Как може, след като цял живот учиш другите да гледат на света, пренебрегвайки белезите си, да не можеш да преодолееш своите собствени?

Усети как тя се отдръпна и сякаш постави стена помежду им. Видя как очите ѝ загубиха блясъка си и лицето ѝ помръкна.

— Франк, ако ставаше дума само за белези, щях да се хвърля в обятията ти и винаги да остана там. Изминалата нощ беше най-хубавата в живота ми. Чувствах се обичана и желана. Благодарение на теб, скъпи. Но ти не бива вечно да играеш ролята на покровител. Твоите братя са пораснали, сестра ти вече е омъжена и ти заслужаваш нов живот — безгрижен и изпълнен с щастие.

Франк се опитваше да следва мисълта ѝ. Какво всъщност искаше да му каже? Защо се сравняваше с братята му? Нима се мислеше за товар, за някаква непоносима тежест? Господи, тя беше най-ценното в живота му! Нима смяташе да приключи с отношенията им още сега, когато всичко едва започваше?

— Джени, това е лудост! Аз те обичам. Не гледам на теб като на някакво сираче, което ще прибера и отгледам.

— И все пак такава възможност съществува. И аз искам да я предотвратя.

— Какво всъщност искаш? По дяволите, говори. Аз трябва да знам защо с лека ръка захвърляш всичко, което имаме.

Тя пребледня, но гласът ѝ остана твърд и ясен.

— Защото не вярвам, че ще го имаме дълго.

Ако беше използвала аргумента, че след милиони години земята ще избухне, щеше да го обърка по-малко.

— Скъпа, знаей, че няма гаранции, но нима трябва доброволно да се откажем само защото някога, в неизвестното бъдеще, нещо може да се случи?

— Не ми харесват перспективите.

— За какви перспективи говориш? Статистиката за петдесет процента разводи в страната ли?

— Стига си викал.

— Прощавай. Но ти ме подлудяваш — погледът ѝ го поуспокои. Той си пое дълбоко въздух и продължи: — Добре, нека поговорим. За какво се притесняваш? За начина, по който се запознахме? Страхуваш се, че те искам само защото завися от теб?

— Не — отвърна тя, хвана ръката му и нежно я докосна с устни. — Вече си силен, а и знам точно чувствата ти към мен. Но не искам да се възползвам от тях.

— Не разбирам за какво говориш.

Тя успя да придърпа чаршафа и го обви около себе си. Когато вече не се виждаше нищо друго, освен голите ѝ рамене, Джени каза:

— Страхувам се, че аз мога да стана зависима от теб.

— Джени...

Тя допря пръст до устните му.

— Не, чуй ме. От операцията изминаха четири години. При злокачествените тумори са необходими пет години — това е магическата цифра. Има много време дотогава. Всеки ден живея с угрозата ракт да се върне в мен. Не мога да обременя и теб. Не искам и ти да живееш под сянката на моята смъртна присъда. Не искам — повтори бавно и отчетливо тя.

Франк потръпна от ужасната перспектива да я загуби, да му бъде отнета от страшната болест. Не допускаше, че съществува подобна възможност. Сърцето му се сви от мъка при мисълта как ли живее тя с вечния страх от рецидив. А не беше ли още по-страшно да превръща вероятността в сигурност! Да се чувства обречена! Трябваше да я накара да осъзнае това.

Франк нежно отметна къдриците от лицето ѝ.

— Джени, любов моя, чувала ли си някога за венчавка? Всички онези думи като „в радост и мъка и вовеки веков, амин“? Сега си здрава. Това е нашият миг в живота. Ще посрещаме всяко утро заедно. В противен случай какво ще ни остане? Самотата? Страхът? Копнежите? Не желая подобна съдба както за себе си, така и за теб. Може би никога няма да престанем да се страхуваме, но със сигурност не бива да оставаме сами.

— Но така не е честно спрямо теб.

— А честно ли беше спрямо теб да се разболееш! Честно ли беше да изгорят ръцете ми? Ние трябва да продължим. Твоят рак и моят пожар ни събраха заедно. Може би трябва да благодарим на Бога за тях.

— Страхувам се, Франк.

— От смъртта ли?

— Не, от раздялата с теб.

— Тогава не ме напускай. Изборът е твой.

Това беше най-красноречивото нещо, което можеше да ѝ каже и чакаше ефекта от думите си. За миг Джени го прегърна силно и той си помисли, че е спечелил. Но неочаквано тя стана, събра разхвърляните си дрехи и отиде в банята.

Франк искаше да счупи нещо. Искеше да я сграбчи за раменете и да крещи, докато го чуе. Вместо това можеше само да седи безпомощно и да чака.

Когато Джени се върна в стаята, той вдигна умолително ръце.

— Джени, не си отивай. Ще направя закуска. Пак ще поговорим.

Тя решително поклати глава. Целуна го дълго, дълго и си отиде.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Да позволи на Джени да си отиде, да приеме, че не може да облекчи страховете, които я измъчваха, се оказа най-трудното нещо в живота му. Франк искаше да я държи в обятията си, да ѝ дава кураж и да я обича. Но дълбоко в себе си разбираше, че така няма да предотврати раздялата, а само ще я направи по-мъчителна. Той много добре знаеше колко непоколебима и твърда може да бъде Джени. И макар да осъзнаваше, че е постъпил правилно, не му ставаше по-леко.

Досадата и скуката в комбинация със самотата го подлудяваха. В края на седмицата беше готов да се скара с всеки, осмелил се да приближи до него.

Опита се да работи отново, но едно погрешно плъзване на ножа развали птицата. Той се ядоса и я захвърли в коша. На другия ден я извади и започна отново.

В неделя Франк направи опит да се измъкне от семейната вечеря. Имаше чувството, че животът му е свършил миналата седмица и не можеше да понесе въпросите и подмятанията за връзка, която вече не съществуваше. Още щом произнесе измислените си причини, разбра, че е сбъркал. До четири часа, вместо при майка му, цялата фамилия се събра при него. Първи пристигнаха Тим и Джеърд.

— Изглеждаш ми добре — заяви Джеърд след кратко оглеждане.

— Аз съм си добре.

— На мама си казал, че си болен.

— Струва ми се, че се разболявам. Сигурно не е нещо сериозно, но може да ви заразя. Затова веднага отивайте при нея.

— Няма да стане.

— Защо? Тя сигурно ви очаква.

— Не ми се вярва — каза Тим в мига, в който на вратата се позвъни. — Това е тя. — Той се обърна към Джеърд. — Обзалагам се, че носи пилешка супа. А ти?

— Говежди бульон и крем карамел.

Франк изръмжа.

— Чакайте, чакайте, аз не съм толкова болен!

— Тогава не е трябвало да ѝ го казваш. Сега заради теб всички ще ядем буламачи. Знаеш ли колко мразя крем карамел?

Откъм вратата се чу обидено възклицание.

— Какво значи това, Тимоти Чеймбърс? Винаги си казвал, че обичаш крем карамел.

— О, мамо, това не беше предназначено за твоите уши!

— Така значи, и кое е за моите уши? Хайде, идете до колата да донесете храната.

— Истинска храна ли? — запита с надежда Джеърд.

— Супата и крем карамелът са истинска храна. Хайде, вървете.

Когато останаха сами, тя огледа Франк и със своя фино настроен майчински радар веднага откри истинската причина за проблема.

— Скарали сте се с Джени, нали?

— От къде на къде?

— В противен случай щеше да е тук.

— Мамо, мисля, че наистина имаш погрешна представа за отношенията между Джени и мен.

— Аз пък не мисля така. Е, за какво се скарахте?

— Не беше точно кавга.

— А какво беше?

— Моя си работа.

— Добре. Прави каквото искаш, сине, но не обръщай гръб на чувствата си само защото не всичко върви по мед и масло. Ако я обичаш, длъжен си да се бориш за нея. Не ѝ позволявай да си отиде заради някаква си криво разбрана фалшива гордост.

Франк не мислеше, че гордостта му е повлияла върху решението на Джени. И все пак... Може би беше засегнат, че тя не го обича достатъчно, за да запазят чувството помежду си. Може би майка му бе права. Той реши на другия ден да отиде в болницата. Да говори с Джени и да настоява, докато не я убеди, че заедно могат да посрещнат по-успешно бъдещето, независимо какво ще им донесе то.

На другия ден, изпълнен с надежда, той се отправи към болницата. Отби се за малко при Пам и тръгна решително към стаята на Джени. Отвори вратата и влезе. Вътре нямаше никой. Все още стоеше безпомощно наред стаята, когато се появи Каролайн.

— За терапия ли си дошъл? Не си спомням да имаш час за днес.

— Не. Дойдох да видя Джени.

Приятелският израз на лицето ѝ помръкна и тя каза с безразличие:

— Няма я.

— Виждам. Къде е?

— Взе си няколко дни отпуск.

Сърцето на Франк започна да прескача.

— Защо, болна ли е?

Каролайн го гледаше сериозно със сивите си очи.

— Знаеш ли, най-добре седни. Мисля, че е време да поговорим.

— По дяволите, кажи ми къде е! Какво се е случило?

Със същата непоколебимост, която беше забелязал и у Джени, тя му посочи стола и повтори:

— Седни. Искаш ли кафе?

— Добре. Ще пия каквото и да е — промърмори той, но седна.

Стори му се цяла вечност, докато Каролайн му подаде кафето и седна срещу него.

— Обичаш ли я? — запита направо тя.

— Да.

— Тя знае ли?

— Да — отвърна той леко раздразнен, но разбираше, че не го разпитва от празно любопитство. Трябваше да знае истината, за да му помогне. — Казах ѝ го.

— Тогава всичко е ясно — поклати глава Каролайн.

— Кое е ясно? Слушай, престани да го усукваш и изплюй камъчето. Добре ли е Джени?

— Не зная.

Сякаш някой изкара въздуха от дробовете му. Преди да успее да каже нещо, Каролайн вдигна извинително ръка и продължи:

— Съжалявам. Не исках да те тревожа. Зная само, че трябва да си направи някои изследвания. Рентген, кръвни тестове, преглед на дробовете, такива неща. Това е нормално в случай като нейния. Но не значи, че не е страшно за нея и за нас, които я обичаме. Не зная можеш ли да си представиш какво значи да чакаш резултатите, за да разбереш ще живееш ли или не. Да разбереш дали си добре, или отново те дебне ужасът на операции, облъчвания, химиотерапия и други страхотии.

Неочаквано Франк направи връзката между тези ежегодни тестове и решението на Джени да го напусне.

— Преди седмица тя знаеше ли, че тестовете ѝ предстоят?

— Мисля, че са ѝ съобщили преди три-четири седмици.

— Тук ли е сега?

— Не, в друга болница.

— Кой е с нея?

— Не съм много сигурна. Отис си взе един ден, за да я закара. Винаги го прави, въпреки протестите ѝ.

— Как се казва лекарят?

— Щом не ти е казала за тестовете, значи не иска да се навърташ там.

— Ти не разбираш ли? Аз трябва да бъда при нея.

Каролайн продължи да се колебае. Накрая като че ли взе някакво решение.

— Тогава иди в апартамента ѝ. Тя ще има по-голяма нужда от теб след прегледа. Очакването е най-страшното. Ще ѝ трябва твоята подкрепа — бръкна в чантата си и извади ключ. — Слава богу, имам го още откакто ме помоли да ѝ поливам цветята през ваканцията, когато пътува до родителите си. Нали знаеш адреса?

— Да. Благодаря ти, Каролайн. Много съм ти задължен.

— Не, не си. Ако можеш да направиш Джени щастлива само това е от значение. Никой друг не заслужава повече от нея.

— Ще направя всичко, което е по силите ми.

— И се напъни. Защото ще ме убие като разбере, че съм ти дала ключа.

Франк не спря в цветарницата, макар че първо се сети за нея. Идеята да напълни апартамента с цветя бе колкото естествена, толкова и зловеща. Напомняше малко за погребение. Вместо букети купи балони. Няколко дузини във всички възможни цветове. Ще ги надуе и ще полетят в стаята на Джени като цветна дъга. Поръча вечеря от най-добрия ресторант в Сан Франциско и вино от най-добрата изба. А след като пресметна, че резултатите ще бъдат известни едва след няколко дни, той се обади в една туристическа агенция и купи два билета за Хаваите. Тази неочаквана и скъпа ваканция щеше да погълне спестяванията му, но какъв по-добър начин за използването им. Беше необходима и малко екстравагантност в сивия и еднообразен живот!

И така Франк седна и се въоръжи с търпение. Знаеше, че това очакване е нищо в сравнение със страха, който изпитва Джени пред неизвестността. Беше около пет часа, когато чу превъртането на ключа. Вратата се отвори, балоните заплуваха из стаята, а Джени застина стъписана на прага. По лицето ѝ личеше умора.

— Добре дошла — тихо каза Франк. Беше объркан от сенките под очите ѝ, от безпомощно отпуснатите рамене.

— Ти ли направи всичко това?

Застанал зад нея Отис одобрително кимна.

— Ами, аз май нямам повече работа тук. Най-добре да си вървя — каза той и усмивка разкри всичките му зъби. Джени дори не се обърна. — Кажи ѝ, че съм казал довиждане, ако изобщо забележи, че ме няма.

— Довиждане — промърмори Джени улисано. Погледът ѝ беше прикован във Франк. — И защо?

— Защото е крайно време двамата с теб да се разберем.

— За какво?

— За това как ще живеем отсега нататък. Когато аз имах нужда от теб, когато преживявах най-тежките дни в живота си, ти беше до мен. От днес аз ще бъда до теб. Това е. Просто като изгрева на слънцето, песента на птиците и приливите в океана. И изобщо не ми се противопоставяй, Джени. Този път няма да победиш.

В очите ѝ проблесна гневно пламъче, а след него колебание и съгласие. Тя въздъхна и се отпуска на дивана. Цялото ѝ тяло излъчваше изтощение.

— Толкова съм уморена. Не мога и не искам да се боря.

Предчувствайки победата, макар и не особено щастлив от последните ѝ думи, Франк продължи да настоява:

— Значи ли това, че приемаш? Да бъдем заедно, ти и аз, завинаги?

— Ще видим — отвърна тихо тя, като се намести по-удобно и затвори очи.

Е, не беше съгласието, което искаше да чуе, но все пак не беше и отказ. Разтревожен от бледността ѝ, Франк седна до нея и я прегърна. С тиха въздишка Джени се сгуши в обятията му.

— О, Джени! Никога не ме напускай!

Тя промърмори сънливо и утихна. Франк я държеше в прегръдките си и усещаше как душата му прелива от нежност, която трудно би изразил с думи, но чувстваше и болка от неизвестността на бъдещето.

Джени съвсем смътно си спомняше завръщането си у дома след медицинския преглед. Нервното напрежение винаги я изтощаваше много повече от самите тестове. Когато се прибираще, имаше чувството, че куца от умора. Спомняше си, че влезе, че почти припадна на дивана. Спомняше си балоните, спомняше си още Франк. Тук ли беше? Той като че ли й направи някакъв смахнат ултиматум. Или е било само прекрасен сън? Джени пое дълбоко въздух и бавно отвори очи. Част от съня беше истина.

Никога не бе виждала толкова много балони. Те плуваха над нея — червени, зелени, сини, жълти. Посегна и хвана един, после още един, докато събра в ръката си цял букет.

— Внимавай да не излетиш — каза Франк някъде зад тях.

Значи не е било сън. Джени беше щастлива, че той е тук. Не искаше дори да го пита как е влязъл. Всъщност можеше да се досети. Само Каролайн имаше ключ. Освен това непрекъснато й повтаряше, че греши като отблъсква Франк и се лишава от любовта му.

— Как си, моя спяща красавице?

— По-добре. Колко е часът?

— Почти осем. Гладна ли си?

— Като вълк, но вкъщи няма дори трошичка хляб.

— Така ли мислиш? — засмя се Франк. — Има телешки котлети, спагети и шоколадов кейк, който направо ще те разплаче.

Устата ѝ се напълни със слюнка при споменаването на всички тези вкуснотии.

— Ако ти си приготвил всичко, може би трябва да преразгледам решението си.

— Какво искаш да кажеш?

— Че може и да се ожения за теб, щом умееш да приготвяш шоколадов кейк.

Франк не беше особено очарован от изявлението.

— Ние ще се оженим така или иначе, с кейк или без кейк. Вече е решено.

— Откога?

— Отпреди три часа, когато се закле, че няма да воюваш с мен.
— Не си спомням подобен разговор.
— Тогава да ти го напомня. Ти и аз. Заедно. Завинаги. Това бяха точните думи.
— Чии, моите или твоите?
— Моите, но ти се съгласи. Че как ще те заведе на сватбено пътешествие до Хаваите, ако не ми кажеш „да“?
— Какво? И за това ли се съгласих? Май не съм била на себе си.
— Този път беше само разумна, за разнообразие.
— Франк, не мога да се ожения за теб и не мога да дойда на Хаваите. Трябва да чакам тук.
— Зная, резултатите от тестовете. Няма проблеми. Могат да ни се обаждат там. Чувал съм, че телефонната връзка е много добра. Вече не използвали барабани и сигнални огньове.
— Не — настоя тя. — Няма да се ожения за теб, докато не науча резултатите. Трябва да зная със сигурност.
Франк размаха билетите пред лицето ѝ.
— За утре са! И не мога да ги върна. Заминаваме, Джени Майкълс, дори ако трябва да те метна на рамо и така да те отнеса до самолета. Трябва ти почивка и аз ще се погрижа да я имаш. Ако искаш да се оженим след сватбеното пътешествие, може, макар че е малко странно. Но това ще го обсъдим допълнително.
— Ти искаш да идем първо на сватбено пътешествие?
— Е, не съвсем, но съм готов на компромис. Само за да ти докажа какъв невероятен късмет имаш с мен.
— Ти наистина си изключителен. Всяка жена би се гордяла да се омъжи за теб.
— Аз не искам всяка жена. Искам само теб и ще те имам.
— Като ме принудиш?
Той се засмя.
— Имах най-добрия учител за това.
Джени разбра, че ѝ отвърщаха със собствената ѝ тактика. И въпреки че се бореше срещу тази женитба и това идиотско пътуване, което той бе планирал без нея, не можеше да не признае, че няколко дни на Хаваите с Франк ѝ звучеше като приказка. Дали би било безопасно, ако иде? Дали няма да бъде жестоко да започнат нещо, което не биха могли да продължат?

Франк изглежда прочете мислите ѝ.

— Ще изживеем всеки ден, сякаш е единственият, който имаме. Няма да се заплитаме и объркваме с глупавите „ами ако“. Няма да позволя никой от нас да се събуди, обхванат от съжаления.

И я целуна.

— Добре, ще дойда — отвърна Джени, когато отново си пое дъх. Може да е неправилно, може да е опасно, но тя мечтаеше за тази неколкодневна магия.

— А сватбата? — усмихна се победоносно Франк.

— Едно по едно. Не може всичко наведнъж.

— Добре, съгласен съм — едно по едно. Значи започваме живота си със сватбено пътешествие.

След по-малко от двадесет и четири часа те бяха на морския бряг, където въздухът ухаеше на цветя и бадеми, а слънцето беше ласкаво като ръцете на Франк. Три дни плуваха, почиваха и се любиха. Никакви разговори за бъдещето. Беше като в приказките. Съществуваше само сега и тук и сладкият трепет от нежните милувки на Франк, и радостта, че са заедно. Джени се почувства здрава, жизнена и отчаяно влюбена.

Когато на четвъртия ден те се върнаха в бунгалото, видяха лампичката за съобщения да свети червено. Цялата енергия и надежда сякаш се стопиха у Джени, когато се обади на рецепцията.

Операторът каза, че я свързва с лекаря ѝ в Сан Франциско. Джени инстинктивно потърси ръката на Франк. Вместо това той се приближи и я прегърна. Целуна я, притисна я към себе си, опитвайки се да поеме със своето тяло треската на нейното. В момента беше застрашен не само нейният живот. Беше застрашено тяхното общо бъдеще.

— Обичам те — каза настойчиво Франк. — Ожени се за мен, Джени. Кажи „да“.

Тя се взря в очите му. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. О, как искаше да каже „да“! Как искаше да повярва в бъдещето! А не биваше. Нямахте да е честно.

— Сега не мога да ти отговоря — отвърна Джени, но думите ѝ бяха само несигурен, бездиханен шепот.

— Трябва да изясним всичко, преди да се обадиш. Не искам да има и най-малко съмнение по този въпрос. Аз те обичам. Сега ти ми кажи, обичаш ли ме?

Колкото и да искаше да скрие истината, Джени просто не можеше.

— Повече от живота си.

— Да го приема ли за отговор?

С колеблива усмивка тя докосна устните му.

— Сигурен ли си, Франк?

— Напълно. „И в радост, и в мъка, и вовеки веков, амин“.

Джени прочете в очите му, почувства в гласа му, усети в сърцето си неговата любов.

— Тогава това наистина е отговорът. Ще се омъжа за теб.

Франк я притисна още по-силно, сякаш да ѝ прелее от своята сила.

— Сега можеш да се обадиш.

Когато сестрата отговори, Джени едва произнесе собственото си име. Гласът ѝ трепереше, но тя черпеше сили от Франк и от чудесните думи, които ѝ каза преди няколко секунди.

— Джени — обади се доктор Хедли. — Имаме вече резултатите.

— И?

— Всичко изглежда добре.

Надеждата изгря отново като слънце зад облак.

— Всичко ли? — повтори Джени.

— Никаква следа от рецидив. Ще те моля след една година да повторим изследванията, но мисля, че имаме основания да смятаме, че си добре.

— Благодаря ви — прошепна тя с очи, впити във Франк. Още само една година и ще се навършат магическите пет. Само една. — Нямаме представа какво означава всичко това за мен.

— За нас — поправи я тихо Франк.

Той взе слушалката от ръцете ѝ и затвори телефона. Потърси устните ѝ и целувката му я изпълни с непознато досега чувство на еуфория.

Да, те двамата имаха шанс. Истински шанс за бъдещето, помисли си Джени, докато Франк разкопчаваше плажната ѝ рокля. Той я

захвърли встрани с нетърпение. Ръцете му разкопчаха банския ѝ костюм, а горещият му поглед я разтапяше.

Първото докосване на езика му до гърдата ѝ премина през нея като удар от ток. Последните остатъци от стеснителност се стопиха и изчезнаха във всепоглъщащия водовъртеж на чувствата. Когато Франк вдигна очи, тя го притисна към себе си. Искаше ѝ се това усещане, което изтриваше всички страхове, да продължи до безкрайност. Удоволствието я изпълни и Джени отново повярва, че е жена. Желана жена. Когато пръстите му докоснаха белега, тя сложи ръката си върху неговата и сама продължи ласката.

Тялото ѝ искаше, а Франк даваше без задръжки всичко от себе си. Така потвърждаваше отново и отново своята любов. С целувките си — страстни целувки, които я караха да тръпне. С милувките си, с нежността на всяко докосване. Със сърцето си, с любовта, която светеше в очите му, с всеотдайността си.

Обзети от безумно желание, те бяха едно цяло — кълбо, оживяло от любов.

— Обичам те, Джени!

— Не повече от мен — отвърна пламенно тя и телата им се сляха в хаотичен ритъм, стар като света.

Джени се опияняваше от ухаещия на сол и море въздух, от силното тяло на Франк, от възхитителния начин, по който галеше кожата ѝ, докато проникна в нея и удоволствието я завладя. Направи я отново цяла, възкреси мечтите ѝ, възвърна радостта ѝ от живота.

Те се ожениха на другия ден на плажа. Франк бе облякъл невероятно шарена риза, а Джени беше с бяла хавайска рокля. Бе втъкнала в косата си прекрасна орхидея. Когато казваха клетвите, Джени се запъна от вълнение, но в сърцето ѝ звучеше клетва за цял живот.

Кратката церемония приключи и двамата останаха сами. Замаян от шампанско и любов, Франк неочаквано каза:

— Знаеш ли, ще се наложи да повторим церемонията в Сан Франциско.

— Защо, заради твоето семейство ли?

— Позна. Но сега вече е нашето семейство. Не го забравяй.

— При толкова много синове майка ти би могла да пропусне една сватба. Моите родители ще се задоволят с телефонно обаждане.

— Не и мама. Ще смята, че живеем в грях, докато не чуе с ушите си клетвите ни пред Бога.

— В такъв случай веднага телефонирай в църквата. Не искам да се разделям с теб дори за една нощ.

— Джени Майкълс Чеймбърс, обещавам ти, че никога вече няма да се разделим. Никога!

Издание:

Шерил Удс. Чудото на любовта

ИК „Арлекин България“ ЕООД, София, 1993 г.

Редактор: Ирина Димитрова

ISBN: 954-11-0056-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.